

บทที่ 2

ความหมายของกฎหมาย ระหว่างประเทศ

Guggenheim กล่าวว่า กฎหมายระหว่างประเทศเป็นประมวลกฎหมายทั่วไปที่ใช้บังคับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ¹

Jessup ให้คำนิยามว่า กฎหมายระหว่างประเทศคือ กฎหมายที่ใช้ในความสัมพันธ์ระหว่างรัฐ

Oppenheim เห็นว่ากฎหมายระหว่างประเทศเป็นกฎหมายที่อาจเป็นเจตนาและอนุสัญญาที่ใช้บังคับความสัมพันธ์ระหว่างรัฐ²

Hughes ให้ทัศนะว่ากฎหมายระหว่างประเทศหมายถึง หลักและกฎข้อบังคับต่าง ๆ ซึ่งประเทศที่เจริญแต่เดิมไว้ว่าเป็นการผูกพันในความสัมพันธ์ระหว่างกัน ทั้งนี้ยอมแพ้แต่ความอ่อนน้อมของประเทศเหล่านั้น

ศาลประจำยุติธรรมระหว่างประเทศได้ตัดสินในคดี Lotus เมื่อวันที่ 7 กันยายน 1927 "ได้กล่าวว่า กฎหมายระหว่างประเทศใช้บังคับความสัมพันธ์ระหว่างรัฐอย่าง

ในสมัยที่นักนิติศาสตร์ตั้งก่อตัวขึ้นได้ให้คำจำกัดความของกฎหมายระหว่างประเทศ สังคมนานาชาติจะเน้นมิแต่เฉพาะรัฐซึ่งเรียกว่าเป็นบุคคลตามกฎหมายระหว่างประเทศเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่หลังจากสองครั้งโลกครั้งที่ 1-2 ได้มีการก่อตั้งองค์กรระหว่างประเทศอื่น ๆ อีกมากมายโดยมีวัตถุประสงค์ต่าง ๆ เช่น เพื่อรักษาสันติภาพของล้านนาประเทศหรือองค์กรทางประชาราษฎร์เพื่อส่งเสริมความร่วมมือทางเศรษฐกิจ วัฒนธรรมและสังคมระหว่างรัฐ เช่น องค์กรยูเนสโก การบังคับใช้กฎหมายระหว่างประเทศซึ่งสมัยก่อนใช้บังคับแก่รัฐเท่านั้น "ได้ขยายไปเชิงองค์กรระหว่างประเทศอื่น ๆ ปัจจุบันจึงอาจ

¹P. Guggenheim. *Treatise de Droit international public*. Librairie de l'universite. Geneve. 1953.

Page 1

²Oppenheim L. *International law*. London Longmans Green and Co. 1958. p.4

กล่าวได้ว่า กฎหมายระหว่างประเทศเป็นกฎากที่ทางกฎหมายที่ใช้บังคับความสัมพันธ์ ระหว่างสหภาพสังคมระหว่างประเทศ ซึ่งหมายถึง รัฐ ว่าด้วยองค์การระหว่างประเทศและบุคคลซึ่งสถาบันทางกฎหมายตูกก้าวหน้าโดยกฎหมายระหว่างประเทศ กำหนดศักดิ์และหน้าที่ของรัฐและสหภาพสังคมระหว่างประเทศอื่น ๆ

ความสัมพันธ์ระหว่างกฎหมายระหว่างประเทศกับกฎหมายภายใน มีความเห็นทางทฤษฎีที่สำคัญสองทางทฤษฎี

1. ทฤษฎี dualisme "ได้รับการอนับสนุนโดย Triepel, Helborn, Strupp, Anzilotti¹ และ Cavaglieri มีความเห็นว่า กฎหมายภายในกับกฎหมายระหว่างประเทศมีฐานะเท่าเทียมกันและเป็นอิสระจากกันไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างกฎหมายภายในกับกฎหมายระหว่างประเทศ กฎหมายภายในไม่สามารถเปลี่ยนแปลงกฎหมายระหว่างประเทศและในทางกัน กฎหมายระหว่างประเทศก็ไม่สามารถแก้ไขกฎหมายภายในได้ ศาลภายในเมืองไม่ผูกพันในการตัดสินคดีโดยกฎหมายระหว่างประเทศ กฎหมายภายในไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศโดยเหตุผล กล่าวคือ

ก. บ่อเกิดของกฎหมายภายในแตกต่างกับกฎหมายระหว่างประเทศกฎหมายภายในเกิดจากเจตนาของรัฐฯ เดียว แต่กฎหมายระหว่างประเทศเกิดจากเจตนาของหลายรัฐ เช่น ชนชั้นัญญาต่าง ๆ

ข. การบังคับใช้ของกฎหมายภายในและกฎหมายระหว่างประเทศไม่เหมือนกัน กฎหมายภายในใช้บังคับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศเมืองของรัฐ หรือเพลเมืองกับรัฐ แต่กฎหมายระหว่างประเทศใช้บังคับความสัมพันธ์ระหว่างรัฐ

ค. การกระทำของรัฐแม้ว่าจะมีผลต่องฎหมายระหว่างประเทศก็ยังพนูนภัยในทัศนะของกฎหมายภายใน องค์กรของรัฐยุ่งท่องปฏิบัติตามกฎหมายภายในซึ่งแม้ว่ากฎหมายต่างกันอาจกับมือผูกพันระหว่างประเทศหรือขัดกับกฎหมายระหว่างประเทศก็ตาม

2. ทฤษฎี Monisme แบ่งเป็น 2 พวก

¹Anzilotti, Cours de droit international public T.I

traduction Gilbert Gide Paris sirey 1929 p.51

พวกราก ถือว่ากุญแจภายนอกในมีค่าเห็นอีกว่ากุญแจภายนอกที่ว่างประเทศซึ่งเป็นความเห็นของนักนิติศาสตร์ เช่น Jellinek, Wentzel, Akzin โดยให้เหตุผลว่า รัฐทุกรัฐมีอำนาจจดทะเบียนกฎหมายของตนเอง กุญแจภายนอกที่ว่างประเทศไม่ใช่กุญแจภายนอกที่แท้จริง แต่เป็นเพียงข้อบังคับทางคดีธรรมเท่านั้น

พวกร่อง มีความเห็นว่ากุญแจภายนอกที่ว่างประเทศมีคุณค่าเห็นอีกว่ากุญแจภายนอกใน กุญแจภายนอกในจะสำคัญยังกันกุญแจภายนอกที่ว่างประเทศไม่ได้ ถ้ากุญแจภายนอกทั้งสองขั้นยังกัน จะต้องถือว่ากุญแจภายนอกที่ว่างประเทศมีค่าสูงกว่า กุญแจภายนอกใน ต้องใช้กุญแจภายนอกที่ว่างประเทศบังคับ กุญแจภายนอกทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด เพราะกุญแจภายนอกที่ว่างประเทศหรือกุญแจภายนอกใน ก็ใช้บังคับแก่บุคคล และเพื่อผลประโยชน์ของบุคคลเช่นเดียวกัน เพียงแต่ กุญแจภายนอกที่ว่างประเทศบังคับใช้แก่บุคคลโดยผ่านรัฐเท่านั้น ตามที่คิดเห็นของ พวกร่องนี้ถือว่าศาลภัยในประเทศควรจะใช้หลักกุญแจภายนอกที่ว่างประเทศบังคับคดีการเมืองที่เกิดขึ้นกับกุญแจภายนอกใน ชิงอยู่แม้ศาลภัยในจะสามารถใช้กุญแจภัยของตนพิจารณาคดี แต่รัฐก็อาจจะต้องหันมิคดีของตนในการกระทำของตนตาม กุญแจภายนอกที่ว่างประเทศ หลักการดังกล่าวได้รับการสนับสนุนจากนักนิติศาสตร์ เช่น Duguit, Scell, Verdross และ Kunz

ในการปฏิบัติปัจจุบันทุกประเทศ Monisme พวกร่อง ซึ่งยอมรับว่า กุญแจภายนอกที่ว่างประเทศไม่ว่าจะเป็นชนธิสัญญาหรือชาติประเพณีระหว่างประเทศมีคุณค่าเห็นอีกว่ากุญแจภายนอกในได้รับการยอมรับโดยทั่วไป สำหรับหลักของพวกรากที่ถือว่ากุญแจภายนอกในมีค่าสูงกว่ากุญแจภายนอกที่ว่างประเทศ ให้เคยเป็นที่รับรองกันในสมัยก่อนประเทศอังกฤษ ซึ่งขณะนั้นสมมานระหว่างประเทศมีแต่เฉพาะรัฐที่ทรงแทนในอำนาจจดทะเบียนกฎหมายของตน แต่ปัจจุบันทางการเมืองโลกได้เปลี่ยนแปลงไปเพิ่มมากขึ้น สมมานระหว่างประเทศไม่ได้มีเฉพาะแต่รัฐเท่านั้น แต่ยังรวมถึงองค์กรระหว่างประเทศอีกด้วย ได้มีการก่อตั้งองค์กรระหว่างประเทศ โดยวัตถุประสงค์ที่จะรักษาสันติภาพ เช่น

องค์การสหประชาชาติ และองค์กรทางเศรษฐกิจอื่น ๆ ซึ่งองค์กรระหว่างประเทศบางองค์การได้มีหลักการกำหนดไว้ว่า ก្នុងปัจจุบัน ระเบียบต่าง ๆ ที่องค์กรจะมี ย่อมใช้บังคับโดยตรงแก่ประเทศสมาชิกโดยไม่ต้องขอรับอนุญาต ภายใต้อธิบัตินี้

ได้มีคติว่าระหว่างประเทศเป็นด้วยอ้างมาภัย ที่ยอมรับว่ากฎหมายระหว่างประเทศมีคุณค่าเหนือกว่ากฎหมายภายใน เหนือกว่ากฎหมายระหว่างประเทศใน คตี Alabama ระหว่างพหุรัฐกับอังกฤษ ศาสตราจารย์โถกุลกาฬ ที่เจนิวา “ได้ตัดสินว่าอังกฤษจะต้องปฏิบัติตามจริงประเพณีระหว่างประเทศ ที่ยกันหน้าที่ของรัฐเป็นกลาง ซึ่งอังกฤษยอมรับและคงลงท่าสนธิสัญญา ว่าขึ้น ค.ศ. 1871 หรือสารบเนชันแนลส์ ค.ศ. 1903” ได้มีเรื่องความก้าหนดว่า อนุญาトイคุกกาฬต้องตัดสินตามกฎหมายระหว่างประเทศโดยไม่คำนึงอย่าง เคร่งครัดถึงกฎหมายภายใน ในคตี AroaMines ประชานอนุญาトイคุกกาฬกล่าวว่า ในกรณีที่ตัดกันระหว่างกฎหมายระหว่างประเทศกับกฎหมายภายในต้องยอมรับ หลักของกฎหมายระหว่างประเทศ ศาสตราจารย์โถกุลกาฬในคตี Compagnie de navigation de l' eréoneque ตัดสินเมื่อ 25 ตุลาคม 1910 ระหว่างพหุรัฐกับ เวเนซุเอล่าและในคตี Compagnie de navigation Norvégienne ตัดสินเมื่อ 13 ตุลาคม 1922 ระหว่างพหุรัฐกับนอร์เวย์ ระบุว่าการจะนำกฎหมายภายใน มาบังคับให้ได้ต้องเมื่อกฎหมายภายใน “ไม่ตัดกันกฎหมายระหว่างประเทศ อนุญาトイคุกกาฬในคตีพิพากษาระหว่างพหุรัฐกับกัวเตมาลาได้ตัดสินเมื่อ 24 กรกฎาคม 1930 ให้ความเห็นว่า รัฐไม่อาจอ้างกฎหมายภายในเพื่อปฏิเสชความรับผิดชอบ ต่อรัฐต่างประเทศในการฟ้องให้เกิดความเสียหายแก่ชนสัญชาติต่างประเทศ ศาสตราจารย์ติธรรมระหว่างประเทศก็เคยตัดสินคติพิพากษาระหว่างสหราชอาณาจักร-แคนาดาที่บังคับฟรีช์แลนด์ เมื่อวันที่ 6 ธันวาคม 1930 ในคตี Zones franchises และลง นิติว่า ฟรีช์แลนด์ไม่สามารถจะอ้างกฎหมายภายในของตนเพื่อสอบถึงข้อกฎหมาย ระหว่างประเทศ กฎหมายภายในไม่สามารถสอบถึงกฎหมายระหว่างประเทศได้ นอกจากนี้ศาสตราจารย์ติธรรมระหว่างประเทศได้มีข้อกำหนดต่างๆ ในการ พิจารณาคดี Fisheries เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม 1951 แม้ในคดีภายในของ

ประเทศค่างๆ ก็ยังได้เคยพิจารณาคดีโดยยอมรับความเห็นอกว่าของกฎหมายระหว่างประเทศต้องกฎหมายภายใน เช่น ศาลสูงสุดของสหราชอาณาจักรได้เคยพิพากษาในคดี Frank Cook เมื่อวันที่ 23 มกราคม 1933 ให้พิพากษาว่าสนธิสัญญา มิผลเป็นกฎหมายของประเทศ มิค่าเห็นอกกฎหมายภายใน ผูกพันศาลของสหราชอาณาจักรกับกฎหมายของมลรัฐก็ตาม

นอกจากนั้นจะพิจารณาความไม่แนเมืองที่ยอมรับว่ากฎหมายระหว่างประเทศมีคุณค่าเห็นอกว่ากฎหมายภายในได้จำกัดรัฐธรรมนูญของประเทศมหาอำนาจค่างๆ เช่น รัฐธรรมนูญของฝรั่งเศส ค.ศ. 1958 บัญญัติว่า สนธิสัญญาหรือข้อตกลงที่ได้รับการให้สัตยาบัน หรืออนุมัติแล้วมีคุณค่าเห็นอกว่ากฎหมายในประเทศ ตั้งแต่วันที่ได้ประกาศ รัฐธรรมนูญยอมรับนั้นต่อ ค.ศ. 1949 รัฐธรรมนูญอิตาลี ค.ศ. 1947 รัฐธรรมนูญของสเปน ค.ศ. 1920 และรัฐธรรมนูญสเปน ค.ศ. 1931 ให้ได้บัญญัติข้อความที่มีลักษณะเช่นเดียวกัน ซึ่งการนั้นก็ตามได้เคยมีคำพิพากษาระหว่างประเทศที่ได้ตัดสินในทางตรงกันข้าม โดยยอมรับว่ากฎหมายภายในมีค่าเห็นอกว่ากฎหมายระหว่างประเทศ เช่น คดี Van Bokkenen ระหว่างสหราชอาณาจักรกับไฮติ ตัดสินเมื่อ 4 ธันวาคม 1888 แต่เนื่องจากเป็นคดีที่ได้ตัดสินมานานแล้ว และนำกรณีศาสดร์ส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยจึงขาดความสำคัญไป

นอกจากกฎหมายระหว่างประเทศจะมีคุณค่าเห็นอกว่ากฎหมายภายในของรัฐและ ยังมีคุณค่าเห็นอกว่ากฎหมายรัฐธรรมนูญอีกด้วย ในคดี Montijo ระหว่างสหราชอาณาจักรกับโคลอมเบีย อนุญาติคุณการได้ตัดสินว่า สนธิสัญญา มีค่าเห็นอกว่ารัฐธรรมนูญของรัฐ กฎหมายของรัฐจึงเป็นต้องสอดคล้องกับ สนธิสัญญา ไม่ใช่สนธิสัญญาสอดคล้องกับกฎหมายของรัฐ รัฐจึงเป็นจะต้องร่างกฎหมายเพื่อให้สนธิสัญญาบังคับให้ได้ ศาลประจาราทิรรัตน์ระหว่างประเทศ ได้เคยให้ความเห็น เมื่อวันที่ 4 ทุ่มภาคันธ์ 1932 เทียบกับการปฏิรูปต่อชั้นสัญชาติ ไปแล้วในคืนแคนดันซิกัว รัฐไม่อาจยกเว้นรัฐธรรมนูญเป็นที่อ้างต่อรัฐอื่น เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะปฏิรูปต่อชั้นสัญชาติในสนธิสัญญาหรือกฎหมายระหว่างประเทศ ในการนี้ที่มีการขัดกันระหว่างคำพิพากษาระหว่างประเทศ

กับศาสตร์ในประเทศไทย ศาสตราจารย์ว่างประเทศยอมไม่ถูกพิพากษาต่อค่าดูแลภาระของศาลมีความชอบในประเทศไทย ค่าดูแลภาระของศาลมีค่าเท่ากับค่าดูแลภาระของศาลมีความชอบในประเทศไทย

กฎหมายระหว่างประเทศเป็นกฎหมายหรือไม่

นักนิติศาสตร์บางท่าน เช่น Hobbes, Spinoza, John Austin, Felix-Stier Semlo, Lundstedt, Lasson, Binder และ Hole-Fesneck มีความเห็นว่า สังคมจะเป็นกฎหมายต้องประกอบด้วย

1. มีองค์กรบัญญัติกฎหมาย
2. มีผู้คอมมิชทรัจการว่ามีการปฏิบัติตามกฎหมายหรือไม่
3. มีศาล

องค์ประกอบทั้ง 3 ประการถ้าข้างต้น เป็นสิ่งจำเป็นในการมีสังคมจะเป็นกฎหมาย ซึ่งสำหรับความเห็นของนักนิติศาสตร์ถึงกล่าวเห็นว่า กฎหมายระหว่างประเทศไม่มีสังคมจะเป็นกฎหมาย แต่เป็นหลักเพียงศีลธรรมมากกว่า โดยยกเหตุผลว่า

1. กฎหมายระหว่างประเทศไม่มีองค์กรกลางที่ทำหน้าที่ในการร่างกฎหมายเหมือนเช่นกฎหมายภายใน เพราะกฎหมายระหว่างประเทศเกิดขึ้นโดยความตกลงของรัฐหรืออาจกล่าวได้ว่า กฎหมายระหว่างประเทศเกิดขึ้นโดยการอันยอมและร่วมมือของรัฐ สำหรับกฎหมายภายในประเทศนั้นมีองค์กรกลางที่ทำหน้าที่บัญญัติกฎหมาย เช่น ในระบบออบประชาธิปไตย หน้าที่นี้ตกแก่รัฐสภา ซึ่งมีหน้าที่ออกกฎหมาย แต่เป็นที่น่าสังกัดว่า กฎหมายระหว่างประเทศนานาชาติไม่ได้เกิดจากความอันยอมของรัฐทุกรัฐเสมอไป แต่ก็ใช้บังคับแห่งรัฐได้ เช่น ชาติประเทศมีระบห่วงประเทศไทย

2. กฎหมายระหว่างประเทศไม่มีองค์กรกลางซึ่งมีอำนาจในการบังคับให้กฏหมายระหว่างประเทศมีผลบังคับอย่างแท้จริง หมายถึง "ไม่มีองค์กรกลางที่จะลงโทษผู้กระทำการใดก็เมื่อทำการใดก็เมื่อ" ไม่มีองค์กรกลางที่จะลงโทษผู้กระทำการใดก็เมื่อ การลงโทษจะต้องขึ้นกับเจตนาของผู้กระทำการ ซึ่งหากว่าหลักการ Self-help โดยมีอิสระโดยเห็นว่า มีการละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศรัฐนั้นอาจจะตอบได้โดยวิธีการต่างๆ

เช่น การตัดสัมพันธ์ทางการทูต ระงับการคิดต่อศักดิ์ กระทำกรรFTERไพรชล และอาจจะถึงขั้นใช้กำลังทางความในที่สุด ซึ่งกฎหมายระหว่างประเทศมีสิ่งเดียวกันกับกฎหมายภายใน เพราะในกฎหมายภายใน รัฐมีองค์การที่จะลงโทษผู้กระทำการผิด โดยมีคำว่าที่จะบุกผู้กระทำการผิด และศาลมีอำนาจคุกคาม

นักนิติศาสตร์ส่วนใหญ่มีความเห็นให้มีเรื่องที่จะยอมรับว่ากฎหมายระหว่างประเทศมีสิ่งเดียวกับกฎหมาย บริสโตร์กล่าวว่า มนุษย์สามารถหาดีเป็นสิ่งที่มีชีวิตในสังคม ซึ่งสังคมตามธรรมชาติที่ต้องการกฎหมาย จะเน้นรัฐ แต่ ซึ่งเปรียบเหมือนสิ่งที่มีชีวิตในสังคมนานาชาติย่อมต้องการกฎหมาย เพื่อป้องกันสังคมและต่างเสริมความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างกันและกัน นักนิติศาสตร์ที่มีความเห็นว่า กฎหมายระหว่างประเทศมีสิ่งเดียวกับกฎหมายได้ให้เหตุผลดังนี้

1. กฎหมายไม่ใช่เป็นต้องมีองค์การกลางบัญญัติเสมอไป เพราะกฎหมายเจ้าคู่ประเทศซึ่งองค์การของรัฐไม่ได้บัญญัติให้เป็นลายลักษณ์อักษร ก็ยังมีสิ่งเดียวกับกฎหมายได้ เช่น ในกฎหมายแห่งพาณิชย์ของไทย ก็ยังบัญญัติให้ใช้เจ้าคู่ประเทศที่องค์กรบังคับใช้ไม่มีกฎหมายถ้อยลักษณ์อักษร

2. การที่มีผู้กล่าวว่า กฎหมายระหว่างประเทศไม่มีองค์การกลางที่จะลงโทษรัฐที่ทำการละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ เห็นได้จากสภาพความเป็นกฎหมายนั้น ไม่เป็นความจริง เพราะเจ้าคู่ประเทศมีอำนาจระหว่างประเทศยินยอมให้รัฐผู้ถูกละเมิดกระทำการลงโทษรัฐผู้ละเมิดได้ในหลายรูปแบบ เช่น การตัดสัมพันธ์ทางการทูต กระทำการตอบโต้โดย รักษาด้วย หรือกระทำการไพรชล นอกจากนั้นกรณีที่มีการละเมิดกฎหมายสังคมและหลักมนุษยธรรมซึ่งถือว่าเป็นกฎหมายระหว่างประเทศ ก็อาจจะถูกลงโทษ โดยเห็นได้จากหลังสังคมโลกครั้งที่ 2 บุคคลที่จะละเมิดกฎหมายสังคม ต้นตีภพ และหลักมนุษยธรรมได้ถูกถือว่าเป็นอาชญากร สังคม ซึ่งได้ถูกศาลที่ตั้งขึ้นโดยฝ่ายสัมพันธ์มิตรทำการลงโทษอย่างรุนแรง ดังนั้นจะเห็นได้ว่า กฎหมายระหว่างประเทศมีมาตรการลงโทษอย่างรุนแรง ไม่ต้องคิดมากเมื่อเท่ากับกฎหมายภายในแต่ก็ถือได้ว่า มีสิ่งเดียวกับกฎหมาย นอกจากนั้นยัง

ได้มีการจัดทั้งศาสตราและอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศขึ้นเพื่อพิจารณาข้อ
พิพาทระหว่างประเทศ แม้ว่าโดยหลักการ การนำคดีขึ้นสู่ศาลจะต้องเป็นความ
สมัครใจของคู่กรณีก็ตาม แต่ในบางกรณีมีการบังคับว่าคู่กรณีจะต้องไว้เรื่อง
ขันสู่ศาลและเมื่อศาลมีนัยอย่างที่คู่กรณีไม่ปฏิบัติตามคำพิพากษา

3. กฎหมายระหว่างประเทศมีว่าจะไม่มีองค์กรกลางตอบแทนส่อส่อง
ให้มีการปฏิบัติตามกฎหมายระหว่างประเทศเหมือนค่าธรรมเนียมรัฐ แต่ตัวรัฐไม่
ปฏิบัติตามกฎหมายระหว่างประเทศ รัฐนั้นก็อาจจะถูกรัฐอื่นตั้งข้อร้องทีบและ
อาจจะถูกหักเงินเดือนเพื่อชดเชยค่าใช้จ่ายที่ต้องเสียให้แก่รัฐอื่น

การบัญญัติกฎหมายระหว่างประเทศ

เมื่อจากว่าที่ประเพณีมีลักษณะที่ไม่แน่นอนมากไม่เป็นลายลักษณ์
ลักษณะจึงได้มีความพยายามที่จะรวมรวมจารีตประเพณีระหว่างประเทศมาเป็น
บัญญัติเป็นลายลักษณ์อักษรในรูปสนธิสัญญาทางฝ่าย ซึ่งทำกันเป็นการ
เปลี่ยนจารีตประเพณีระหว่างประเทศให้มาเป็นข้อตกลงระหว่างประเทศใน
การประชุมเอก ค.ศ. 1899 และ 1907 ที่ได้มีการรวบรวมจารีตประเพณีใน
การทำสังคมและภาระต่างๆ ที่ต้องแบ่งกันให้เป็นชื่อตกลงระหว่าง
ประเทศ เรียกว่า อนุสัญญากรุงเทพฯ ค.ศ. 1899 และ 1907 และได้มีการเรียบ
การประชุมที่กรุงเทพครั้งที่ 3 แต่พอดีเกิดสิ่งคุกคามโลกครั้งที่ 1 เสียก่อน เมื่อ
มีการตั้งองค์การสันนิบาตชาติขึ้น ในการประชุมครั้งที่ 5 ของสมัชชาสันนิบาตชาติ
ใน ค.ศ. 1924 ได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการดูแลเรื่องชาติเพื่อจะทำการรวม
รวมจารีตประเพณีที่จะต้องดำเนินการ ฯ มากว่าบัญญัติที่ได้เป็นลายลักษณ์อักษร
ในปี ค.ศ. 1927 สันนิบาตชาติได้มีการประชุมเพื่อจัดทำประมวลกฎหมาย
ระหว่างประเทศที่กรุงเทพฯ ใน ค.ศ. 1930 มีรัฐ 47 รัฐ เข้าร่วมประชุม ที่ประชุม¹
ได้พิจารณาเรื่องเกี่ยวกับความรับผิดชอบของรัฐ หน้าที่อาณาเขตและเรื่อง
ที่อยู่กับสัญชาติ แต่ไม่สามารถยกกองกันได้

เมื่อองค์การสหประชาชาติได้ก่อตั้งขึ้นมา นาฬิกา 13 โมง 1 ได้กำหนด
ให้สมัชชาเริ่มการศึกษา และทำคำแนะนำเพื่อรับตุประชุมที่จะส่งเสริม

ความสำเร็จมีอะไรห่วงประเทศในด้านการเมือง และสนับสนุนการพัฒนาการก้าวหน้าของกฎหมายระหว่างประเทศ และจัดทำประมวลกฎหมายระหว่างประเทศ สมัชชาสหประชาชาติได้ลงมติเมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 1947 จัดตั้งคณะกรรมการบริการกฎหมายระหว่างประเทศ ประกอบด้วยนักกฎหมาย 15 นาย อัญในตำแหน่ง 3 ปี เสียงจากรายชื่อที่รู้ความสามารถเส้นมา ต่อมาในปี ค.ศ. 1958 ได้มีการประชุมที่เชนวิล และได้ตกลงกันท่าอนุสัญญาเกี่ยวกับทะเบียนทางเดินท่องเที่ยว และในส่วนของนักกฎหมายที่มีความสามารถให้สนับสนุน ให้มีการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยว อนุสัญญากรุงเวียนนาไว้ด้วยความสัมพันธ์ทางการทูต ลงวันที่ 18 เมษายน 1961, อนุสัญญากรุงเวียนนาไว้ด้วยความสัมพันธ์ของกองสุด ลงวันที่ 24 เมษายน 1963, อนุสัญญากรุงเวียนนาไว้ด้วยกฎหมายสนับสนุน ลงวันที่ 23 พฤษภาคม 1969

นอกจากนี้รัฐต่างๆ ในทวีปอเมริกาใต้ร่วมกันจัดตั้งคณะกรรมการนักกฎหมายเรียกว่าคณะกรรมการ Rio มีหน้าที่พิจารณาหารือรวมกฎหมายระหว่างประเทศ ในปี ค.ศ. 1928 ได้มีการประชุมที่อาวานา ที่ประชุมได้ลงมติรับประมวลกฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดี บุคคลและหลักการบางอย่าง ของกฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีเมือง ในปี ค.ศ. 1948 ที่ได้มีการจัดตั้งองค์กรสาธารเพื่อร่วมรวมประมวลกฎหมายระหว่างประเทศทั่วโลก.

ที่มาของกฎหมายระหว่างประเทศ

ที่มาของกฎหมายระหว่างประเทศมีระบุในอนุสัญญางดบัง เช่น มาตรา 7 อนุสัญญากรุงเบกอลบันที่ 12 วันที่ 18 ตุลาคม 1907 เกี่ยวกับการตั้งศาลทั่วไปและยุติธรรมระหว่างประเทศ แต่ศาลมีไม่มีโอกาสที่จะตัดสิน และในธรรมนูญศาลประจำยุติธรรมระหว่างประเทศ ลงวันที่ 16 ธันวาคม 1920 และได้นามากาหนดใหม่ในธรรมนูญศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ วันที่ 26 มิถุนายน 1945 มาตรา 38 ซึ่งระบุว่า

1. ศาลนี้ซึ่งมีหน้าที่พิจารณาพิพากษากรณีคดีทางที่มาสู่ความต้องตามกฎหมายระหว่างประเทศจะต้องใช้

ก. อนุสัญญาระหว่างประเทศ ไม่ว่าที่ไว้เป็นร่องโภดจะเป็นทั้งกฎหมายที่อันเป็นที่รับรองโดยข้อตกลง

น. จารีคประเพณีระหว่างประเทศในฐานะเป็นหลักฐานแห่งการปฏิบัติโภคทัวไป ซึ่งได้รับการรับรองว่าเป็นกฎหมาย

ค. หลักเกณฑ์ทัวไปของกฎหมายซึ่งอาจมีผลกระทบต่อการดำเนินการของประเทศต่างๆ ในฐานะเป็นกฎหมาย

ง. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติ มาตรา 59 คำพิพากษาของศาลและคำสอนของผู้เผยแพร่ที่มีคุณวุฒิสูงดุลแห่งประเทศไทย ฯ ในฐานะเป็นเครื่องช่วยให้คำวินิจฉัยหลักกฎหมาย

2. บทบัญญัตินี้ไม่กระทบกระเทือนอำนาจศาลในการวินิจฉัยข้อคดีโดยอาศัยหลักความยุติธรรมและความรู้สึกมิชอบอันดี หากคู่ความตกลงให้ปฏิบัติเช่นนั้น

สนธิสัญญา

บทบาทของสนธิสัญญาซึ่งเป็นข้อคดีที่กระทำขึ้นระหว่างรัฐต่างๆ ในกฎหมายระหว่างประเทศได้เริ่มมีความสำคัญเป็นอย่างมากตั้งแต่ศตวรรษที่ 19 ก่อนหน้านี้นักได้เคยมีสนธิสัญญาที่ทำกันระหว่างหลายรัฐซึ่งมีความสำคัญไม่น้อย เช่น สนธิสัญญาเวสต์ฟາเลีย ในปี ค.ศ. 1648 แต่สนธิสัญญาที่ทำกันก็ยังมีเป็นจำนวนน้อย ต่อมาเมื่อความสัมพันธ์ติดต่อระหว่างรัฐมีมากขึ้น และมีจำนวนรัฐใหม่เกิดขึ้นเรื่อยๆ การทำสนธิสัญญาระหว่างรัฐซึ่งเริ่มเป็นตั้งใจเป็นและจำนวนสนธิสัญญาที่เพิ่มขึ้นอย่างมากตาม ระหว่างศตวรรษที่ 19 ได้มีการประชุมระหว่างรัฐเพื่อหาทางยุติข้อพิพาทหรือเพื่อบรรลุสังคมโลกครั้ง ซึ่งสืบสานต่อมาโดยการทำสนธิสัญญาระหว่างรัฐต่างๆ อันมีความสำคัญต่อสันติภาพ เช่น สนธิสัญญากรุงเวียนนา ค.ศ. 1815 รับรองความเป็นกลางทางการของวิสเซอร์แลนด์และกานาหนอนหลักการเดินเรือในแม่น้ำไรน์ สนธิสัญญากรุงปารีส ค.ศ. 1856 กำหนดความเป็นกลางของทะเลเดือชา และเงื่อนไขการเดินเรือในแม่น้ำคานูบ อนุสัญญากรุงเซก ค.ศ. 1899 และ 1907 กำหนดกฎเกณฑ์ในการทำสังคมและการระจับข้อพิพาทโดยสันติวิธี ในศตวรรษที่ 20 ได้มีการก่อตั้งสันนิบาตชาติโดยสนธิสัญญาวาร์ชาย ค.ศ. 1919 และองค์การสหประชาชาติโดยกฎบัตรฐานพรานิสโก ค.ศ. 1945

เนื่องจากเงื่อนไขความสำคัญของสนธิสัญญาซึ่งเป็นตั้งใจเป็นสำคัญ

รุ้งในการตัดต่อสหภาพซึ่งกันและกัน จึงได้มีการร่างกฎหมายในการท่าสนธิ-สัญญาเพื่อให้รัฐต่าง ๆ มีคือปฏิบัติเมื่อต้องการท่าสนธิสัญญาระหว่างกัน เปยกว่าอนุสัญญากรุงเวียนนา ว่าด้วยกฎหมายสหสนธิสัญญา ค.ศ. 1969 แต่สนธิ-สัญญาฉบับนี้ประเทศหลาบประเทศและประเทศในกตุลสังคมนิยมไม่อนุญาตให้สักขยาบัน นอกจากนี้อนุสัญญาฉบับนี้ก่อตัวเมืองหลักเกณฑ์ในการท่าสนธิ-สัญญาระหว่างรัฐเท่านั้น โดยไม่ได้กำหนดบทหลักเกณฑ์ในการท่าสนธิสัญญา หรือข้อตกลงระหว่างรัฐกับองค์กรระหว่างประเทศ หรือข้อตกลงระหว่างองค์กรระหว่างประเทศด้วยกันเอง และอนุสัญญากรุงเวียนนาฉบับดังกล่าว จำกัดความสมบูรณ์โดยไม่ได้กำหนดกฎเกณฑ์ทุกประการในการท่าสนธิสัญญา เช่น ผลของสัมภารามที่เกี่ยวกับสนธิสัญญา ความรับผิดชอบของรัฐกรณีมีการละเมิดสนธิสัญญา ตั้งนี้นักการศึกษาสนธิสัญญา จึงจะต้องพิจารณาหัวทั้งสนธิ-สัญญากรุงเวียนนาเกี่ยวกับกฎหมายสหสนธิสัญญา ค.ศ. 1969 และหลักเกณฑ์ที่นำไปบังคับซึ่งกัน ตามกฎหมายระหว่างประเทศประกอบกันไปด้วย

ความหมายของสนธิสัญญา

สนธิสัญญา หมายถึงข้อตกลงที่กระทำขึ้นระหว่างรัฐหรือสหภาพ ระหว่างประเทศอื่น เช่น ส้านักวาร์กิน และองค์กรระหว่างประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อก่อให้เกิดสิทธิและหน้าที่เกี่ยวกับสัญญาซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญคือ

1. สนธิสัญญาเป็นนิติกรรมสองฝ่าย หรือหลายฝ่าย การแสดงเจตนา ฝ่ายเดียวไม่ใช่ว่าเป็นสนธิสัญญา เช่น การที่รัฐประกาศความเป็นกลางโดยรัฐ ยืนไม่ได้ท่าสนธิสัญญารับรองความเป็นกลาง(เช่น การเมืองตระเรียงประการ ความเป็นกลางโดยระบุไว้ในรัฐธรรมนูญ)ซึ่งไม่ใช่ว่าเป็นสนธิสัญญา แต่เป็นเพียงนโยบายของรัฐเท่านั้น อนึ่งคำแย้งการร่วมมือมักจะมีขึ้นภายหลังการประชุมหรือการพบปะระหว่างหัวหน้ารัฐบาลยอมไม่ใช่ว่าเป็นสนธิสัญญา แต่เรียกว่าข้อตกลงของสุภาพบุรุษ (Gentleman's Agreement) ซึ่งเป็นข้อตกลงทางปริยศเท่านั้น เช่น แหล่งการณ์ร่วมระหว่างประเทศที่รัฐเวลาต์และ

¹ Cf. Rousseau. Droit international public T1 1970. p.63

นายกรัฐมนตรีเซอร์จิลเมื่อวันที่ 14 สิงหาคม 1941 ซึ่งเรียกว่ากฏบตร 宣告แต่นั้นต่อ มีสักษะและมุ่งผลทางการเมืองแต่ถ้าสร้างข้อมูลพื้นทางกฎหมาย ก็อาจมีผลกฎหมายดีในทางกฎหมาย ปัจจุบันข้อตกลงสุภาพบุรุษนับบทบาท มากขึ้นได้มีข้อตกลงระหว่างประเทศในปัจจุบันข้อตกลงสุภาพบุรุษบ่อยครั้ง เช่น ข้อตกลงสุภาพบุรุษระหว่างรัฐโดยมีจุดมุ่งหมายที่จะจัดตั้งตลาดเกี๊ยว กับการค้ารวม

2. สนธิสัญญาปกติที่ต้องการทำให้บุคคลระหว่างประเทศซึ่งหมายถึง รัฐ องค์กรระหว่างประเทศและสำนักงานต่างๆ แต่องค์กรที่ยังไม่ได้รับการ รับรองเป็นรัฐ ถ้าหากท่านสนธิสัญญานี้ได้ เช่นรัฐบาลของค่ายกูในสังคโลก กลางเมือง ซึ่งได้รับการรับรองเป็นค่ายในสังคโลกจากรัฐคิด ถ้าหากท่านซึ่ง สัญญาเก็บรัฐนั้นได้ หรือในกรณีรัฐบาลทดสอบด้านซึ่งเกิดขึ้นในสังคโลก ครั้งที่ 2 หรือรัฐบาลซึ่งทราบของประเทศที่ต่อสู้เพื่อขับไล่ระบอบอาณาฯ นิกกุล เช่นรัฐบาลญี่ปุ่นาติของอัลจิเรีย ได้เกียกกาข้อตกลงกับฝรั่งเศสเมื่อวันที่ 19 มีนาคม 1961 ศาสตราจารย์เสดีอ้วนเป็นสนธิสัญญา แต่การท้าสนธิสัญญา ไม่ได้หมายถึงการรับรองว่าเป็นรัฐ

ฉะนั้น ข้อตกลงระหว่างเอกชนด้วยกันเองหรือระหว่างรัฐกับเอกชน เช่นการค้ายิมเจน การให้สัมปทานบริการสาธารณูปโภคไม่ถือว่าเป็นสนธิสัญญา ศาลฎีกาวรรณระหว่างประเทศในคดีบริษัทกาน้ำมันสิงคโปร์กับอิหร่าน ได้ตัดสินเมื่อ 22 กรกฎาคม 1962 ว่า สัมปทานน้ำมันระหว่างรัฐบาลอิหร่าน กับเอกชนไม่มีสักษะและเป็นสนธิสัญญา

3. สนธิสัญญาที่ให้เกิดผลกฎหมายตามกฎหมายแห่งรัฐที่ซึ่งดำเนิน ต้องปฏิบัติตาม หากรัฐที่สัญญานี้ไม่ปฏิบัติตามพันธกรณีที่กำหนดไว้ใน สนธิสัญญา ข้อมูลถือได้ว่าการไม่ปฏิบัติตามพันธกรณีที่กำหนดไว้ใน ระหว่างประเทศซึ่งรัฐนั้นจะต้องรับผิดชอบหากได้รับความเสียหายหรืออาจชก รีหารซักจากรัฐที่สัญญานี้ได้ นอกจากนั้นรัฐที่สัญญานี้อาจจะอ้างกฎหมายภายใน ของตนเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามสนธิสัญญานี้ได้ อนุสัญญากรุงเวียนนา ว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญา ก.ศ. 1969 ระบุว่ารัฐที่สัญญานี้คือค่ายหนึ่งไม่ สามารถอ้างกฎหมายภายในของตนเพื่อเป็นเหตุที่จะไม่ปฏิบัติตามสนธิสัญญานี้ได้

สำหรับอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสันติสัญญา ก.ศ. 1969 มาตรา 2 ข้อ 1 (ก) ได้ให้คำนิยามว่า “สันติสัญญานี้เป็นข้อตกลงระหว่าง ประเทศที่เป็นลายสักณีอักษรระบุว่ารัฐและอุปราชได้ปั้งก้นของกฎหมาย ระหว่างประเทศ ทั้งนี้ไม่ว่า สันติสัญญานี้จะกระทำในรูปเอกสารฉบับเดียว สองฉบับ หรือหลายฉบับและไม่ว่าจะมีชื่อเรียกเฉพาะเป็นอย่างใดก็ตาม จากความหมายของสันติสัญญากรุงเวียนนาพ้องจะแบ่งออกเป็นสองส่วน ของสันติสัญญากรุงเวียนนาได้ดังนี้

1. สันติสัญญาเป็นข้อตกลงระหว่างรัฐ อนุสัญญากรุงเวียนนาใช้ปั้งก้น เ Artefact ให้ความสันติสัญญาที่ทำกันระหว่างรัฐเท่านั้น แต่อนุสัญญาที่ยอมรับว่า สันติสัญญาอาจของกระทำโดยบุคคลระหว่างประเทศอื่น ๆ เช่นสำนักงานติดกัน องค์การระหว่างประเทศที่ก่อให้เกิดผลทางกฎหมายในรูปของสันติสัญญา เช่นเดียวกันแต่ถ้าอุปราชได้ปั้งก้นของกฎหมายระหว่างประเทศเป็นเอกสาร จากอนุสัญญานี้ กล่าวคือเป็นไปตามกฎหมายชาติประเทศที่กำหนด หลักเกณฑ์การทำสัญญาเช่นนี้

2. ข้อตกลงระหว่างประเทศนี้ต้องทำเป็นลายสักณีอักษรความ หมายของสันติสัญญาตามอนุสัญญากรุงเวียนนามาถึงข้อตกลงที่ทำเป็น ลายสักณีอักษรแต่ขณะเดียวกันอนุสัญญากรุงเวียนนาที่มีได้ปฏิเสธ ผลบังคับใช้ทางกฎหมายของความตกลงด้วยสาเหตุที่มาจาก มาตรา 3 อนุสัญญากรุงเวียนนาระบุว่าการที่อนุสัญญานี้ได้กระทำเป็นลายสักณี อักษรบ่อมไม่กระทบกรณีที่อุปราช

ก. ผลบังคับใช้ทางกฎหมายของบรรดาข้อตกลงดังกล่าว

ข. การนำกฎหมายที่ที่ระบุในอนุสัญญานี้ไปใช้กับข้อตกลงดังกล่าว ทั้งนี้โดยข้อตกลงดังกล่าวย่อมอุปราชได้ใช้ปั้งก้นของกฎหมายระหว่างประเทศอื่นเป็นเอกสารจากอนุสัญญานี้

แม้ว่าอนุสัญญากรุงเวียนนาจะมีได้ใช้ปั้งก้นกับความตกลงด้วยสาเหตุ แต่ความตกลงด้วยสาเหตุที่บังคับใช้ไม่หลักและยังคงใช้ปฏิบัติอยู่ตามกฎหมายชาติ ประเทศระหว่างประเทศ ความตกลงด้วยสาเหตุอาจเป็นการตกลงระหว่างอุปราช 2 ฝ่าย หรือคำแฉลงฝ่ายเดียวได้ เกษมศิริอุบลภูมิ ความตกลงด้วยสาเหตุ ระหว่าง 2 ฝ่ายในคดีกิรินแลนด์ทาวน์ออก กรณีคำประการของอุปราช

เรื่องมีอยู่ว่า รัฐบาลเดนมาร์กให้เอกสารพระราชทานที่ประชุมอธิบดีในนอร์เวย์ แจ้งแก่รัฐบาลนอร์เวย์ว่า เดนมาร์กจะไม่ศักดิ์ถาวรข้อตกลงของนอร์เวย์เหนือดิน แคนดี้ปีพุทธศักราช ๒๕๑๗ ที่นี่ได้หนังสือรัฐบาลนอร์เวย์ให้ไว้ไม่ศักดิ์ถาวรกรณีเดนมาร์ก ยังสักขีเหนือกรันແลนต์ตะวันออก รัฐมนตรีของนอร์เวย์คือนายอิลล์เลนได้ ตอบเอกสารพระราชทานเดนมาร์กตัวเข้าใจว่า รัฐบาลนอร์เวย์จะไม่ศักดิ์ถาวร เเดنمาร์ก ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศในปี ก.ศ. ๑๙๓๓ ที่ดีกว่า สำ ตอบของรัฐมนตรีต่างประเทศนอร์เวย์นายอิลล์เลนที่ทำตัวเข้าใจในนามของ รัฐบาลนอร์เวย์โดยที่ในยามนั้นห้ามท่องคนมีผลอยู่พื้นนอร์เวย์

จึงอยู่พื้นที่ก่อให้เกิดผลทางกฎหมายของมีภารภานมาจากการอันขึ้นของ เป็นลายสักณีธนารักษ์ของฝ่ายหนึ่งกับตัวเข้าใจฝ่ายหนึ่ง หรือมาจากการ อันขึ้นของฝ่ายสองฝ่ายจากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทั้ง ๒ ฝ่ายก็ได้

สำหรับคำประกาศฝ่ายเดียวนี้ได้เกบมีตัวอย่างที่ศาลฎีธรรมระหว่าง ประเทศได้เกบพิพากษายื่นคดีการทดสอบอาชญากรรมในปี ก.ศ. ๑๙๗๔ ใน คดีนี้มีข้อเท็จจริงว่า ฝรั่งเศสทดสอบอาชญากรรมในบริการทางการ อย่างเต็ม และนัวซ์แลนด์ขอให้ศาลตัดสินว่า การกระทำการของฝรั่งเศสเป็นการละเมิด กฎหมายระหว่างประเทศ ต่อมากล่าวได้สังเขปว่าฝรั่งเศสต้องการทดสอบอาชญากรรมในปี ก.ศ. ๑๙๗๔ แต่ฝรั่งเศสไม่ยอมปฏิบัติตามคำสั่ง ระหว่างนั้น ประชาชนชาติฝรั่งเศสได้แต่งต่อที่ประชุมนักหนังสือพิมพ์ว่า “การทดสอบอาชญากรรมในบริการทางการของนั้นจะเป็นรอบสุดท้าย” ศาลจึงสรุปว่าได้แต่งต่อ ของประชาชนชาติฝรั่งเศสมีผลอยู่พื้นที่ฝรั่งเศส ศาลฎีธรรมระหว่างประเทศ ได้แยกคำประกาศฝ่ายเดียวที่มีผลอยู่พื้นที่ของตนออกจากคำประกาศที่ไม่มี ผลทางกฎหมายว่าเป็นกับเจตนารวมถึงรัฐที่ประกาศโดยยึดหลักว่า หาก เป็นเจตนาของรัฐผู้ประกาศว่าตนจะต้องปฏิบัติตามคำประกาศของตนแล้ว เหตุการณ์กล่าวบ่อยมห้ามให้คำประกาศเช่นนี้มีสกปรกและอยู่พื้นที่ของตน รัฐผู้ประกาศมีพันธะทางกฎหมายที่จะปฏิบัติให้สอดคล้องกับคำประกาศ ของตน

๓. จึงตกลงที่จะทำขึ้นดังข้อต่อไปนี้เพื่อบังคับของกฎหมายระหว่าง ประเทศแต่ไม่ใช่เป็นจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายระหว่างประเทศอย่างเดียว อาจจะอุปกรณ์ที่ดีบังคับของกฎหมายภายในด้วยก็ได้ เช่นหลักเกณฑ์ในการ

สำนักสัญญาในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจการให้สัคยาเป็นผู้รัฐธรรมนูญของ
แต่ละรัฐจะเป็นผู้กำหนด

ข้อตกลงระหว่างรัฐไม่จำเป็นต้องเป็นสนธิสัญญาสมอไปข้อตกลง
ระหว่างรัฐบาลบางชนิดไม่ได้อยู่ภายใต้ปัจจัยของกฎหมายระหว่างประเทศ
เพราจะโดยสภาพความใช้กฎหมายภายภาคในบังคับ เพ่นการเปลี่ยนแปลงกรรมสืบที่
ดส่งหารัฐพธ์หรือมีข้อตกลงระหว่างรัฐให้ใช้กฎหมายภายภาคในบังคับ นัก
นิติศาสตร์ เช่น Brierty และ Sir Gerald Fitzmaurice มีความเห็นว่า การซื้อขาย
แลกเปลี่ยนที่มีสักษณะคล้ายกับการกระทำของเอกชนในกฎหมายแพ่งไม่
เป็นสนธิสัญญา แม้ว่าจะเป็นการกระทำระหว่างรัฐก็ตาม ความแตกต่าง
ระหว่างสนธิสัญญาที่สัญญาในกฎหมายแพ่งจะต้องพิจารณาถึงเจตนาของ
ผู้สัญญาและวัตถุประสงค์ของการทำสัญญาประกอบไปด้วย

บางครั้งเกิดปัญหาในการใช้กฎหมายบังคับ ก.ม. ภายในหรือ ก.ม.
ระหว่างประเทศ เมื่อไม่มีข้อตกลงกันให้ก่อนสถาบันตัดสินเมื่อ 10 มิถุนายน
1966 ในคดีธงถุย-กริก เกี่ยวกับสินค้าที่ส่งจากธงถุยโดยกริกแต่ต่อมา
กริกได้ลูกเบอร์มันขึ้นคดีของ ธงถุยซึ่งไม่ส่งสินค้าที่มีข้อตกลงซื้อขายกัน
กริกไปให้ศาลเห็นว่าข้อตกลงซื้อขายระหว่างรัฐในที่ 11 ฤกษาพันธ์ 1942,
ซึ่งธงถุยทำกับกริกจะต้องใช้กฎหมายระหว่างประเทศบังคับเพราจะเกิดมี
สังกรณานี้กับกฎหมายระหว่างประเทศบุรีร่วม ในกรณีเกิดสังกรณานะระหว่าง
ผู้สัญญาดีอ่าวข้อตกลงในด้านการค้าจะถูกกระรืบปรับก่อน แต่ถ้าเข้าเป็นต้องส่ง
มอบในระยะนั้นก็ต้องว่าข้อตกลงคงถูกต่อเป็นอันดุกอกเดิม กรณีนี้ไม่ใช้
กฎหมายภาคในบังคับ

4. สนธิสัญญาอาจทำขึ้นเป็นฉบับเดียวหรือฉบับสองสำเนาได้ เช่นข้อ
ตกลงธุรกิจเริ่บระหว่างสหรัฐ-อิหร่าน ปี ก.ศ. 1981 มี 3 ฉบับ 1. เกี่ยวกับ
การปล่อยตัวนักการทูตสหรัฐในกรุงเทพฯ 2. การซื้อเรือกรีด 3. เป็น
เอกสารหนังสือกำหนดพันธกรณีต่อไประหว่างสหรัฐ-อิหร่าน

สนธิสัญญาอาจมีชื่อเรียกแตกต่างกัน เช่นสนธิสัญญา อนุสัญญา
พิเศษ แต่มีสักษณะก่อให้เกิดข้อผูกพันทางกฎหมายระหว่างผู้สัญญาทั้งสี่

ประมวลของสนธิสัญญา

ข้อความระหว่างประเทศซึ่งมีผลบังคับใช้สัญญา นอกราชอาณาจักร ว่าสนธิสัญญาแล้ว ในทางปฏิบัติสัมภានจะเรียกชื่ออย่างอื่นได้ เช่น อนุสัญญา (Convention) ข้อตกลง (Agreement) กฎบัตร (Charter) ภารกิจ (Pact) บทบัญญัติ (Statute) ประกาศ (Declaration) หรือสาร (Protocol) กรรมการ (Act) และอื่น ๆ อีก นักนิติศาสตร์ท่านหนึ่งได้เคยศึกษาการเรียกข้อตกลงระหว่างประเทศในรูปต่าง ๆ ได้ที่ง ๓๘ ชื่อ ซึ่งข้อตกลงทั้งหมดมีจะใช้ชื่อต่าง ๆ กัน แต่ก็มีผลต่อสัญญาเดjmionสนธิสัญญาเช่นกัน นักนิติศาสตร์ได้แยกประมวลสนธิสัญญาไว้มาก many โดยแบ่งกีดีดีสิ่งการแยกโดยสำนึกริมส์ที่มีผลทางกฎหมาย หรือไม่ก็จำนวนสัญญาหรือแบบในการทำสัญญาซึ่งจะสามารถจัดแนกโดย สังเขปดังต่อไปนี้

1. สนธิสัญญาประมวลสัญญา จะมีผลต่างตอบแทนหรือไม่ก็ได้ และมีผลทางกฎหมายสำหรับส่วนที่ไม่เท่านั้น เช่น สนธิสัญญาที่ยว่ากับการดำเนินการพัฒนาพื้นที่มีคร สนธิสัญญาพัฒนาพื้นที่ที่ยว่ากับการยกเว้นภาษีช้อน สนธิสัญญา กำหนดเขตแดน หรือยอกดินแดนให้แยกรัฐอื่น

สนธิสัญญาประมวลกฎหมาย ซึ่งเกิดมีขึ้นในปลายคริสต์วรรษที่ ๑๙ เป็นสนธิสัญญาซึ่งมีผลทางกฎหมายต่อสัมคมระหว่างประเทศทั้งหมดโดยทุก แห่งจะวางหักเกณฑ์ทางกฎหมายให้ประเทศไทยต่าง ๆ อีกทีอีกปฏิบัติ เช่น สนธิ- สัญญาสันติภาพ ประกาศกาลุงปารีส ค.ศ. ๑๘๕๖ เที่ยวกับสหกรรมทางทะเล อนุสัญญากรุงเทพฯ ค.ศ. ๑๘๙๙ และ ๑๙๐๗ ภารกิจสันนิบาตชาติ ลงวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๑๙๑๙ และกฎบัตรสหประชาชาติ ลงวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๑๙๔๕

2. สนธิสัญญาสองฝ่ายและสนธิสัญญาหลักสองฝ่าย สนธิสัญญา สองฝ่ายหมายถึง สนธิสัญญาที่ทำกันระหว่างรัฐสองรัฐ ส่วนสนธิสัญญา หลักฝ่ายหมายถึงสนธิสัญญาซึ่งทำกันระหว่างรัฐมากกว่าสองรัฐ เช่นกฎบัตร สหประชาชาติ มีผลมาใช้ในเขตเดิมแรก ๕๑ ประเทศ อนุสัญญาเช่นว่า ค.ศ. ๑๙๔๙ มีผลมาใช้ ๖๑ ประเทศ

¹ C. P.I.I. Serie A/B No.46, 145.

3. สนธิสัญญาที่ทำเดิมตามแบบและสนธิสัญญาที่ทำความแบบย่อ สนธิสัญญาที่ทำเดิมตามแบบ หมายถึงสนธิสัญญาซึ่งต้องมีการโศกครบ ช้านในการทำสัญญา โดยเริ่มตั้งแต่มีการเจรจา การลงนามและการให้สักขابัน ส่วนสนธิสัญญาที่ทำความแบบย่อเป็นข้อคดีที่มีผลโดยไม่ต้องมีการโศกครบ ให้สักขابัน ปกติมักจะมีการเจรจาและลงนามกัน หรือว่ามีผลตามกฎหมาย ผูกพันครั้นด้วยสัญญาเช่นเดียวกัน

การทำสนธิสัญญาระหว่างประเทศ

กฎหมายระหว่างประเทศซึ่งมีความตกลงที่ทำขึ้นระหว่างรัฐก่อให้เกิดความมุกพันแก่รัฐคู่สัญญาจะต้องปฏิบัติตามพันธะกรณีที่กำหนดไว้ในสนธิสัญญา เพราะมีอิทธิพลทางกฎหมายของรัฐคู่สัญญาเป็นสำคัญ สมัยกรีกและโรมันก็ได้มีการมีคดีที่ว่าสัญญาจะต้องถูกปฏิบัติตามที่อยู่สัญญาต้องเป็นสัญญา (Pacta Sunt Servanda) ในระหว่างห้องที่ความจริงทางเทคโนโลยีได้ทำให้ประเทศไทย ฯ ทำการติดต่อคอมมานคอมกันได้สะดวก ประเทศ ฯ ก็เริ่มมีการควบหาคอมกันมากขึ้น สนธิสัญญาจึงเพิ่มความสำคัญยิ่งขึ้น ไม่ใช่จะมีการทำสัญญาระหว่างประเทศกันนั้น แต่ลักษณะไปเมืองการทำสนธิสัญญา ในขอบเขตขององค์กรระหว่างประเทศ ในค่าปรับของกฎหมายประเทศที่ต้องการให้ได้รับว่า “เราบรรดาประชาคมแห่งสหประชาชาติได้ตั้งใจดีจิตที่จะเคราห์ต่อข้อบังคับทั่งปวงอันเกิดมาจากสนธิสัญญา” เมื่อชาติ ฯ ตัวรวมอยู่ในสังคมระหว่างประเทศจึงเป็นจะต้องติดต่อคอมกันโดยการทำแผนที่ต้องมีการที่กำหนดแน่นอน มีหลักฐาน เป็นเอกสารแน่นชัด ในประวัติศาสตร์ได้เคยมีการทำสนธิสัญญาปากเปล่าโดยไม่มีลายตัวแต่ลักษณะที่ก่อให้เกิดความไม่แน่นหนาและเคลื่อนคลุมเช่นค่าจ้าง ประจำตุติธรรมจะระหว่างประเทศโดยยอมรับถ้วนว่าการประภาคของรัฐมนตรีที่ตั้งประเทศนั้นหรือเจ้าของที่ตั้งท่านในขอบเขตอันน้ำและในนามของรัฐบาลนั้นเจ้าของให้ไว้กับรัฐมนตรีของตนมาหากเที่ยวกับสภาพทางกฎหมายของทางการก็เป็นผลต่อสักษะณัติ อนุสัญญากรุงเวียนนา ค.ศ. 1969 ว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญา “ไม่มีอิทธิพลการคดีที่ว่าจะเป็นสนธิสัญญา

¹C.P.J.I. A/B No.53 R.

การท่าสนธิสัญญาประกอนด้วยการดำเนินงาน 4 ขั้นตอน

1. การเจรจา
2. การลงนาม
3. การให้สักขยาปัน
4. การจดทะเบียนสนธิสัญญา

การเจรจา

การเจรจาเป็นขั้นตอนเบื้องต้นในการท่าสนธิสัญญาเพื่อกำหนดเงื่อนไขต่างๆ ในการท่าสนธิสัญญา ในคดี Mavrommatis ศคศินเมื่อวันที่ 30 ตุลาคม 1924 ศาลประชาราษฎร์รวมภาคหัวงประเทศาได้กล่าวว่าการเจรจาเป็นการติดต่อทางการทุกเชิงซึ่งซึ่งอาจจะเป็นการติดต่อด้วยวาจาหรือลายตักชี้มือก็ได้ โดยปกติแล้วเป็นสนธิสัญญาสองฝ่ายที่ทำกันในระดับรัฐมนตรีต่างประเทศากับผู้แทนทางการทุกคนของคู่สัญญาซึ่งอยู่ในประเทศาของคู่ของเจรจา แต่ถ้าเป็นสนธิสัญญาหลายฝ่ายซึ่งมีรัฐมนตรีร่วมเป็นภาคี การเจรจาที่มักจะทำกันในรูปการประชุมโดยตัวแทนของรัฐที่ต้องการเป็นภาคีของสนธิสัญญาทำการเจรจาต่อรองกัน

องค์กรที่มีอำนาจในการเจรจาเพื่อทำสนธิสัญญาจะถูกกำหนดโดยรัฐธรรมนูญของแต่ละประเทศา ส่วนในไทยก็มีกฎหมายให้เป็นอำนาจของฝ่ายบริหารซึ่งอาจจะเป็นประมุขของรัฐ นายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรีต่างประเทศา ก็ได้แต่โดยทางปฏิบัติมีเป็นส่วนหนึ่งของการเจรจาการท่าให้ประมุขของรัฐ เหตุที่วายหักการแต่งตั้งคริสต์ฟรีดของประมุขของรัฐในระบบอบบาราชิปโดยไม่ต้องรับคัดขอในด้านการเมือง ในประวัติศาสตร์การประชุมที่สำคัญๆ ซึ่งเกี่ยวพันกับสันติภาพของโลกก็คงมีการเจรจาโดยประมุขของรัฐ เช่นการประชุมที่ Yalta ที่ Postdam และที่ Moscow ใน ค.ศ. 1945 รัฐธรรมนูญของฝรั่งเศส ค.ศ. 1875 และ 1958 ที่มอบอำนาจให้ประมุขของรัฐเป็นผู้เจรจา แต่รัฐธรรมนูญฝรั่งเศส ค.ศ. 1946 มอบอำนาจการเจรจาให้เป็นของนายกรัฐมนตรี โดยต้องแจ้งผลการเจรจาให้ประธานาธิบดีทราบ สำหรับรัฐธรรมนูญไทยหน้าที่ในการเจรจาสนธิสัญญาทักษิณกับฝ่ายบริหาร

ผู้มีอำนาจในการเจรจาต่างประเทศไม่สามารถเจรจาด้วยตนเองได้โดยชอบด้วยอำนาจให้คู่อื่น เช่น ตัวแทนทางการทุกหนือคือคู่แทนเข้ามาทำการเจรจาแทนแต่ต้องท่าหนังศิบอบอำนาจเต็ม (Full Powers) ซึ่งคู่แทนจะนำมายอบให้แก่รัฐเจ้าหรือต่อที่ประชุมในการดึงมารัฐศาสตร์ร่วมเจรจาด้วย

การร่างสนธิสัญญาเป็นหน้าที่ของผู้เข้ามาถูกของรัฐเจ้าจะทำความดีด้วยกันในที่ตั้งการและข้อความในสนธิสัญญา โดยจะมีการประชุมพิจารณาเรื่องข้อความในสนธิสัญญามากกว่า อนุสัญญากรุงเวียนนามระบุว่า ร่างอนุสัญญาต้องได้รับความเห็นชอบโดยเอกอัครราชทูตจากรัฐเจ้า เว้นแต่ที่ประชุมจะให้เชื่อเพื่อว่างมากเป็นเกณฑ์ ในบางกรณีอาจเป็นไปได้ที่การร่างสนธิสัญญาได้ถูกตัดห้าโดยองค์กรระหว่างประเทศ โดยองค์กรเป็นผู้ตัดห้าร่างอนุสัญญาเอง และเสนอให้สมัชชาขององค์กรซึ่งประกอบด้วยคู่แทนของรัฐสมาชิกทำการพิจารณาหารืออาจจะต้องคณะกรรมการซึ่งเป็นตัวแทนของรัฐ หากการพิจารณาเรื่องร่างสนธิสัญญาท่อน แล้วนำเสนอต่อที่ประชุมใหญ่ซึ่งมักจะใช้หลักการลงคะแนนโดยถือเสียงร่างมากเป็นเกณฑ์ การลงคะแนนโดยถือเสียงเป็นเอกฉันท์มีเป็นส่วนน้อย

การลงนามในสนธิสัญญา

การลงนามในสนธิสัญญา มีรัฐประทรงที่จะกำหนดข้อกำหนดเดียวกันในสนธิสัญญา (มาตรา 10 อนุสัญญากรุงเวียนนามว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญา 1969) และการแสดงความยินยอมที่จะผูกพันในสนธิสัญญาของรัฐเจ้าสำหรับภาษาที่ใช้ในการร่างสนธิสัญญา ถ้าคู่เจ้าใช้ภาษาเดียวกันก็ใช้ภาษาเดียวกันในการร่างสนธิสัญญา ถ้าหากใช้ภาษาต่างกันก็ยอมใช้ภาษาอังกฤษในองค์กรระหว่างประเทศภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาทางการแต่คู่สัญญาอาจตกลงจะใช้ภาษาเดียวกันหรือหลากหลายภาษาได้ สำหรับกฎหมายและประชาราตต้องร่างเป็นภาษาต่างกัน ถึง 5 ภาษา คือ จีน ฝรั่งเศส อังกฤษ และสเปน

ข้อความในสนธิสัญญานั้นปกติจะเริ่มจากอัมภูท ซึ่งระบุนามและตำแหน่งของคู่เจ้า และแสดงถึงเหตุผลปัจจัยทางการเมืองหรือภารกิจ

ซึ่งเป็นรากฐานในการท่าตนหรือสัญญา อาจมีกับของตนหรือสัญญาหรือว่าเป็นส่วนหนึ่งของตนหรือสัญญามีความหมายในด้านกฎหมายเหมือนกับคำนิยมสัญญาเอง ต่อมาถ้าเป็นข้อความในคำนิยมสัญญา ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยข้อใดจะอ้างรวมเป็นหมวด นอกจากนั้นก็มีภาคผนวก

ตนหรือสัญญาท่องมีข้อความกำหนดคร่าวที่บังคับใช้ซึ่งอาจไม่ใช่วันที่ทำการลงนามตนหรือสัญญา ระหว่างเวลาที่ตนหรือสัญญาใช้บังคับ สถานที่ซึ่งกำหนดให้มีการแต่งเปลี่ยนหรืออ้างสักขยาบันสาธารณะ (ในการถือตนหรือสัญญาท่องมีการให้สักขยาบัน)

มาตรา 110 (3) ของกฎหมายประชาราษฎร์บูรพากรปัจจุบัน บังคับใช้เมื่อสาธารณรัฐเชิน ผู้จัดตั้ง สถาบันแห่งสาธารณรัฐไทยเรียกโดยอีกตัวที่ ทรงราชโองการแห่งบริเทนใหญ่ และไอยูและคืนเดียว สถาบันเมืองวิกา และ大臣รวมห้องมากแห่งรัฐเชิน ที่ลงนามได้ยอมรับบันแผล กฎหมายประชาราษฎร์ ลงนามที่ 26 มิถุนายน 1945 มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 26 ตุลาคม 1945

เมื่อผู้แทนในการเจรจาเห็นชอบกับข้อความในร่างตนหรือสัญญา ก็จะมีการลงนามในตนหรือสัญญาซึ่งอาจจะเป็นการลงนามโดยหรือลงนามโดยก่อน และลงนามจริงในภายหลัง โดยทั้งระยะเวลาหนึ่ง แต่ไม่นานเกินไปนัก ปกติไม่เกิน 2-3 สัปดาห์ การที่ต้องลงนามย่อ ก็อาจจะเป็นเพราะผู้เจรจาไม่ได้รับมอบอำนาจเดิม ในการลงนามหรือผู้เจรจาเกิดความไม่แน่ใจในบางสิ่งบางอย่าง ซึ่งอย่างจะสอบทานรัฐบาลของตนเดิมก่อนที่จะลงนามจริง นอกจากนั้นยังมีการลงนามเดิม และมีเงื่อนไขว่า จะต้องให้รัฐบาลของตนเห็นชอบอีกครั้งหนึ่ง ตนหรือสัญญาที่ได้มีการลงนามซึ่งไม่ผูกพันความรับผิดชอบของรัฐ จะต้องมีการให้สักขยาบันเพิ่มก่อนซึ่งจะสมบูรณ์เริ่มแต่ตนหรือสัญญาชนิดที่ทำตามแบบย่อซึ่งมีผลสมบูรณ์โดยไม่ต้องได้รับการให้สักขยาบัน

เนื่องจากการให้สักขยาบันแก่ตนหรือสัญญาโดยปกติต้องใช้เวลานาน เพราะเข้าเป็นต้องปฏิบัติตามขั้นตอนของการให้สักขยาบัน ตามที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญของประเทศไทย แต่ปัจจุบัน การเปลี่ยนแปลงและปรับปรุงการในทางการรัฐกิจการเมืองโลกเป็นไปอย่างรวดเร็ว การที่จะรอให้ตนหรือสัญญา

มีผลบังคับใช้หลังการให้สัคยาบันอาจจะไม่ทันการณ์ หรือก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นได้ ดังนั้นในการปฏิบัติราชการห่วงประเทศ โดยเฉพาะในเรื่องที่涉及到ความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจและสังคม คงได้มีวิธีการที่จะให้สนธิสัญญา มีผลบังคับใช้ได้ช้ากว่า ในทันทีหลังจากที่มีการลงนามแล้ว แม้กระทั่งปัจจุบันไม่ได้รับการให้สัคยาบันก็ตาม เช่น สนธิสัญญา ก่อตั้งองค์กรระหว่างประเทศ อนุสัญญา ข้อต่อรองที่การพยายามมีอากาศ ซึ่งบังคับใช้ตั้งแต่วันที่มีการลงนามหรือในการที่มีการลงนามในสนธิสัญญาใหม่เพื่อใชแทนสนธิสัญญาฉบับก่อนซึ่งหมดอายุ

มาตรา 11 อนุสัญญากรุงเวียนนา ว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญา ค.ศ. 1969 ระบุว่า ความมินยอมที่จะมุกพันในสนธิสัญญาของรัฐอาจจะแพร่ลงถูกต้อง การลงนามเขียนเดียวกับการให้สัคยาบัน

การลงนามในสนธิสัญญา โดยปกติที่เป็นหน้าที่ของผู้เจรจาหารือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากรัฐสัญญา แต่ในปัจจุบัน ในองค์กรระหว่างประเทศ เกี่ยวกับเศรษฐกิจและสังคม มีได้มีวิธีการลงนามแบบใหม่ กล่าวคือเมื่อสนธิสัญญาได้รับการเห็นชอบโดยที่ประชุมใหญ่ขององค์กรแล้ว ประธานของที่ประชุมและเลขานุการขององค์กรจะเป็นผู้ลงนามสนธิสัญญาแทนรัฐภาคี สนธิสัญญา เช่น องค์กรอาหารและเกษตรฯ

สมัยก่อนการลงนามในสนธิสัญญาอาจเกิดปัญหาขึ้นได้ ในการณ์ที่ผู้ลงนามไม่มีอำนาจในการลงนาม ปัจจุบันไม่ค่อยประสบปัญหานี้ของจากผู้ลงนามต้องมีหนังสือมอบอำนาจเต็มและคงต่อผู้เจรจาหารือมีการแลกเปลี่ยนหนังสือมอบอำนาจเต็ม ในการประชุมระหว่างประเทศมักจะมีการจัดตั้งคณะกรรมการ รับหนังสือมอบอำนาจเต็ม ตรวจสอบหนังสือมอบอำนาจเต็มที่ผู้ร่วมประชุมมอบให้ แต่ก็เกยมีกรณีเกิดขึ้น เช่นในปี ค.ศ. 1908 องค์กรราชทูตสหรัฐประชุมนานาชาติลงนามในอนุสัญญาที่ตนไม่มีอำนาจลงนาม และในปีค.ศ. 1961 ผู้แทนคนหนึ่งลงนามในนามของทั่งสิ้นเด่น แตะนอยเรวี่ยในการประชุมที่เมือง Stressa ทั้งที่ไม่มีอำนาจลงนามแทนทั่งสิ้นเด่น

การที่ผู้แทนได้ลงนามในสนธิสัญญาโดยไม่มีอำนาจลงนามนั้น ถ้าเป็นกรณีสนธิสัญญาซึ่งจะสมบูรณ์ได้ต้องมีการให้สัคยาบันอีกครั้งหนึ่ง

ไม่มีปัญหามากนัก เพราะรัฐบาลต้องให้สัตยาบันหรือไม่ก็ได้ แต่กรณีที่จะเป็นปัญหา ก็คือ กรณีที่ความตกลงที่กระทำขึ้นไม่ต้องมีการให้สัตยาบัน และให้มีผลบังคับใช้ในลงนาม เช่นสนธิสัญญา ก่อตั้งองค์การพยากรณ์อากาศ ในกรณีนี้แม้ว่าศูนย์แทนของรัฐจะลงนามไปโดยไม่มีอำนาจก็ได้อว่า สนธิสัญญานี้มีผลยกเว้นรัฐตามที่อนุสัญญากรุงเวียนนามาตรา 47 ระบุว่า “หากอำนาจศูนย์แทนในการแสดงความอ่อนบอนของรัฐฯ ยังไม่ยกเว้นแล้วว่าได้มีการแจ้งเจ้าหน้าที่ดังกล่าวไปให้รัฐที่เข้าร่วมเจรจาอื่น ๆ ทราบก่อนที่เข้าจะแสดงความอ่อนบอนที่ว่านั้น”

การแจ้งเจ้าหน้าที่ดังกล่าวไปให้รัฐที่เข้าร่วมเจรจาทราบอาจจะเป็นศูนย์แทนที่เข้าร่วมเจรจาเป็นผู้แจ้งหรือรัฐของศูนย์แทนนั้นเป็นผู้แจ้งก็ได้ แต่ทั้งที่รู้แล้วว่าศูนย์แทนนั้นไม่มีอำนาจลงนามแต่ก็ยังต้องให้มีการลงนามโดยผู้แทนนั้นอีก ในกรณีนี้รัฐของศูนย์แทนนั้นอาจจะปฏิเสธความผูกพันในสนธิสัญญานี้ได้ในภายหลังแต่เหตุการณ์เช่นนี้คงปอกตัวไม่น่าจะเกิดขึ้น

การรับรองร่างสนธิสัญญานอกจากกระทำโดยบริการดูงานแล้วยังอาจกระทำได้ โดยใช้การอื่นเช่น ร่างสนธิสัญญาได้ถูกรับรองอยู่ในกรรมสารสุดท้ายของการประชุมซึ่งเป็นเอกสารรวมผลการประชุมที่นักสุนทรีย์เพื่อสรุปอนุสัญญา เป็นเอกสารสรุปสาระสำคัญของการประชุมระบุรัฐที่ร่วมประชุมของรัฐที่เข้าร่วมประชุม ศูนย์แทนซึ่งร่วมเจรจา เอกสารซึ่งที่ประชุมบรรรองนอกจากนี้ยังระบุติดต่อประชุมและลงการณ์และข้อเสนอแนะซึ่งที่ประชุมยอมรับและบางที่อาจขอระบุการติดต่อกันที่บัญญัติในสนธิสัญญาซึ่งที่ประชุมรับรองด้วย กรรมสารสุดท้ายที่ได้รับการลงนามก็ต้องเป็นการรับรองร่างสนธิสัญญาได้

มาตรา 10 อนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยสนธิสัญญาระบุว่า “ข้อความในสนธิสัญญาจะถือว่าถูกต้องและเด็ดขาดในกรณี

- ก. ตามกระบวนการที่รัฐเข้าร่วมในการร่างสนธิสัญญาทำหนังสือ
อาจจะทำหนังสือไม่เข้าเป็นต้องลงนามเพียงแต่เป็นมติที่ประชุมก็พอ
- ข. ถ้าไม่ได้ทำหนังสือกระบวนการที่รัฐได้อำนวยการลงนามหรือการลงนามยื่น

โดยผู้แทนของรัฐหรือสนธิสัญญาได้ถูกอนุญาติไว้ในกรรมการที่ตัดสินใจของ
ที่ประชุมซึ่งอาจจะถูกถอนนามโดยประธานหรือเลขานุการที่ประชุม เป็น
ผู้ลงนามแทนผู้แทนของรัฐที่เข้าร่วมประชุมเช่น องค์การอาหารและเกษตร

ดังนั้นการลงนามในสนธิสัญญาจะเป็นเพียงการยอมรับว่าสนธิสัญญา
นั้นมีความถูกต้องและเป็นศักดิ์สิทธิ์ต่อตัวบ้านความตกลงที่ตนท้าว
ขึ้นไม่ก่อให้เกิดผลอยุกพันแย่ร้าย เพราะยังไม่มีการให้สัตยาบันแต่ถึงกระนั้นก็
ตาม การลงนามก็ถือให้เกิดผลอยุกพันบางประการซึ่งอนุสัญญากรุงเวียนนา
มาตรา 18 ระบุว่า “เมื่อรัฐลงนามในสนธิสัญญาแล้วจะต้องหลักเลี่ยงการ
กระทำการใดอันจะมีผลเสียต่อจุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ของสนธิสัญญา
ทราบเท่าที่อึกฝ่ายหนึ่งไม่ได้แสดงเจตนาที่จะไม่เป็นภาระต่อสนธิสัญญาลงกันแล้ว”
ระหว่างระยะเวลาการลงนามจะถือการให้สัตยาบันปกติแล้วรัฐผู้ลงนาม
ต้องระบุวันที่จะเปลี่ยนแปลงสภาพการณ์ที่เป็นอยู่ในสกุลตะกั่วให้
สนธิสัญญามีความสามารถจะปฏิบัติได้ ซึ่งห้ามตั้งแต่วันปีก่อตั้งในสนธิสัญญา
บางฉบับ เช่นสนธิสัญญายุโรปเดือน 26 กุมภาพันธ์ 1886

การยอมรับข้อตกลงท้าย

การยอมรับข้อตกลงท้ายเป็นการแสดงเจตนาของรัฐที่จะรับข้ออยุกพัน
.และปฏิบัติตามพันธะในสนธิสัญญา การที่ผู้แทนของรัฐเข้าร่วมในการ
ร่างและลงนามไม่ก่อให้เกิดข้ออยุกพันตามกฎหมายแย่ร้ายนั้น รัฐจะต้องมี
การพิจารณาว่างสนธิสัญญาอย่างละเอียดอีกครั้งหนึ่ง กระบวนการเพื่อเติม
ที่จะอยุกพันร้ายให้ต้องปฏิบัติตามพันธกิจการณ์ของสนธิสัญญา คือ การให้
สัตยาบัน ในสัญญาอนการให้สัตยาบันถือว่าเป็นวิธีการเดียวที่จะอยุกพัน
ร้ายและถือว่ารัฐเป็นภาระต่อสนธิสัญญานั้นแต่ปัจจุบันได้มีวิธีการแสดงออก
ในการยอมรับสนธิสัญญาซึ่งมีผลอยุกพันร้ายเช่นเดียวกับการให้สัตยาบัน
คือ การยอมรับ (Acceptance) และการให้ความเห็นชอบ (Approval) มาตรา 14
ข้อ 1 อนุสัญญากรุงเวียนนาระบุว่าความเห็นชอบที่จะอยุกพันสนธิสัญญา
จะแสดงออกโดยการให้สัตยาบัน การยอมรับหรือการให้ความเห็นชอบ
ภายใต้เงื่อนไขเดียวกัน กับการให้สัตยาบัน ในส่วนของการให้สัตยาบัน
มาตรา 14 ข้อ 1 ระบุว่าจะต้องกระทำในกรณีที่ต้องเป็น

- ก. สนับสนุนภาระบุคคลและคงความอ่อนช้อยให้สัตว์ฯบัน
- ข. มีการกำหนดคร่าวรู้ที่ร่วมเจรจาทักษิณให้มีการให้สัตว์ฯบัน
- ก. ผู้แทนของรัฐได้ลงนามภายใต้ชื่อส่วนว่าจะต้องมีการให้สัตว์ฯบัน
- จ. รัฐผู้ลงนามในสนับสนุนภาระและคงเดือนภายในหนังสือมอบอำนาจเพื่อ
ของผู้แทนหรือให้แต่งตั้งเจตนาเช่นว่านี้ในระหว่างการเจรจาว่าเป็นการ
ลงนามภายใต้ชื่อส่วนว่าจะต้องให้สัตว์ฯบัน

การยอมรับสนับสนุนภาระของภาระให้หมายเหตุตามมาตรา 11 อนุ-
สัญญากรุงเรียนนาฯกำหนดว่าการอ่อนช้อยที่จะมุกพัน สนับสนุนภาระ
และคงเดือนโดย

1. การลงนามของผู้แทนแต่ไม่เงื่อนไขว่าการลงนามจะมีผลมุกพัน
ในชั้นสุดท้ายที่ต่อเมื่อไม่มีชื่อกำหนดว่าสนับสนุนภาระที่องค์กรรับการให้สัตว์ฯใน
การยอมรับหรือการให้ความเห็นชอบ

2. การแตกเปลี่ยนเอกสารที่ประกอบเป็นสนับสนุนภาระมีการหักดึง
กำหนดว่า สนับสนุนภาระมีผลมุกพันถ้าหากมีการแตกเปลี่ยนเอกสารที่
ประกอบเป็นสนับสนุนภาระ โดยไม่ใช่เป็นต้องมีการให้สัตว์ฯบันหากการที่แสดง
ความอ่อนช้อยรับผลมุกพันด้วยวิธีนี้ก็เท่ากับสนับสนุนภาระมีผลตั้งแต่วันที่
แตกเปลี่ยนเอกสาร

3. การให้สัตว์ฯบัน
4. การยอมรับ
5. การให้ความเห็นชอบ
6. การเข้าร่วม
7. ที่ได้รับความแต่จะออกถังกัน

สำเนาหน่อยแก่การยอมรับ การให้ความเห็นชอบหรือการเข้าร่วม (ภาค
ขยายตัว) จะกระทำการในรูปของสนับสนุนภาระตามฝ่าย (พหุภาคี) ในบรรดา
การยอมรับชั้นสุดท้ายสัตว์ฯบันเป็นกระบวนการการที่ใช้อุปกรณ์ไปและมีความ
สำคัญมาก

การให้สัตยาบัน (Ratification)

ในประวัติศาสตร์ สมัยยุคอาณานิคมและการปกครองของชาติที่อยู่ด้วยกันนั้น การให้สัตยาบันสนธิสัญญาเป็นวิธีการที่จะให้เกิดขึ้นซึ่งไม่สามารถตัดต่อหันผู้ที่พระองค์มอบให้ไปเจรจาและลงนามในสนธิสัญญาเป็นเวลานาน เนื่องจากความไม่สงบในสมัยนั้นไม่สะดวกให้มีโอกาสตรวจสอบข้อความในสนธิสัญญาว่าตรงกับความประสงค์ของพระองค์หรือเปล่าและตัดสินใจว่าจะให้สัตยาบันหรือไม่

ในปัจจุบัน ประเทศไทยมีการปกครองระบอบประชาธิปไตย อาณาจักรในการให้สัตยาบันถูกควบคุมโดยรัฐสภา ตามปกติการให้สัตยาบันเป็นหน้าที่ของประธานาธิบดี แต่ถ้าได้รับอนุมัติจากรัฐสภาเสียงก่อน สำหรับช้อตกลงที่มีความสำคัญต่อประเทศไทย ซึ่งเท่ากับเป็นวิธีการให้รัฐสภาควบคุมนโยบายต่างประเทศของฝ่ายบริหารไปในตัว

ความหมายของการให้สัตยาบันซึ่งอีกด้านหนึ่งของการมาจันทึ่งอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญา ค.ศ. 1969 หมายถึงองค์กรภายในที่มีอำนาจของรัฐคู่สัญญา "ให้ให้ความเห็นชอบในการทำสนธิสัญญาซึ่งก่อให้เกิดความผูกพันตามกฎหมายซึ่งจะต้องปฏิบัติตามสนธิสัญญานั้น" ทราบโดยทั่วไปไม่มีการให้สัตยาบันสนธิสัญญานั้น ก็ยังไม่มีผล (เว้นแต่สนธิสัญญาที่ทำตามแบบย่อ) การให้สัตยาบันถือว่าเป็นวิธีเดียวในการแสดงออกของรัฐที่จะยอมรับติดตามผูกพันที่กำหนดไว้ในสนธิสัญญา ต่อมามีการให้สัตยาบันโดยรัฐสภา ณ วันที่ 11 มกราคม 1969 ของอนุสัญญา ถือว่าการให้สัตยาบันมิใช่เป็นวิธีการอย่างเดียวในการที่รัฐยอมรับผูกพันในสนธิสัญญาที่ตนกระทำ การลงนาม เอกสารแลกเปลี่ยนที่ก่อให้เกิดสนธิสัญญา การยอมรับ การให้ความเห็นชอบหรือการเข้าร่วม หรือโดยวิธีอื่นอีกนิดหนึ่งในการที่รัฐยอมรับผูกพันต่อสนธิสัญญาด้วย

มาตรา 12 กล่าวว่า ความอินยอมขององรัฐคู่สนธิสัญญาต้องมีความผูกพันเมื่อทำการลงนาม ถ้าสนธิสัญญาได้กล่าวไว้หรือได้ตกลงกันเขียนนั้น

¹Ch. Rousseau. Droit international public. T1 1970 p. 88

มาตรา 14 ก่อร่วมกับความอ่อนน้อมที่จะผูกพันตนให้สัญญาจะแสดงออกโดยการให้สัตยาบัน การยอมรับหรือการให้ความเห็นชอบ ด้านนี้สัญญาได้ก่อร่วมไว้หรือได้ตกลงกันเช่นนั้น

การให้สัตยาบันตนให้สัญญาที่อ่อนน้อมเป็นสัญลักษณ์ของการแสดงถึงเจ้าของเป็นการเปิดโอกาสให้มีเจ้าของตามรัฐธรรมนูญได้พิจารณาความเหมาะสมอีกครั้นหนึ่ง และเพื่อจะตรวจสอบว่ามีผลิตภัณฑ์หรือการดำเนินงานของผู้เช่าเจ้าที่ได้มีการกระทำนอกเหนือเจ้าของหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายหรือต้องความประتفاعค์ของฝ่ายบริหารหรือไม่ โดยปกติเจ้าของหน้าที่ในการให้สัตยาบันตามรัฐธรรมนูญจะต้องได้รับความอ่อนน้อมจากฝ่ายนิติบัญญัติในการทำสัตยาบันที่มีความสำคัญซึ่งเท่ากับไฟฟ้านิติบัญญัติควบคุมฝ่ายบริหารอีกครั้นหนึ่ง (สำหรับประเทศไทย ตนให้สัญญาต่อมากฝ่ายบริหารเป็นผู้ให้สัตยาบันเรียนแต่ตนให้สัญญางานนิติที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้รัฐสภาให้ความเห็นชอบก่อนมีการให้สัตยาบัน) แต่ในทางปฏิบัติ เป็นหน้าที่ของฝ่ายบริหารจะต้องเป็นผู้เช่าและร่วมข้อความในสัตยาบันการให้สัตยาบันตนให้สัญญา มีข้อเดียวกันว่า จะต้องใช้เวลานานเพรำเพยต้องฝ่าฝืนการดำเนินการตามขั้นตอนต่างๆ โดยเฉพาะเจ้าหากตนให้สัญญานั้นมีรัฐภาคีเป็นเจ้าของมาก ก็จะต้องรอการให้สัตยาบันให้ครบถ้วน ทำให้ตนให้สัญญาไม่สามารถบังคับให้ได้ในเวลาอันสมควร อันอาจจะทำให้เกิดการเสียหาย เพรำเพยทางเศรษฐกิจและสังคมของโลกในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงผันแปรรวดเร็ว การใช้เวลานานในการให้สัตยาบันอาจจะทำให้ตนให้สัญญานั้นหมดคุณประโยชน์ก้าวที่ตนให้สัญญาต้องการ

การที่รัฐหนึ่งได้ลงนามในสัตยาบันแล้วไม่เจ้าเป็นเหตุอุบัติจะต้องให้สัตยาบันในสัตยาบันที่ตนลงนามไว้ และไม่เจ้าเป็นต้องแสดงเหตุผลในการปฏิเสธการให้สัตยาบันด้วย "ได้เคยมีความย่างมากมายในประวัติศาสตร์ที่รัฐปฏิเสธไม่ให้สัตยาบันในสัตยาบันที่ตนลงนามไว้ ด้วยเหตุผลใดก็ตามที่ไม่ให้สัตยาบันแก่ตนให้สัญญาที่ตนลงนามไว้ ด้วยเหตุผลใดก็ตามที่ไม่ให้สัตยาบันแก่ตนให้สัญญาที่ตนลงนามไว้แล้ว ระหว่าง ค.ศ 1789-1939 ประมาณ 200 ฉบับ และการที่สหราชอาณาจักรไม่ได้เป็นสมาชิกขององค์การสันนิบาตชาติ ก็เพรำเพยทางไม่ยอมให้สัตยาบันแก่ตนให้สัญญาและรายที่สหราชอาณาจักรร่วมลงนามด้วย"

อ้างอิงในการให้สัตยบันัน

การให้สัตยบันัน สนธิสัญญาที่ได้ลงนามแล้วยื่นเป็นไปตามกฎหมาย
ภายในของรัฐคู่สัญญาซึ่งอาจจะกำหนดให้เป็นอ้างอิงของฝ่ายบริหาร ฝ่าย
นิติบัญญัติ หรือเป็นอ้างอิงร่วมกันของทั้งสองฝ่าย

1. อ้างอิงการให้สัตยบันันเป็นของฝ่ายบริหารเพื่อถ่ายเดียว ส่วนใหญ่
มักพบอยู่ในการปกครองแบบเผด็จการ หรือการปกครองระบอบสมบูรณ์ยา-
ศิทธิราช ซึ่งประมุขของรัฐเป็นผู้ให้สัตยบันสนธิสัญญาแต่ผู้เดียว เช่น รัฐ-
ธรรมมุขมรังเศส ค.ศ. 1852 อิตาลี พลเมืองสันมั่นชาติโซนี ค.ศ. 1922-1943
หรือเยอรมันนาซี ค.ศ. 1933-1945 รัฐธรรมมุขมรังเศส ค.ศ. 1940-1944

2. อ้างอิงในการให้ความเห็นชอบการให้สัตยบันันอยู่กับฝ่ายนิติ-
บัญญัติถ่ายเดียว เช่น รัฐธรรมมุขมุ่รุรี วันที่ 20 เมษายน ค.ศ. 1924 รัฐธรรมมุข
รัสเซีย ค.ศ. 1936 รัฐธรรมมุขมุ่ยโกลสตอกเบี้ย ค.ศ. 1946 รัฐธรรมมุขมุ่ลกาเรีย
ค.ศ. 1947 รัฐธรรมมุขมุ่รุมาเนีย ค.ศ. 1948 รัฐธรรมมุขมุ่ยังการ์ ค.ศ. 1949

3. อ้างอิงในการให้ความเห็นชอบการให้สัตยบันนแปลงกันระหว่าง
ฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายบริหาร ก่อตัวคือ รัฐธรรมมุขอาจมอนอ้างอิงให้ประมุข
ของรัฐให้สัตยบันสนธิสัญญาบางชนิดที่ไม่สูมีความสำคัญไปได้เลย แต่
สำหรับสนธิสัญญาที่มีความสำคัญมากหรือจะต้องออกกฎหมายภายในให้
สองคดีสองกับสนธิสัญญา ก็จะต้องให้รัฐสภาให้ความเห็นชอบก่อนที่ฝ่ายบริหาร
จะให้สัตยบันัน

มาตรา 52 รัฐธรรมมุขมรังเศส ค.ศ. 1958 กำหนดให้ประชานารົບຕີ
เป็นผู้ให้สัตยบันสนธิสัญญา แต่สนธิสัญญาบางชนิดที่มีความสำคัญมากท่อ
ให้รับความอินยอมจากรัฐสภา ก่อน เช่น สนธิสัญญาเกี่ยวกับองค์การ
ระหว่างประเทศ สนธิสัญญาสันติภาพ สนธิสัญญาการค้า สนธิสัญญาท่อให้
เกิดความมุกพันในทางการค้า สนธิสัญญาเกี่ยวกับสภาพบุคคล สนธิสัญญา
ซึ่งการปฏิบัติงานเป็นจะต้องแก้ไขกฎหมายภายใน สนธิสัญญาเปลี่ยนแปลง
อาณาเขต การเปลี่ยนแปลงอาณาเขตบางที่อาจต้องได้รับความอินยอมจาก
ประชาชนที่มีส่วนได้เสียในดินแดนนั้นเดียวกัน สรวนสนธิสัญญาที่ซัดกับรัฐ-
ธรรมมุขโดยปกติจะนำมาบังคับใช้ได้ก็ต่อเมื่อได้มีการแก้ไขรัฐธรรมมุขแล้ว

สำหรับสนธิสัญญาที่ทำตามแบบย่อ รัฐธรรมนูญกำหนดให้ผ่านพิธีการให้ความเห็นชอบของรัฐสภาเสียงก่อนซึ่งเป็นผลทำให้สนธิสัญญาไม่สามารถบังคับใช้ได้ทันทีหลังการลงนาม

ในประเทศไทยอังกฤษพระราชบัญญัติมีอำนาจในการให้สัตยาบันสนธิสัญญาแต่ในการนี้ที่สนธิสัญญานี้ดัดกับกฎหมายภายใน สนธิสัญญาส่วนสำคัญขึ้นและสนธิสัญญายกตินเดนหรือการปฏิบัติตามสนธิสัญญาจะต้องถูกพัฒนาประมานในดำเนินการใช้จ่าย จะต้องฝ่าฝืนความเห็นชอบจากฝ่ายนิติบัญญัติเสียก่อน

ในสหรัฐอเมริกา มาตรา 2 บทที่ 2 ของรัฐธรรมนูญสหรัฐอนับอำนาจให้ประธานาธิบดีเป็นผู้ให้สัตยาบันสนธิสัญญา แต่ต้องได้รับความยินยอมจากสภาคองเกรส โดยคะแนนเสียงไม่ต่ำกว่า 2 ใน 3 ของสมาชิกที่มาประชุม แต่มีข้อตกลงระหว่างประเทศบางกรณีที่ฝ่ายบริหารสามารถทำได้โดยไม่จำเป็นต้องได้รับความยินยอมจากสภาคองเกรส คือข้อตกลงระหว่างประเทศที่ทำตามแบบย่อ (Executive agreement) ฝ่ายบริหารกระทำการโดยได้รับอนุญาตส่วนหน้า และอยู่ภายใต้ขอบเขตที่สภาคองเกรสกำหนดให้หรือบางกรณีหากเป็นเรื่องที่ถือว่าอยู่ในขอบเขตอำนาจของประธานาธิบดีไม่จำเป็นต้องได้รับการอนุญาตส่วนหน้า แต่หลังจากปี ค.ศ. 1972 ข้อตกลงทั้งกล่าวต้องได้รับอนุญาตส่วนหน้ามาก เช่น สนธิสัญญาสองบาร์ก ข้อตกลงเกี่ยวกับระเบียบการเรือกรร่องค่าเดียหายของชาวอเมริกันที่อยู่ในรัฐบาลต่างประเทศ ข้อตกลงเกี่ยวกับการเป็นภาระรับรองรัฐบาลหรือรัฐใหม่ ข้อตกลงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามกฎหมาย (เช่นข้อตกลงเกี่ยวกับการไปรษณีย์หรือศุลกากร) ข้อตกลงเกี่ยวกับการใช้พื้นที่งานประมาณพื้นที่ดินติดตันตี จาก ค.ศ. 1789-1945 ได้มีการทำข้อตกลงในรูปแบบดังกล่าว ทั้ง 1,492 ฉบับ ขณะที่มีการทำข้อตกลงในรูปสนธิสัญญาเพียง 845 ฉบับ

ในการทำข้อตกลงระหว่างฝ่ายสัมพันธมิตรซึ่งชนะสงครามที่ Yalta เมื่อวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 1945 ซึ่งเรียกว่า "ข้อตกลงระหว่างอังกฤษ" (Far Eastern agreement) ฝ่ายบริหารได้ทำข้อตกลงที่ทำตามแบบย่อ แต่ได้รับการวิจารณ์จากนักกฎหมายว่าไม่ถูกต้องทางทฤษฎี เพราะข้อตกลงทั้งกล่าวมีข้อความเกี่ยวกับการเมืองรวมอยู่ด้วย เช่น มีการยกตินเดนบางแห่งให้แก่รัสเซีย

กรณีประเทคส์วิสเซอร์แลนด์ แม้ว่ารัฐธรรมนูญ ค.ศ. 1874 จะระบุว่าการท่าสนธิสัญญาที่รัฐต่างประเทคจะอยู่ในอำนาจของรัฐส่วนนักนิติศาสตร์ เช่น Guggenheim & Burckhardt เห็นว่าอำนาจในการให้สัตยาบันอยู่ที่ฝ่ายบริหาร (Conseil Federal) แต่ฝ่ายบริหารจะสามารถให้สัตยาบันได้ก็ต่อเมื่อรัฐสภาอนุมัติ ในบางกรณีรัฐบาลก็สามารถให้สัตยาบันหรือแก้ไขสนธิสัญญาได้ด้วยตนเองไม่ต้องรอข้อมูลที่จากรัฐสภา ได้แก่กรณีที่สนธิสัญญา นั้นก่อให้เกิดสิทธิโดยไม่มีข้อมูลพันหรือเพื่อให้หลุดพ้นจากข้อมูลพันที่มีอยู่ก่อน นอกจากนั้นรัฐธรรมนูญยังให้สิทธิประชาชนเข้ามามีส่วนในการควบคุม การท่าสนธิสัญญาด้วยในกรณีที่สนธิสัญญาไม่กำหนดระยะเวลาต้นสุดหรือ สนธิสัญญาที่มีอายุเกินกว่า 15 ปี ถ้ามีประชาชนตั้งแต่สามหมื่นคนหรือ 8 หมื่นรัฐ (Canton) ร้องขอให้มีประชามติภายใน 90 วัน นับแต่วันที่มีการประกาศไว้ต้องนำสนธิสัญญานั้นมาให้ประชาชนลงมติ ถ้าประชาชนยอมรับซึ่งจะมีผล ให้ไม่ยอมรับที่เป็นอันตกไป จนกระทั่งปี ค.ศ. 1970 มีเพียงสนธิสัญญา 2 ฉบับ ที่ได้ยกเว้นให้ประชาชนลงมติคือสนธิสัญญาระหว่างฝรั่งเศส-สวิตซ์ ในปี ค.ศ. 1923 และสนธิสัญญาระหว่างอิตาลี-สวิตซ์ ในปี ค.ศ. 1958

สำหรับประเทศไทย รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2521 มาตรา 162 กำหนดว่า พำนາหกษัตริย์ทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจในการ ทำหนังสือสัญญาสันติภาพ สัญญาสงบศึก และสัญญาอื่นกับนานาประเทศ หรือกับองค์กรระหว่างประเทศ

หนังสือสัญญาใดมีบทเปลี่ยนแปลงอาจมาเด็ดขาด หรือเหตุอื้อเปิด แห่งชาติหรือจะต้องออกพระราชบัญญัติเพื่อให้การเป็นไปตามสัญญาที่องค์ได้ รับความเห็นชอบของรัฐสภา ตามรัฐธรรมนูญไทยอำนาจในการท่าสนธิสัญญา และการให้สัตยาบันเป็นอำนาจของคณะรัฐมนตรี แต่ถ้าเป็นสนธิสัญญาที่ ต้องขออนุมัติจากรัฐสภา ก็ต้องเสนอรัฐสภาเพื่อขอความเห็นชอบเสียก่อนซึ่ง จะให้สัตยาบันได้

ระหว่างระยะเวลาการลงนามจนกระทั่งถึงการให้สัตยาบันสนธิสัญญา ปกติแล้วรัฐสัญญาจะต้องลงทะเบียนที่จะเปลี่ยนแปลงสภาพกรณีที่ เป็นอยู่ในสังกัดและที่จะทำให้สนธิสัญญาไม่สามารถจะปฏิบัติได้ ข้อห้าม

ตั้งแต่การประชุมในสนธิสัญญาบางปัน เช่น สนธิสัญญาเบอร์จิน 26 กุมภาพันธ์ 1885

การให้สัคยาบันสนธิสัญญา ทำให้สนธิสัญญามีความสมบูรณ์ตามกฎหมายระหว่างประเทศ ศาสตร์ธรรมระหว่างประเทศได้พิพากษาในคดีหลาชคี เช่น คดี Ambatielos เมื่อ ค.ศ. 1952 โดยกล่าวว่า การให้สัคยาบัน เป็นเงื่อนไขที่จำเป็นในการที่สนธิสัญญาจะมีผลบังคับใช้ ในคดี L'anglo-iranian ตัดสินเมื่อ 22 กรกฎาคม 1952 ศาสตร์ได้ระบุว่า การให้สัคยาบันทำให้สนธิสัญญามีความสมบูรณ์

ซึ่งอย่างไรก็ตามการให้สัคยาบันก็มีข้อบกพร่องเพราฯ ต้องฝ่าฝืนกระบวนการนี้กิจการต่างๆ ตามที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญซึ่งโดยปกติกว่าจะฉบับกระบวนการที่ต้องใช้เวลานาน อาจก่อให้เกิดการเสียหายเนื่องจากเหตุการณ์ของโลกเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว จึงได้มีรัฐการที่จะแก้ไขข้อบกพร่องดังกล่าว โดยบางที่ภาคอาจจะยอมให้มีการปฏิรูปิตามสนธิสัญญาเป็นการชั่วคราว ไม่ได้หมายมั่นทั้งแต่ได้มีการลงนามในข้อต่อรองการให้สัคยาบัน เช่น สนธิสัญญา มิตรภาพ ระหว่างโซเวียตและเชกโกสโล伐เกีย ลงวันที่ 12 ธันวาคม 1943

ปัญหาอาจจะเกิดขึ้นในการที่การให้สัคยาบันสนธิสัญญาได้กระทำไปโดยผู้ไม่มีอำนาจหรือไม่ได้กระทำการขึ้นตอนที่กฎหมายรัฐธรรมนูญกำหนดไว้ มีปัญหาว่าสนธิสัญญาตั้งก่อตัวยังจะมีผลบังคับใช้ตามกฎหมายระหว่างประเทศหรือไม่ ได้มีความคิดเห็นของนักกฎหมายแตกต่างกัน นักกฎหมายบางท่าน เช่น STRUPP, BOURQUIN LAPRADELLE และ CHARLES ROUSSEAU มีความเห็นว่าสนธิสัญญาซึ่งการให้สัคยาบันไม่ได้กระทำไปตามที่กฎหมายกำหนดไว้ย่อมไม่สมบูรณ์เพราฯ ถือว่า ตั้งแต่ที่มีข้อบังคับกฎหมายยอมไม่มีผลทางกฎหมาย รัฐธรรมนูญฝรั่งเศส ค.ศ. 1946 และ ค.ศ. 1958 ระบุว่า สนธิสัญญาจะมีผลบังคับใช้เมื่อได้รับการให้สัคยาบันโดยถูกต้องตามกฎหมาย ในทางปฏิบัติระหว่างประเทศได้เคยมีคดีพิพาท เช่น คดีระหว่างคอสตาริกากับนิการา瓜 อนุญาโตตุลาการประชานาซึบตี CLEVAND ได้ตัดสินเมื่อวันที่ 22 มีนาคม 1888 กล่าวว่า ความ

สมบูรณ์ของตนหรือสัญญาซึ่งมีข้อตกลงกับความถูกต้องของระบบที่เป็นการภายใน
ในการให้สัคยาปัน แต่นักกฎหมายบางท่านมีความคิดเห็นว่า เช่น Laband,
Scelle, Carre de Malberg, Fitzmaurice เห็นว่า ตนหรือสัญญาที่ได้รับการให้
สัคยาปันโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมายภายในของรัฐที่ให้สัคยาปันยังมีผลบังคับ
สมบูรณ์ตามกฎหมายระหว่างประเทศ ทั้งนี้เพื่อประโยชน์เกี่ยวกับความ
มั่นคงในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศโดยเหตุที่ว่ารัฐคู่สัญญาไม่มีอำนาจ
เข้าไปแทรกแซง ควบคุม หรือทราบเรื่องมื้นตอนในการให้สัคยาปันตามกฎหมาย
ภายในของรัฐคู่สัญญาได้ นักกฎหมายบางท่าน เช่น Anzilotti, Cavagliani
เห็นว่า ถ้าองค์กรที่ให้สัคยาปันเป็นประมุขของรัฐหรือฝ่ายบริหารสูงสุด รัฐ
จะปัดความรับผิดชอบไม่ได้ เพราะรัฐที่ให้สัคยาปันโดยมีขอบเขตกฎหมาย
ภายในของตน ถือว่าได้กระทำการมิชอบด้วยความรับผิดชอบระหว่างประเทศ
และจากความรับผิดชอบดังกล่าว หากให้รัฐไม่สามารถจะอ้างความไม่สมบูรณ์
ของตนหรือสัญญาต่อภาคีของตนได้

ทฤษฎีที่ถือว่าตนหรือสัญญาซึ่งได้รับการให้สัคยาปันไม่ถูกต้องตาม
กฎหมายภายในย่อมมีความสมบูรณ์ ได้รับการยอมรับนับถือเป็นส่วนใหญ่
ในปัจจุบัน โดยเหตุผลที่ว่าการให้สัคยาปันจะมีผลในทางกฎหมาย ก็ต่อเมื่อ
ถ้าให้สัคยาปันมีอำนาจที่จะกระทำได้ไม่มีอำนาจกระทำย่อมไม่มีผลตาม
กฎหมาย¹

แต่นักนิติศาสตร์ในปัจจุบันบางท่าน เช่น P. Vellas เห็นพ้องตาม
ความคิดของ Laband เขายังถือว่า การยินยอมให้รัฐออกเดิกสัญญาโดยอ้าง
การให้สัคยาปันที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายภายในของตน จะก่อให้เกิดความ
ผลกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงระหว่างประเทศ เพราะการที่จะให้รัฐเข้า
ไปพัวพันความถูกต้องของการให้สัคยาปันตามกฎหมายภายในของรัฐอื่น
ก็จะมีผลเป็นการเข้าไปแทรกแซงกิจกรรมภายในของรัฐนั้น²

ทฤษฎีของ Laband พ้องกับอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยกฎหมาย

¹ Ch. Rousseau, Droit international public, TI 1970 p. 109

² P. Vellas Droit international public, 1970 p. 127

สนธิสัญญา ค.ศ. 1969 มาตรา 46 ระบุว่า รัฐจะอ้างเพื่อบอกเลิกสนธิสัญญา ว่าดำเนินของตนบัดต่อกฎหมายภายในเรื่องอำนาจในการทำสนธิสัญญา ให้นั้นต้องได้ความว่าเป็นการบัดต่อกฎหมายภายในอย่างสำคัญและชัดแจ้ง ฉะนั้น ตามอนุสัญญากรุงเวียนนาการบอกเลิกสัญญาที่มีการให้สัตยาบันโดย ไม่สมบูรณ์จะกระทำได้ก็ต่อเมื่อการให้สัตยาบันนั้นเป็นการบัดต่อกฎหมาย ภายในอย่างสำคัญและชัดแจ้งเท่านั้น

สนธิสัญญาขอมีผลทางกฎหมายนับตั้งแต่ได้มีการให้สัตยาบัน เว้นแต่จะมีข้อความระบุในสนธิสัญญาเป็นพิเศษขอมีผลย้อนหลังนับตั้งแต่วันที่ได้มีการลงนามในสนธิสัญญา ในอัคคีาৎประจাতิธรรมระหว่างประเทศได้เคยยอมรับโดยปริยายว่าสนธิสัญญามีผลย้อนหลังนับแต่วันลงนาม แม้ว่าจะไม่มีข้อความระบุเป็นพิเศษไว้ก่อนในคติ Mavromatis ซึ่งได้ตัดสิน เมื่อ 30 สิงหาคม 1924

แต่ในปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่า สนธิสัญญาขอมุกพัน คู่สัญญานับแต่มีการให้สัตยาบัน คาดยุทธิธรรมระหว่างประเทศที่ได้อัยยัน หลักการดังกล่าวในคติ Ambatilos ที่ตัดสินเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 1952 ว่า สนธิสัญญาขอมีผลบังคับใช้ก่อนได้รับการให้สัตยาบัน เว้นแต่จะได้ระบุ ในสัญญาหรือมีเหตุผลพิเศษ หลักการข้างต้นได้ถือเป็นหลักปฏิบัติระหว่างประเทศและอนุสัญญากรุงเวียนนา มาตรา 24, 25 ที่ได้ยอมรับความเห็นดังกล่าว นับจากอนุสัญญากรุงเวียนนา การให้สัตยาบันซึ่งเคยเชื่อว่าเป็นวิธีการ อย่างเดียวในการทำให้สนธิสัญญามีความสมบูรณ์ได้แสดงความสำคัญลงไป เนื่องจากปัจจุบันประเทศต่างๆ ได้มีการตัดส่วนที่กันอย่างไร้ชีด จึงเป็น ห้องมีการท้าวซื้อตกลงจำนวนมาก เพื่อยืดปัญหาระหว่างประเทศที่เกิดขึ้น อย่างมากนัย การให้สัตยาบันก่อให้เกิดความล่าช้าซึ่งได้เคยมีวิธีการที่ปฏิบัติ ในระหว่างรัฐต่างๆ เช่น

1. รัฐภาคี ปฏิบัติตามสนธิสัญญานับตั้งแต่ลงนามแล้ว ในขณะ ของการให้สัตยาบัน

2. ภาคีสนธิสัญญาทุกแห่งกันให้สนธิสัญญามีผลใช้บังคับชั่วคราว ไปก่อน ในขณะของการให้สัตยาบัน

3. รัฐค่างๆ หันมาใช้วิธีทำสนธิสัญญาตามแบบย่อซึ่งสามารถใช้บังคับได้โดยไม่ต้องให้สัตยาบันกันมากนัก

4. สนธิสัญญาหลายฝ่ายบางฉบับ อาจจะระบุให้ใช้บังคับได้ ถ้าไม่มีรัฐสมาชิกใดศักดิ์สิทธิ์ โดยรัฐสมาชิกไม่ต้องให้สัตยาบัน เท่ากับเป็นการให้สัตยาบันโดยปริยาย เช่น มาตรา 4 บัญญัติไว้ในรัฐวันที่ 14 กันยายน 1929 เกี่ยวกับการแก้ไขบทบัญญัติของศาลประจúaที่ริบธรรมะระหว่างประเทศซึ่งมีอ่าวการไม่ศักดิ์สิทธิ์ของการให้สัตยาบันโดยปริยาย

5. สนธิสัญญาสันติภาพอาจจะใช้บังคับได้โดยรัฐที่มีส่วนได้เสียไม่ได้ให้สัตยาบันทั้งหมด เช่น สนธิสัญญาสันติภาพกรุงปารีสระหว่างฝ่ายสัมพันธมิตรกับฝ่ายเยอรมัน วันที่ 10 กุมภาพันธ์ 1947 สามารถใช้บังคับได้เพียงแต่การวางสัตยาบันสาธารณะ 4 มหาอำนาจที่ขณะลงนาม คือ สหราชอาณาจักร อเมริกา รัสเซีย อังกฤษ และฝรั่งเศส

6. มาตรา 14 อนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญาวันที่ 23 พฤษภาคม 1969 ชี้อีกว่าการยอมรับ (acceptance) และการให้ความเห็นชอบ (approval) เป็นวิธีการและคงเจตนาของรัฐยึดถืออย่างหนึ่งในการที่รัฐยอมรับกฎพันในสนธิสัญญาเหมือนกับการให้สัตยาบัน การยอมรับและการให้ความเห็นชอบมีความหมายคล้ายคึ่งกัน (An C.D.I. 1966, Vol 2 p. 216) วิธีการให้การยอมรับได้เริ่มใช้กันในทางปฏิบัติระหว่างประเทศปรากฏในอนุสัญญาหลายฉบับ เช่น มาตรา 15 อนุสัญญากรุงตอนดอน วันที่ 16 พฤษภาคม 1945 ก่อตั้ง U.N.E.S.C.O. มาตรา 11 อนุสัญญากรุงดันคาล ระหว่างประเทศเพื่อการบูรณะการและการพัฒนา

การยอมรับข้อตกลงที่ได้ลงนามแล้ว กระทำการได้โดยไม่ต้องขอการให้สัตยาบันจากรัฐสภาหรือสภาสูงซึ่งต้องใช้เวลานานเพียงแค่ได้รับความเห็นชอบของคณะกรรมการหรือสนธิสัญญาที่รัฐนั้นได้ลงนามไว้ หรืออาจมีการแต่งตั้งการณ์เป็นลายลักษณ์อักษรของหัวหน้ารัฐบาล หรือของรัฐมนตรีต่างประเทศ ยอมรับข้อตกลงที่ได้ลงนามแล้ว หรือบางทีกระทำการได้เมื่อได้มีการอนุมัติกฎหมาย หรือมาตรการทางการเงินที่จำเป็นในการปฏิบัติงานข้อตกลง อาทิเช่น ในสหราชอาณาจักร แทนที่จะต้องการให้สัตยาบันสนธิสัญญา

จากสภากฎสูงตัวยมที่ 2 ใน 3 ของสมาชิกที่มาประชุม การยอมรับข้อตกลงอาจจะกระทำได้เพียงแค่รัฐสภาได้อนุมัติกฎหมายหรือการเงินที่จำเป็นในการปฏิรูปติดตามข้อตกลง คณะกรรมการกฎหมายระหว่างประเทศ ในปี ก.ศ. 1966 เห็นว่าการยอมรับและการให้ความเห็นชอบเป็นวิธีการแบบยื่นของการให้สัตยาบันซึ่งเท่ากับรัฐทำการตรวจสอบสนธิสัญญาภายหลังการลงนามโดยไม่ต้องรอการอนุมัติจากสภากฎสูงซึ่งต้องใช้เวลานานและยุ่งยาก

วิธีการยอมรับข้อตกลงทำให้เกิดความสะดวก รวดเร็วในการบังคับใช้สนธิสัญญา Madame S. Bastid (A.F.D.I. 1967 หน้า 545) ได้เคยเสนอรายงานว่าในจำนวนข้อตกลงระหว่างประเทศ 4667 ฉบับ 28.82% ได้กระทำในรูปการให้สัตยาบัน 12.12% โดยการยอมรับหรือการให้ความเห็นชอบ 50.29% โดยการลงนามที่เห็นด้วยโดยวิธีการอย่างอื่น

สำหรับประเทศไทยค่าว่าสัตยาบัน การยอมรับหรือการให้ความเห็นชอบไม่มีผลแต่ถ้าตั้งใจในด้านกฎหมายหรือพิธีการที่สนธิสัญญา¹ ตามปกติสนธิสัญญาจะกำหนดคราวข้อตกลงที่ทำขึ้นต้องได้รับการให้สัตยาบันหรือการยอมรับหรือการให้ความเห็นชอบหรือวิธีการอื่นใด สำหรับการลงนามยังไม่เพียงพอที่จะทำให้สนธิสัญญามีผล

แบบการให้สัตยาบัน

สนธิสัญญาที่ได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภาหรือคณะรัฐมนตรียังไม่ใช้ว่าสนธิสัญญานี้ได้รับการให้สัตยาบัน การให้สัตยาบันจะทำเป็นเอกสารโดยรัฐกรีสัญญา เช่นก่อ "สัตยาบันตรา" (Instrument of Ratification) ซึ่งกระทำในนามประมุขของรัฐหรือรัฐบาล แต่อาจจะลงนามโดยรัฐมนตรีต่างประเทศก็ได้ ในสัตยาบันสามารถบุญความในสนธิสัญญาและคำรับรองที่จะปฏิรูปติดตามข้อผูกพันในสนธิสัญญานั้น ผลงานของสนธิสัญญาเกิดขึ้นเมื่อมีการลงนามสัตยาบันสาธารณะทั่วไป หรือว่าสนธิสัญญานี้ได้รับการให้สัตยาบันแล้ว ถ้าเป็นสนธิสัญญา 2 ฝ่าย รัฐกรีสัญญาที่จะกระทำการแสดงเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน ถ้าเป็นสนธิสัญญาหลายฝ่ายก็จะกระทำการโดยมีการวาง

¹ ดร.สมบูรณ์ เอื้อymburan กฎหมายสนธิสัญญาไทย กฎหมายระหว่างประเทศแผนกที่เมืองภาคตื้น สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2525 หน้า 109

สัตยาบันสาร ณ รัฐนั่งรัฐได้ที่กำหนดในสนธิสัญญาโดยท่าไปรก็อาจจะเป็นรัฐที่มีการลงนามสนธิสัญญาหรือว่างสัตยาบันสารที่กองเลขานุการขององค์การระหว่างประเทศ การแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารจะมีการจดบันทึกเรียกว่า Certificate of Exchange of Instrument of Ratification และคู่สัญญาจะเก็บสัตยาบันสารของอีกฝ่ายหนึ่งไว้ มาตรา 110(2) ของกฎบัตรสหประชาชาติระบุว่า สัตยาบันสารจะมอบให้กับรัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกาซึ่งจะแจ้งให้รัฐที่ลงนามทั้งปวงตลอดจนเลขานุการขององค์การเมื่อได้รับแต่ตั้งแต่แล้วให้ทราบถึงการยอมแต่ละครั้ง

เนื่องจากรัฐทุกรัฐมีอำนาจอธิปไตยเป็นของตนเอง จึงมีอิสระอย่างเต็มที่ในการให้สัตยาบันสนธิสัญญาที่ตนลงนามไปแล้ว หรือไม่ก็ได้ หรือจะให้สัตยาบันในเวลาใดก็ได้สำนึ่ได้มีกำหนดระยะเวลาในการให้สัตยาบันไว้ในสนธิสัญญา โดยปกติในสนธิสัญญามักจะระบุให้มีการให้สัตยาบันโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

การจดทะเบียนสนธิสัญญา

เมื่อมีการทำสนธิสัญญาเสร็จแล้ว ก็จะมีการประกาศในหนังสือทางราชการของรัฐคู่สัญญา แต่การประกาศจะกระทำสำหรับสนธิสัญญาที่มีผลประโยชน์ต่อประชาชนของรัฐนั้น สำนักงานที่ออกประกาศก็ต้องดำเนินการทบทวนหรือการเมืองซึ่งมีผลต่อข้อตกลงโดยเฉพาะกับรัฐบาลโดยประชาชนไม่มีส่วนได้เสียก็อาจจะไม่ประกาศในหนังสือทางราชการได้ ในอดีตในศตวรรษที่ 19 และศตวรรษที่ 20 รัฐต่างๆ ในทวีปอุโรปเป็นจำนวนมากได้ทำสนธิสัญญาตัวบุคคลกัน ทั้งในด้านการเมืองและกิจกรรมทางทหาร เช่น สนธิสัญญาพันธมิตร หรือรวมป้องกันทางทหารซึ่งบางทีก็เป็นข้อตกลงที่สำคัญมากของรัฐบาลแห่งประเทศไทย และความต้องนาทุกของโลก เช่น ข้อตกลงแบ่งแยกดินแดนของประเทศไทย อียิปต์ ฯลฯ ซึ่งมีผลต่อสันติภาพโลก จึงมีความเห็นส่วนใหญ่เห็นว่า สัญญาตัวบุคคลเป็นสิ่งที่ไม่น่ากระทำและอาจก่อให้เกิดสังหารมโหฬารได้ เมื่อมีการทำสัญญาตัวบุคคล ผู้ร่วมลงนามก็ต้องการที่จะก้าวจากการทำสัญญาตัวบุคคลเป็นสิ่งที่ไม่น่ากระทำและอาจก่อให้เกิดสังหารมโหฬารได้

สมาริการของสันนิบาตชาติจดทะเบียนตนเชื้อญญา หรือชื่อคุกทองไช่ฯ ที่จะทำ
สิ่งเดียวกันในอนาคตที่ส่านนักงานและนาบุการสันนิบาตชาติ การจดทะเบียน
อาจกระทำให้ชี้ชี้ว่าตนเชื้อญญาเป็นของ หรือโดยเดาบุการของสันนิบาต
ชาติ เมื่อจดทะเบียนแล้วเข้ามุกการสันนิบาตชาติจะถูกตั้งคิมพ์ในหนังสือทาง
ราชการของสันนิบาตชาติเพื่อเผยแพร่ให้รู้ทั่วๆ ได้ทราบ ระหว่างปี ค.ศ.
1920 - 1945 ส่านนักงานและนาบุการสันนิบาตชาติได้รับจดทะเบียนตนเชื้อญญา
หรือชื่อคุกทองระหว่างประเทศเป็นจำนวนถึง 4834 ฉบับ ท่อนมาเมื่อได้มีการ
ท่องศึกษาสหประชชาติ ก្នុប្រតាមประชชาติให้ดำเนินสักการของสันนิบาต
ชาติมาระบุไว้ในมาตรา 102 ซึ่งกำหนดว่า

1. ตนเชื้อญญาและความตกลงระหว่างประเทศทุกฉบับซึ่งสมาริก
ให้ฯ แห่งสหประชชาติได้เข้าเป็นภาคี ภายหลังที่ก្នុប្រតាមนับปีจุบันได้ใช้
บังคับ (24 ตุลาคม ค.ศ. 1945) จะต้องจดทะเบียนไว้กับส่านนักงานธิกการ
โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ และจะได้รับคิมพ์ขึ้นโดยส่านนักงานนี้

2. ภาคีแห่งตนเชื้อญญาหรือความตกลงระหว่างประเทศ เช่นว่า
ให้ฯ ซึ่งมิได้จดทะเบียนไว้ตามบันทบัญญัติในวรรค 1 แห่งมาตราดังนี้ ไม่อ้าง
ยกอาสาตนเชื้อญญาหรือความตกลงนั้นๆ ขึ้นกล่าวอ้างเพื่องกฏศึกษาฯ ของ
สหประชชาติ

ก្នុប្រតាមประชชาติจึงถือความคิดเห็นว่า ตนเชื้อญญาที่ไม่ได้ลงทะเบียนไว้กับส่านนักงานธิกการสหประชชาติ ยังคงมี
ความสมบูรณ์ถูกพันธุ์ตนเชื้อญญา เป็นแต่เพียงจะนำตนเชื้อญญาดังกล่าวมาอ้าง
เพื่องกฏศึกษาฯ ของสหประชชาติไม่ได้ นอกจากนั้น ศาสตร์ระหว่างประเทศ
จะไม่อนุญาตตนเชื้อญญาที่มิได้จดทะเบียนมาประกอบการพิจารณาคดี

การเข้าร่วม (Adhesion)

การเข้าร่วมในสนธิสัญญา อาจจะทำได้โดยรัฐที่มีได้เป็นคู่สนธิสัญญา แต่หาก "ได้ขอเข้าร่วมในสนธิสัญญานั้นในภายหลัง โดยยอมรับผูกพันตามสิทธิ์ และหน้าที่ที่กำหนดไว้ในสนธิสัญญา แต่การจะเข้าร่วมในสนธิสัญญาได้ต้อง ต่อเมื่อบำทกกำหนดในสนธิสัญญานั้นเปิดโอกาสให้รัฐอื่นเข้าร่วมได้ เพราะบางที่ ในสนธิสัญญาอาจจะกำหนดไว้ในการเข้าร่วมด้วยก็ได้เช่น อาจจะกำหนดให้เข้าร่วมได้เฉพาะรัฐที่อยู่ในทวีปikoหรือในภูมิภาคikoภูมิภาคหนึ่ง สนธิสัญญาจึงต้องอนุญาติถูกต้องการเผยแพร่แก่ทั่วโลก

การเข้าร่วมมี 3 แบบ

แบบที่ 1 การเข้าร่วมแบบนี้จะมีการทำสนธิสัญญาเพียงระหว่างรัฐที่เข้าร่วมกับรัฐภาคีสนธิสัญญาเดิม การทำสนธิสัญญาเพียงคู่กันถ้าต้องมีการให้สัตยาบันตามปกติ ครุฑ์และกรีกเข้าร่วมในสนธิสัญญานั้นได้ ในปี ค.ศ. 1951 โดยการทำสนธิสัญญาเพียงแบบนี้

แบบที่ 2 เป็นกรณีที่รัฐที่ขอเข้าร่วมไม่จำเป็นต้องทำสนธิสัญญาเพียง แต่ทำการแสดงตนเป็นปฎิญญา (Declaration) ก่อนที่จะเข้าร่วม ทำปฎิญญาขอเข้าร่วมและรัฐคู่สัญญาทำปฎิญญารับเข้าร่วม และมีการให้สัตยาบันปฎิญญาดังกล่าวด้วย

แบบที่ 3 แบบนี้เป็นที่นิยมใช้กันอยู่ในปัจจุบัน โดยรัฐที่ขอเข้าร่วม สัมภានปฎิญญาฝ่ายเดียวไปบังรัฐบาลที่สนธิสัญญากำหนดให้เป็นผู้รับเรื่องและแจ้งให้ภาคีสนธิสัญญาทราบ การให้ปฎิญญาฝ่ายเดียวแบบนี้ไม่จำเป็นต้องให้สัตยาบันอีก เนื่องแต่รัฐที่ขอเข้าร่วมจะระบุว่า ตนขอเข้าร่วมภายใต้ชื่อส่วนใน การให้สัตยาบัน ซึ่งถ้าเป็นกรณีดังกล่าว การขอเข้าร่วมจะมีผลก่อต่อเมื่อมีการให้สัตยาบันแล้ว

การเข้าร่วมในสนธิสัญญา มีข้อสังเกตอยู่ 2 ประการ

1. การเข้าร่วมอาจจะเปิดให้รัฐที่ว่าไปหรืออาจจะจำกัดให้เฉพาะรัฐikoหรือรัฐในภูมิภาคikoภูมิภาคหนึ่งตามแต่สนธิสัญญานั้นจะกำหนดไว้ในไว้ก็ได้ เช่นสมาคมอาเซียน

2. การเข้าร่วมอาจจะเป็นโดยความสมัครใจของรัฐที่จะเข้ามาอยู่กับพันในสนธิสัญญาหรืออาจจะถูกบังคับให้เข้าร่วมก็ได้ เช่นกรณีรัฐผู้แพ้สงครามอาจจะถูกบังคับให้เข้าร่วมในสนธิสัญญางดบันทึกเป็นผลประโยชน์ต่อส่วนรวม เช่นสนธิสัญญาแขวงต์ แซร์แมง ลงวันที่ 10 กันยายน 1919 บังคับให้ออสเตรียซึ่งแพ้สงครามเข้าร่วมในอนุสัญญากรุงเบอร์ลิน ค.ศ. 1886 ว่าด้วยความคุ้มกันทางการและคิติปิติก

การลงนามภายหลัง (Deferred Signature)

การลงนามภายหลัง ได้มีวิธีการเปลี่ยนแปลงมาตลอด โดยในครั้งก่อนการลงนามภายหลังเกิดขึ้น เพราะผู้เจรจาซึ่งได้เข้าร่วมเจรจาในสนธิสัญญาไม่กล้าลงนามในสนธิสัญญา เพราะไม่แน่ใจในขอบเขตอำนาจของตนหรือความต้องการของรัฐบาล เป็นการให้เวลาแก่ผู้เจรจาเพื่อศึกษาหรือขอความเห็นจากรัฐบาลของตนก่อนการลงนาม ตามปกติการตีอนลงนามภายหลังก็เป็นเพียงระยะเวลาสั้น ๆ ที่มีวิธีการตั้งกล่าวไว้เปลี่ยนแปลงไปโดยการลงนามภายหลังจะถูกกำหนดให้สำหรับประเทศบางประเทศ ซึ่งระบุไว้ชัดแจ้งในสนธิสัญญา ปัจจุบันการลงนามภายหลังได้มีวิธีการให้รัฐที่มิได้ร่วมในการเจรจาสามารถลงนามในสนธิสัญญาได้ และไม่กำหนดระยะเวลาในการลงนามไว้ ซึ่งอาจจะเป็นเวลากันนาน หรือนานถึงค่ำคืนระหว่างประเทศ ลงวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1920 "ไม่ได้กำหนดระยะเวลาในการลงนามภายหลังไว้ หลังจากให้ร่างธรรมนูญแห่งรัฐบาลรัฐลงนามภายหลังถึง 15-20 ปี" แต่ก็มีอนุสัญญางดบันกกำหนดระยะเวลา การลงนามภายหลังไว้ เช่นอนุสัญญากรุงโรม ลงวันที่ 29 พฤษภาคม 1933 อนุญาตให้รัฐอื่นลงนามภายหลังได้จนถึงวันที่ 1 มกราคม 1934 การลงนามภายหลังมีลักษณะใกล้เคียงกับการขอเข้าร่วม มีข้อแตกต่างกันก็แต่เพียงการให้สัตยาบันซึ่งการลงนามภายหลังจะสมบูรณ์เมื่อมีการให้สัตยาบัน แต่ในการขอเข้าร่วมสมบูรณ์นั้นบันทึกมีการปฏิญญาของเข้าร่วมในสนธิสัญญา แต่ในบางกรณีก็ยอมไม่แตกต่างกันเลย เมื่อการขอเข้าร่วมได้กระทำภายใต้ชื่อส่วนใน การให้สัตยาบัน ซึ่งการขอเข้าร่วมจะสมบูรณ์ก็ต่อเมื่อมีการให้สัตยาบัน เช่น เดียวกับการลงนามภายหลัง

การท่าอนุสัญญาขององค์การกรรมกรระหว่างประเทศ

การท่าสนธิสัญญาตามหลักการทั่วไปได้ถูกเปลี่ยนแปลงโดยมาตรา 405 และมาตราดังไปของสนธิสัญญาวาร์ชาย ค.ศ. 1919 เพื่อวันการท่าอนุสัญญาขององค์การกรรมกรระหว่างประเทศ ซึ่งกำหนดให้องค์การมีหน้าที่ร่างอนุสัญญาหรือข้อแนะนำเกี่ยวกับการคุ้มครองกรรมกร องค์การกรรมกรระหว่างประเทศได้ก่อตั้งขึ้นโดยสนธิสัญญาวาร์ชาย ลงวันที่ 18 มิถุนายน ค.ศ. 1919 และจัดให้มีการประชุมทุกปี ที่ประชุมซึ่งประกอบด้วยผู้แทนของรัฐสมาชิก รัฐละ 4 ราย เป็นผู้แทนของรัฐบาล 2 ราย ผู้แทนฝ่ายนายจ้าง 1 ราย ผู้แทนกรรมกร 1 ราย ที่ประชุมมีหน้าที่พิจารณาร่างอนุสัญญาหรือข้อแนะนำขององค์การกรรมกรระหว่างประเทศ โดยมติของที่ประชุมจะต้องได้รับคะแนนเสียงมากเป็นจำนวน 2 ใน 3 ของผู้เข้าประชุมทั้งหมด

มาตรา 19 ข้อ 5 กำหนดให้รัฐสมาชิกขององค์การเสนอร่างอนุสัญญา หรือข้อแนะนำต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในอันที่จะให้สัตยาบันและให้บังคับตามอนุสัญญาต่อไปภายใน 1 ปี

การท่าอนุสัญญาขององค์การกรรมกรระหว่างประเทศแตกต่างกัน วิธีท่าสัญญาทั่วไปอยู่ 3 ประการ คือ

1. สนธิสัญญาทั่วไปที่ต้องมีการลงนามก่อนให้สัตยาบัน แต่สำหรับอนุสัญญาขององค์การกรรมกรระหว่างประเทศไม่มีการลงนามโดยผู้แทนของรัฐ เมื่อที่ประชุมลงมติแล้ว ประธานที่ประชุมกับผู้อำนวยการสำนักงานกรรมกรระหว่างประเทศเป็นผู้ลงนามเพื่อยืนยันความถูกต้องของข้อความในอนุสัญญา

2. ในส่วนที่เกี่ยวกับการให้สัตยาบันซึ่งสนธิสัญญาโดยปกติต้องมีการให้สัตยาบัน โดยมีการแยกเป็นสัตยาบันส่วน หรือสัตยาบันส่วน ระหว่างรัฐคู่สัญญา แต่สำหรับอนุสัญญาขององค์การกรรมกรระหว่างประเทศไม่มีการแยกเป็นสัตยาบันส่วน เพียงแต่รัฐมนตรีต่างประเทศแจ้งต่อองค์กรว่า อ่านใจดีบัญญัติได้เห็นชอบตามสนธิสัญญาที่เป็นการเพียงพอแล้ว

3. การท่าสนธิสัญญาโดยทั่วไปที่ต้องได้รับความยินยอมจากรัฐคู่สัญญา แต่สำหรับอนุสัญญากรรมกรระหว่างประเทศ ผู้แทนของรัฐที่ไม่เห็นด้วยหรือรัฐที่ไม่ได้มีผู้แทนของตนเข้าร่วมประชุมด้วยก็จะเป็นจะต้องนำเสนออนุสัญญา

นี้ไปให้ผู้มีอำนาจวินิจฉัย ซึ่งอาจจะต้องขออนุญาต แม้ว่าผู้แทนของหน่วยงานอื่น
เดิมไม่เห็นชอบด้วยก็ตาม

ข้อสงวน (Reservation)

ข้อสงวน หมายถึงข้อความซึ่งรัฐสัญญาได้ประกาศหรือกล่าวว่า
ตนไม่ผูกพันในข้อความหนึ่งข้อความใดในสันธิสัญญา หรือตนเข้าใจความหมาย
ของข้อกำหนดอย่างไร หรือตนรับจะปฏิบัติตามเพียงบางส่วน โดยปกติรัฐสัญญา
มีสิทธิ์ทิ้งข้อสงวนได้ เว้นแต่สันธิสัญญานั้นได้ระบุห้ามทิ้งข้อสงวนไว้
ผ่างเศษເຄຍทิ้งข้อสงวนในกฎหมายและแผนดิค วันที่ 4 เมษายน 1949 และใน
การเข้าร่วมในอนุสัญญาเช่นนิwa วันที่ 29 เมษายน 1958 เกี่ยวกับไฟล์รีป
เยอรมันและวันตกคดยทิ้งข้อสงวนในสันธิสัญญาความร่วมมือ ผ่างเศษເຄຍเยอรมัน
วันที่ 22 มกราคม 1963

การทิ้งข้อสงวนจะกระทำได้เฉพาะสันธิสัญญาหลายฝ่าย เช่น สันธิ
สัญญาประเทกกฎหมาย นอกจากส่วนสันธิสัญญาจะกำหนดให้ห้ามไว้อย่างชัดแจ้ง¹
เอง ศาสตร์ทิชธรรมระบุว่าประเทกເຄຍให้ความเห็นเมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 1951
ว่า รัฐสัญญาอาจจะทิ้งข้อสงวนได้ ถ้าหากข้อสงวนนั้นไม่ขัดต่ออุดมคุณธรรมของ
สันธิสัญญานั้น ในอนุสัญญากรุงศกุลบันถ่าง ๆ และกรรมการอนุญาติคุณการ
ค.ศ. 1928 ได้มีการทิ้งข้อสงวนไว้

สำหรับสันธิสัญยาสองฝ่าย ความเห็นที่ว่าไปเห็นว่าไม่เจาะกระทำ
ได้ Rivier นักกฎหมายชาวสวิตซ์ให้เหตุผลว่าการทิ้งข้อสงวนในสัญยาสองฝ่าย
นั้น ก็เหมือนกับการปฏิเสธการให้สัตยาบันพร้อมกับเสนอเงื่อนไขใหม่ซึ่งจะ²
มิผลต่อเมื่อรัฐสัญญายอมรับ สมาร์เตบปฏิเสธไม่อนรับข้อสงวนของผ่างเศษ
ในปี ค.ศ. 1929 เกี่ยวกับข้อคดีอาสาระหนูที่นิยมของสังคม ลงวันที่ 29 เมษายน
ค.ศ. 1926

ขั้นตอนการทิ้งข้อสงวน

การทิ้งข้อสงวนอาจจะกระทำในระยะเวลาต่าง ๆ กัน ซึ่งอาจจะ³
แบ่งออกเป็น

1. การทิ้งข้อสงวนในขณะลงนามในสันธิสัญญา ซึ่งเป็นการทิ้งข้อ
สงวนในขณะที่ได้มีการลงนามในสันธิสัญญา เป็นประกายในแบบที่ทำให้รัฐสัญญา

ให้การรับซื้อผลงานก่อน เช่น อนุสัญญากรุงเทพฯ ค.ศ. 1907 ลงมือที่ 13 ฉบับ
และใน 11 ฉบับจาก 13 ฉบับได้ถูกตั้งชื่อผลงานในข้อความด้านน้ำ

2. การตั้งชื่อผลงานในข้อความให้สำคัญเป็น การตั้งชื่อผลงานในข้อความ
ในการวางแผนปีบ้านผลิต การตั้งชื่อผลงานในสังคมและนี้ก็จะให้เกิดความไม่ประท้วง
เพราเป็นการตั้งชื่อผลงานที่เข้าไป เป็นองค์ความเรขาคณิตและไม่สามารถต่อ
รองกันได้เช่น แต่ถ้าสัญญาอื่นจะทำให้เกิดเพียงข้อมูลหรือปฎิเสธแทนที่สัญญา
นั้นทั้งฉบับ

การตั้งชื่อผลงานตอนให้สำคัญเป็นมือถือเพื่อ เเพรษสัญญานางชนิด
รัฐธรรมนูญให้กำหนดให้ สถาบันตัวบัญญัติอนุบัติก่อนที่ฝ่ายบริหารจะให้สำคัญเป็น
และสถาบันตัวบัญญัติอาจจะอนุบัติ โดยมีเงื่อนไขว่า คงก่อตั้งที่นี่เป็นชื่อผลงาน
ในการให้สำคัญเป็น

การตั้งชื่อผลงานตอนเข้าร่วมเป็นภาคีสนับสนุนสัญญา หมายถึง มีสนับสนุน
สัญญาที่ใช้ปัจจุบันกับรัฐอื่นอยู่ก่อนแล้ว แต่สนับสนุนสัญญาดังกล่าวเป็นโอกาส
ให้รัฐอื่นเข้าร่วมด้วยและรัฐที่ขอเข้าร่วมอาจตั้งชื่อผลงานในการขอเข้าร่วมไว้
โดยอาจจัดตั้งมืออาชีพหนึ่งของตนจะต้องปฏิบัติ

อนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วย กฎหมายสนับสนุนสัญญา ค.ศ. 1909
มาตรา 19 ระบุว่า รัฐสัญญาอื่นที่ตั้งชื่อผลงานได้ เว้นแต่

1. สนับสนุนสัญญานั้นเองได้ห้ามไว้
2. สนับสนุนสัญญาได้กำหนดการณ์ที่ตั้งชื่อผลงานได้
3. ข้อผลงานดังต่อไปนี้คุ้มประดัง หรือความลับภูมายของสนับสนุนสัญญา

มาตรา 20 อนุสัญญากรุงเวียนนา ว่าด้วยกฎหมายสนับสนุนสัญญาการตั้ง
ให้หากสนับสนุนสัญญาอนุญาตให้มีการตั้งชื่อผลงานได้ การตั้งชื่อผลงานไม่ใช่เป็นห้อง
ให้รัฐสัญญาอื่นทำการย้อมรับแต่ถ้าหากสนับสนุนสัญญาไม่ระบุอนุญาตไว้ การตั้ง
ชื่อผลงานจะมีผลก่อตัวเมื่อมีรัฐสัญญาอื่นทำการรับอย่างน้อย 1 รัฐ และหาก
สนับสนุนสัญญาไม่ได้กำหนดเป็นอย่างอื่น การรับข้อผลงานอาจจะเกิดขึ้นโดยปริยาย
ก็ได้ ก่อตัวก่อรัฐสัญญาอื่น ๆ ไม่ได้ทำการตัดต้านข้อผลงานภายใต้ระยะเวลา
ที่บ่งบอกเดือนนับแต่ได้รับแจ้งข้อผลงานให้ทราบ หรือนับแต่คนได้แสดงออกเป็น
ให้สนับสนุนสัญญา มีผลบังคับแต่คนด้วยและรัฐจะไม่ระงับเวลาที่หักหักกัน

มาตรา 23 ระบุว่าการตั้งข้อสังวนหรือการรับข้อสังวน หรือการตัดค้านการตั้งข้อสังวนต้องทำเป็นหนังสือและแจ้งไปให้รัฐที่สัญญาทราบ การตั้งข้อสังวนโดยไม่ลงนามแก่ตนหรือสัญญาที่ต้องให้ลายมือชื่อ รัฐที่ตั้งข้อสังวนต้องยึดมั่นเริ่มครั้งหนึ่งและซื้อขายข้อสังวนได้มีขั้นตอนที่รัฐได้ปืนยัน

ผลการตั้งข้อสังวน

มาตรา 21 อนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยกฎหมายพันธิสัญญาได้ระบุว่าความสัมพันธ์ระหว่างรัฐที่ตั้งข้อสังวนกับรัฐที่สัญญาเขียน ถือเป็นไปตามข้อสังวน แต่สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างรัฐที่สัญญาเขียน ถือเป็นไปตามสนธิสัญญาทุกประการ แต่ถ้ามีการตั้งข้อสังวนและรัฐที่สัญญาเขียน ทำ การตัดค้าน ข้อสังวนดังนี้ไม่ใช่บังคับแก่รัฐที่ตัดค้านกับรัฐที่ตั้งข้อสังวน

หลักที่เชื่อว่าการตั้งข้อสังวนจะบังคับรัฐที่ตัดค้านไม่ได้ บังคับในมิติขององค์การแผนเมืองกิน ลงวันที่ 23 ธันวาคม 1938 นอกราชอาณาจักรนั้นในการประชุมครั้งที่ 3 ของคณะกรรมการกฤษฎียะรัฐหัวหงส์ประเทศและคณะกรรมการ กู้เงินชาญคิดเหตุของสันนิบาตชาติซึ่งเห็นพ้องว่า การตั้งข้อสังวนจะมีผลก่อต่อเมืองที่สัญญาทุกฝ่ายยอมเข้าเสียกับบทสักการในกฎหมายฟัง การตั้งข้อสังวน รัฐที่ตั้งข้อสังวนอาจขอถอนตัวข้อสังวนของตนได้ เว้นแต่

การเก็บรักษาสนธิสัญญา (Depository)

ในการปฏิบัติเกี่ยวกับสนธิสัญญาหลายฝ่ายสนธิสัญญามักจะระบุเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่เก็บรักษาสนธิสัญญาเพื่อสะดวกในการรวบรวมเอกสาร และเผยแพร่ไปให้รัฐภาคที่ทราบ ผู้เก็บรักษาสนธิสัญญาอาจจะเป็นรัฐหนึ่ง หรือหลายรัฐก็ได้ หรืออาจจะเป็นองค์การระหว่างประเทศหรือเจ้าหน้าที่ระดับสูงขององค์การนั้น ในปัจจุบันเวลาใช้การองค์การสหประชาชาติหรือ เลขาธิการสภาระบุปผาได้รับมอบหมายให้เป็นผู้เก็บรักษาสนธิสัญญา

มาตรา 77 อนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญาได้กำหนด หน้าที่ผู้เก็บรักษาสนธิสัญญาในการดูแลสนธิสัญญาหรือค้ำประกันสนธิสัญญา ไม่ได้ตกลงเป็นอย่างอื่นก็อ

1. เก็บรักษาคืนฉบับเดิมของสนธิสัญญาและใบมอบอำนาจเพื่อที่ให้รับมอบ

2. จดทำสำเนาคืนฉบับ และคืนฉบับอื่น ๆ ของสนธิสัญญาเป็นภาษาอื่นตามที่สนธิสัญญากำหนดและส่งมอบให้ภาคีสนธิสัญญาและรัฐที่มีคุณสมบัติเข้าเป็นภาคีสนธิสัญญา

3. รับการลงนามสนธิสัญญา รับและเก็บรักษาเอกสารหนังสือแจ้งและเอกสารติดต่อที่เกี่ยวข้องกับสนธิสัญญา

4. ตรวจสอบว่าหนังสือลงนาม เอกสารหนังสือแจ้งหรือเอกสารติดต่อที่เกี่ยวข้องกับสนธิสัญญาอยู่ในลักษณะที่ถูกต้องเหมาะสมในการฝึกงานให้เสนอเรื่องให้รัฐที่เป็นปัญหาพิจารณา

5. แจ้งภาคีสนธิสัญญาและรัฐที่มีคุณสมบัติเข้าเป็นภาคีสนธิสัญญาให้ทราบถึงการดำเนินการสืบต่อและเอกสารติดต่อที่เกี่ยวข้องกับสนธิสัญญา

6. แจ้งให้รัฐที่มีคุณสมบัติเข้าเป็นภาคีสนธิสัญญาทราบถึงวันที่ได้รับหนังสือลงนามหรือเอกสารการให้สัตยาบัน การขอรับการให้ความเห็นชอบหรือการเข้าร่วมความร่วมมือในกระบวนการด้านในการบังคับใช้สนธิสัญญา

7. อดีตเป็นสนธิสัญญาที่ดำเนินการตามประชชาชาติ

8. ปฏิบัติหน้าที่อื่น ตามที่อนุสัญญากรุงเวียนนากำหนด

บางครั้งที่มีการมอบอำนาจให้รัฐบาลรัฐเป็นผู้เก็บรักษาสนธิสัญญา เช่น สนธิสัญญามอสโก วันที่ 26 กรกฎาคม 1963 เกี่ยวกับการห้ามทดลองอาุธภัยเคลื่อนที่ในอากาศ อนุสัญญาฉบับนี้มีรัฐ 3 รัฐ เป็นผู้จัดทำ เริ่มแรกก็คือ สาธารณรัฐเชีย และอังกฤษ แต่เปิดโอกาสให้รัฐอื่นเข้าร่วมได้ และให้รัฐ 3 รัฐ เป็นผู้เก็บรักษาสนธิสัญญาและทั้งหมดที่สนธิสัญญาฉบับนี้การมอบให้หน่วยรัฐเป็นผู้แทนรักษาไว้ในสนธิสัญญาฉบับอื่นอีกหลายฉบับ เช่น สนธิสัญญาวา瓜ศวันที่ 27 มกราคม 1967 ซึ่งออกลงให้เก็บรักษาไว้ที่ประเทศนักบินอากาศวันที่ 22 เมษายน 1968 สนธิสัญญาห้ามการเผยแพร่ข้อมูลทางการค้าที่ลักลอบ วันที่ 1 กรกฎาคม 1968 อนุสัญญาการปราบปรามการลักลอบเครื่องบิน วันที่ 15 ธันวาคม 1970 อนุสัญญาป้องกันอาชญากรรมต่างๆ วันที่ 11 กุมภาพันธ์ 1971 อนุสัญญาห้ามการใช้อาชญากรรมต่อไกรคิรันที่ 10 เมษายน 1972 อนุสัญญากรุงเวียนนากำหนดว่า ผู้รักษาสนธิสัญญาต้องปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มที่ของตน

ในการณ์มีปัญหาซึ่งอาจเกิดขึ้น เพราะจะมีรัฐใดรัฐหนึ่ง ศักดิ์ในการกระทำ ของผู้เก็บรักษาสนับสนุนหรือเห็นว่าผู้เก็บรักษาสนับสนุนจะเป็นภัยที่จะ กระทำการอันควรกระทำ ในกรณีนี้ผู้เก็บรักษาสนับสนุน จะต้องแจ้งปัญหา ที่เกิดขึ้นให้แก่รัฐภาคีทราบหรือในกรณีเข้าเป็นจะต้องแจ้งค่องก์การที่มี อำนาจขององค์การระหว่างประเทศนั้น

บทของสนับสนุน

สนับสนุนซึ่งสูญเสียบ่อมถูกพ้นคู่สัญญาที่จะต้องปฏิบัติตามข้อตกลงที่กำหนด ไว้¹ หลังลงกล่าวได้เป็นที่ยอมรับด้วยปฏิบัติสืบเนื่องกันมา เพราะการที่ รัฐต้องปฏิบัติตามสนับสนุนซึ่งสัญญาที่เหตุผลที่ว่า การทำสัญญาเกิดขึ้นจากเจตนา ของคู่สัญญา เช่นเดียวกับหลักการในทางกฎหมายแห่ง นักนิติศาสตร์บาง ท่านเห็นว่าการท้องปฏิบัติตามสนับสนุนซึ่งสัญญาเป็นเหตุผลทางด้านศีลธรรม หรือความเข้าเป็นของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

การปฏิบัติตามข้อตกลงระหว่างรัฐเป็นจาริตระเบ็ดที่ยอมรับใน กฎหมายระหว่างประเทศและด้วยปฏิบัติเรื่องมาตั้งแต่สมัยกรีกและโรมัน (Pacta Sunt Servanda) ในสมัยนั้นการปฏิบัติตามสนับสนุนซึ่งสัญญา ยังไม่มีหลัก ก้าประกันที่แน่นอนเช่นเพียงแต่ให้ผู้ทำสัญญาสามารถว่าจะปฏิบัติตาม สนับสนุนซึ่งสัญญา ต่อกันเมื่อศาลมีคำวินิจฉัยแล้ว ไม่ใช่ทันทีที่มีคำวินิจฉัย แต่เป็นหลักการที่มีอยู่ในกฎหมายไทยด้วยเช่นกัน ที่ว่า “การกระทำใดที่เป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย” ได้โดยประการศรี ไม่เป็นกันนอกราชนา² มาตรา 27 อนุสัญญากรุงเวียนนา ค.ศ. 1969 ว่าด้วยกฎหมายสนับสนุนซึ่งสัญญา ก็เห็นด้วย รัฐจะต้องกฎหมายภายในของตนเพื่อไม่ปฏิบัติตามสนับสนุนซึ่งสัญญา ไม่ได้ นอกจากนั้นในกรณีประมวลของกฎหมายประเทศชาติซึ่งก่อตัวว่า “เรา บรรดาประชาชนแห่งสหประชาชาติ ได้ตั้งเขตอำนาจที่จะเอาจริงท่ออยู่กัน ทั่วไปยังที่นี่ก็ตามจากสนับสนุนซึ่งสัญญา” ปัจจุบันองค์การสหประชาชาติได้เข้ามา มีส่วนช่วยให้มีการปฏิบัติตามสนับสนุนซึ่งสัญญา

¹ สำหรับกฎหมายของกองประเทศต่อบรรษร์ทั่วโลก วันที่ 26 พ.ศ. 1938 ในคติ Chosow

² L.Kun. Sanction in International Law in Ann Joun of Int. Law, 1960 p.324.

โดยที่ก็ทั่วไปแผนธิสัญญาจะมีผลใช้บังคับก็เฉพาะในศินแคนของรัฐสัญญา แต่ปัญหาอาจจะเกิดขึ้น ถ้ารัฐสัญญามีเมืองขึ้นหรือมีรัฐให้อารักขาที่ไม่ดินแดนให้อาณัติในส่วนที่เกี่ยวกับเมืองขึ้นได้เคยมีรัฐการปฏิบัติกันระหว่างประเทศในรูปทั่วๆ แผนธิสัญญานางดบันอาจจะใช้บังคับหากรัฐและเมืองขึ้นของรัฐสัญญาพร้อมกันไปด้วย เช่น แผนธิสัญญาสันติภาพแต่ถ้ารัฐสัญญาไม่ประ拯救คุณให้ใช้บังคับแก่เมืองขึ้นของตน ก็อาจจะต้องห้ามงานไว้ก็ได้ หากในการนี้ที่ต้องการให้ใช้บังคับแก่เมืองขึ้นด้วย ก็อาจจะประกาศให้ทราบในชั้นระดับนานาชาติในขณะเดียวกัน ภารกิจในขณะเดียวกันในแผนธิสัญญา

ผลของแผนธิสัญญาที่เกี่ยวกับองค์กรของรัฐ (สำนักบริหาร นิตบัญญัติ คุกคาร) ตามความเห็นส่วนใหญ่เชื่อว่า แผนธิสัญญาไม่สามารถให้ใช้บังคับแก่ประชาชนไม่โดยตรงเหมือนกับกฎหมายภายใน เพราะแผนธิสัญญาเป็นกฎหมายคุ้มครองผู้พำนักระหว่างรัฐต่อรัฐเท่านั้น โดยรัฐมีหน้าที่จะต้องปฏิบัติตามซึ่งผู้พำนักระหว่างรัฐต่อรัฐเท่านั้น โดยรัฐมีหน้าที่จะต้องปฏิบัติตามซึ่งผู้พำนักระหว่างรัฐ ซึ่งอาจจะออกเป็นกฎหมายหรือข้อบังคับภายในเพื่อให้แผนธิสัญญานั้นมีผลใช้บังคับโดยตรงแก่พื้นเมืองของตนหรือบางที่รัฐอาจจะประกาศใช้แผนธิสัญญาให้มีผลใช้บังคับเป็นกฎหมายได้เลย เช่นประเทศฟรีเอนซิลันซ์ ค.ศ. 1940 ศาลมีเรื่องคดีของมนรับใช้แผนธิสัญญาให้บังคับเป็นกฎหมาย ให้ก็ต้องเมื่อแผนธิสัญญานั้นได้มีการประกาศเป็นทางการอย่างถูกต้องแล้ว หากมีการฝึกการซักกันระหว่างข้อความในแผนธิสัญญากับกฎหมายภายในที่มีอยู่ก่อน หรือออกมาภายหลัง แผนธิสัญญาต้องกล่าวว่าที่กังมีผลบังคับเป็นกฎหมาย แม้จะซักกันกฎหมายภายในก็ตาม มาตรา 26, 28 ของรัฐธรรมนูญฟรีเอนซิลันซ์ ค.ศ. 1946 ระบุว่า แผนธิสัญญาที่ได้รับการให้สัมภาษณ์ทางกฎหมายและประกาศในหนังสือราชการแล้วย่อมมีค่าเห็นอกว่ากฎหมายภายใน

ในเรื่องนี้มีความต้องเห็นระหว่างนักนิติศาสตร์แตกต่างกันอยู่ 2 พวก

พวกราก เป็นนักกฎหมายที่อีกต่อหนึ่งได้ชื่อว่า Duguit, G.Scelle มีความเห็นว่า ตนเชื่อว่าสัญญาอย่างมีผลใช้บังคับแก่ประชาชนโดยตรง ไม่ใช่เป็นศิรุจะต้องออกเป็นกฎหมายหรือข้อบังคับภายใต้กฎหมายนั้น เพียงแต่ประกาศ ตนเชื่อว่าสัญญาให้ประชานทราบก็เพียงพอแล้ว เพราะกฎหมายระหว่างประเทศ และกฎหมายภายในมีลักษณะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

พวกร่อง อีกเชื่อว่าดูจะต้องใช้บังคับ Laben, Triepel และ Anzilotti ท่านบันทึกความคิดไว้ว่า ตนเชื่อว่าสัญญาอย่างมีผลบังคับโดยตรงที่อยู่เท่านั้นจะใช้บังคับ ต่อประชานได้ถ้ามีการเผยแพร่ในสื่อที่เป็นกฎหมายภายใน จึงจะใช้บังคับแก่ประชานได้ บิสมาร์คเคยปฏิเสธไม่อนในหัวเมือง Schleswig-Holstein ลงประชามติว่าจะออกกฎหมายในตนเชื่อว่าสัญญาทางปีก ระหว่างสองสหภาพเยอรมันที่ตั้งก่อตัวกันเด่นมากหรือป่าว ผู้ที่ตัดสินใจในสิ่งที่ต้องการลงวันที่ 23 ธันวาคม 1866 (นาครา 5) โดยถูกหันมาดูว่า ตนเชื่อว่าสัญญาใช้บังคับ แก่รัฐเท่านั้น ประชานไม่มีติสิทธิ์จะมาถูกตัดสินในสัญญา สำหรับประเทศไทยถือหลักว่าถ้าตนเชื่อว่าสัญญาไม่ขัดกับกฎหมายภายในก็อาจจะประยุกต์ใช้ได้ แต่ถ้าขัดกับกฎหมายภายในก็ต้องสอนหรือถูกต้องกับกฎหมายให้เป็นไปตามตนเชื่อว่า

ในบางกรณีรัฐไม่อาจจะประยุกต์ใช้ตนเชื่อว่าสัญญาไปได้โดยแต่จะต้องออกเป็นกฎหมายภายในเสียก่อนเช่น กรณีการให้สินเชื่อหรือการรัฐธรรมนูญเป็นต้นของอนุภัยตัวรัฐสามารถออกเป็นกฎหมายที่กำหนดไว้

ในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจคุกคาม ศาลฎีกาที่ 2 ประการคือ บังคับใช้ตนเชื่อว่าสัญญา และมีหน้าที่ที่ความตนเชื่อว่าสัญญา

ผลของตนเชื่อว่าสัญญาต่อผู้ที่ไม่ใช่ภาคีตนเชื่อว่าสัญญา

โดยหลักการแล้ว ตนเชื่อว่าสัญญาอย่างมีผลมุกพันเดพะรุ่สัญญาเท่านั้น ผลในทางกฎหมาย ย่อมจำกัดอยู่แต่เฉพาะผู้เป็นฝ่ายในสัญญา จะก่อให้เกิดความเสียหายหรือประ邈ชน์กับบุคคลภายนอกไม่ได้ ซึ่งเป็นหลักกฎหมายโบราณ คือ Res inter alios acta nec nocere nec prodere potest ศาลมุกข์โดยคุกคาม ซึ่งตัดสินโดย Max Huber ในคดีแก๊ง Palmas เมื่อวันที่ 4 เมษายน 1928

ระหว่างสมัยรัฐกับกองแผนที่ได้กล่าวว่า ถนนที่สัญญาปารีส วันที่ 10 ธันวาคม 1898 ซึ่งติดอยู่ในความหวังจะเป็นกับสมัยรัฐอเมริกา โดยจะเป็นเยื่อไม้กินแมลง ในมหาดูกรและปีก รวมทั้งเกาะ Palmas แต่สมัยรัฐอเมริกา จะยกมาเป็น ชือถังในกรรมสิทธิ์ต่อเกษตรดังกล่าวไม่ได้ เพราะกองแผนที่ไม่ได้เป็นคู่สนธิ สัญญาทั้งนี้ และเดือนนี้โดยพุทธศักราช 126 ได้เข้าไปครอบครองดังนั้น ก.ศ. 1677 หลังจากจะเป็นได้สักตั้งไปและก่อนที่จะมีสนธิสัญญาปารีสฉบับตั้ง กล่าวด้วย

อนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญา ก.ศ. 1969 มาตรา 34 กล่าวว่า ถนนที่สัญญาข้อมไม่ก่อให้เกิดหน้าที่หรือสิทธิแก่รัฐที่สามารถของรัฐ ที่สามารถจะยินยอม ยกเว้นถนนที่สัญญานางดบันที่เป็นการรวบรวมจารีตประเพณีระหว่างประเทศหรือหักการทางกฎหมายที่ยอมรับโดยประเทศตัวเอง ทั้งหลายมาปัญญาติไว้ในสนธิสัญญาซึ่งอาจจะใช้บังคับกับรัฐที่ไม่ได้เป็นคู่สนธิสัญญาได้ เพราะจารีตประเพณีมีคุณค่าทางกฎหมายที่รัฐต่างๆ ต้องปฏิรูปตาม อยู่แล้ว คาดอาจถูกการทรงครานญุเรเมเบอร์กให้เคยตัดสินว่า อนุสัญญาเจนิวาย ก.ศ. 1929 ว่าด้วยการปฏิรูปต่อผู้บาดเจ็บและเจ็บป่วยในสถานการณ์และเชลยศึก ใช้บังคับกับรัฐที่ไม่ได้เป็นภาคีสนธิสัญญา เพราะหลักการที่บัญญัติในอนุสัญญาเจนิวายเป็นหลักกฎหมายธรรมที่ยอมรับในประเทศตัวเองทั้งหมด แม้ไม่ได้เป็นภาคีก็ใช้บังคับได้

หลักการที่ยอมรับว่าถนนที่สัญญาข้อมมีผลกฎหมายที่ต้องเพื่อประโยชน์สาธารณะ คู่สัญญาเท่านั้น นี้ถือกันในบางกรณีที่ถนนที่สัญญาอาจจะก่อให้เกิดผลกระทบทางกฎหมายแก่รัฐที่ไม่ได้เป็นคู่สัญญา ซึ่งอาจจะเป็นการก่อให้เกิดสิทธิแก่รัฐที่สามารถ ที่ไม่ได้เป็นคู่สัญญา หรือก่อให้เกิดภาระแก่รัฐที่สาม

1. ถนนที่สัญญาที่ก่อให้เกิดสิทธิแก่รัฐที่ไม่ได้เป็นคู่สัญญา "ได้แก่ ก. ถนนที่สัญญาเป็นภาระกับการคุณภาพ เมื่อรัฐทดสอบทำสัญญาที่ต้องกับการคุณภาพ โดยเฉพาะการคุณภาพในขณะนี้หรือตอนนี้ กฎหมายระหว่างประเทศที่ต้องกับการคุณภาพของรับให้สิทธิแก่รัฐอื่นที่ไม่ได้ร่วมเป็นภาคีสนธิสัญญา สำหรับประโยชน์ของถนนที่สัญญานั้นตามที่ *erga omnes* ซึ่งเป็นหลัก

การให้สิทธิในการผ่านช่องคนหรือคดของระหว่างประเทศที่มีได้เป็นถูกต้องตามกฎหมาย เช่น ถนนสัญญากรุงคอนแวนต์ในปี ๑๘๕๖ กារนี้คือให้รัฐ ไม่ได้เป็นภาคีถนนสัญญาสามารถเรียกผ่านได้ ถนนสัญญามาเน่ไฮน์ ให้สิทธิแก่รัฐริมแม่น้ำไวน์ เดินเรือได้ สังฆภารีและถนนที่ไม่ได้เป็นภาคีถนนสัญญา แต่ก็มีสิทธิเดินเรือให้รับประทานจากถนนสัญญานี้ด้วย

บ. ถนนสัญญาปีองกันและการของรัฐ หมายถึงถนนสัญญาที่รัฐหนึ่ง ซึ่งมีการสั่งห้ามห้ามทางหัวรถ Abdin เพื่อป้องกันไม่ให้รัฐได้รูปหนึ่งเสื่อ เอกราชโดยรัฐที่ได้รับการค้าประภันไม่ได้เป็นภาคีในถนนสัญญา เช่นในปี ก.ศ. 1921 อังกฤษ ฝรั่งเศส อิตาลี และญี่ปุ่น ประภันเอกสารของอังกฤษเดียว ก.ศ. 1932 อังกฤษ ฝรั่งเศส อิตาลี ประภันเอกสารของอังกฤษเดียว

ค. กារนคให้ความอนุเคราะห์ หมายถึงข้อกារนคที่ระบุไว้ใน ถนนสัญญาระหว่างรัฐ 2 รัฐซึ่งเป็นภาคีในถนนสัญญา กារนคควรจะปฏิบัติ สืบภาคีสัญญาอิกลักษณะนี้อย่างที่ตนได้ให้หรือจะได้ให้แก่รัฐอื่นอันเป็นคุณ แก่รัฐนั้นมากที่สุด โดยปกติข้อกារนคสั่งกล่าวมักจะมีอยู่ในถนนสัญญาเกี่ยวกับการค้า การเดินเรือ ความสัมพันธ์เกี่ยวกับกองทัพ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ เศษพิพาทภายในคือสิทธิของชาวเมืองที่กันในไม้รอกโคลเมื่อวันที่ 27 ธันวาคม 1952 ขอมรับความถูกต้องของข้อกារนคให้ความอนุเคราะห์

ด. ถนนสัญญาที่ให้เกิดภาระแก่รัฐที่สาม โดยหลักการแล้วถนนสัญญาจะถือให้เกิดภาระแก่รัฐสัญญาเท่านั้น จะไปก่อให้เกิดภาระแก่รัฐที่สาม ไม่ได้ หลักการสั่งกล่าวมีข้อยกเว้นบางกรณี ได้แก่

ก. ถนนสัญญาเกี่ยวกับบทบัญญัติกារนคและการเดินแคน เช่น อนุสัญญาระหว่าง อังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย ลงวันที่ 15 มีนาคม 1856 กារนคให้แก่ Ahmad ซึ่งเป็นของศิโนแคนท์. เป็นศิโนแคนท์เป็นกลาง เพราะเชื่อว่าศิโนแคน สั่งกล่าวเป็นจุดยุทธศาสตร์เป็นประกายรุ่มนั้นของประเทศในยุโรปที่จะให้ เกาะสั่งกล่าวเป็นแบบปลดออกหัว อนุสัญญานี้ใช้ปัจจุบันแก่เวียดนามและศิโนแคนท์ แม้ว่าทั้งสองประเทศจะไม่ได้เป็นภาคีถนนสัญญาที่สาม

ข. การสร้างรัฐใหม่ของรัฐสัญญาที่ให้เกิดภาระแก่รัฐที่ไม่ได้เป็น

ศูนย์กฎหมาย เขียนบนธงชัยสันติภาพแวร์ชายที่วันที่ 28 มิถุนายน 1919 ที่รัฐ
เมืองเดนเวอร์

ค. สนธิสัญญาเกี่ยวกับการคุ้มครองทางด้าน รัฐที่มิได้เป็นคู่สนธิสัญญาฯ เป็นส่วนหนึ่งของปฏิบัติความ จะมีผลกันไม่ชอบให้เรื่องชาติอื่นฝ่าย โดยมีอ่าว ตนไม่ได้เป็นคู่สนธิสัญญาไม่ได้ เช่น สนธิสัญญาวาร์ชายที่ให้คดีของคือ เป็น คดีของเปิดเผยทุกชาติ ศาสประจ้าอุทธรณ์ระหว่างประเทศได้ประกากว่า ทุก ชาติมิต้องใช้เดินเรือโดยเรือในคดีของคือ

๔. มาตรา 2 (๖) ของกฎบัตรสหประชาชาติกำหนดให้ชาติที่ไม่ได้
เป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติปฏิบัติความหลักการของสหประชาชาติ
เท่าที่จำเป็นแก่การสร้างไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ

การศึกษาในสนธิสัญญา

หลังจากได้ทราบธงชัยสัญญาแล้ว ท่องคู่สนธิสัญญาให้ฟังความหมาย
ของบทหรือตัวอักษรที่เคลื่อนบดถุนไม่กระซิ่งของสนธิสัญญา ก็จะต้องมีการ
ศึกษาสนธิสัญญาเพื่อกันเหตุการณ์ของคู่สัญญาหรือวัตถุประสงค์ของสนธิสัญญา
สาธารณะระหว่างประเทศจะมีคนหลักในการศึกษาความสันติสัญญาไว้หลายทาง เช่น
หลักของ Vattel ที่ว่า “ไม่ต้องศึกษาในสิ่งที่ไม่จำเป็นต้องศึกษา (ควรรู้เรื่อง
ความสำคัญของคู่สัญญา)” หลักของความสุจริตโดยบุญและความเจตนาของคู่สนธิสัญญา
เป็นหลักในการศึกษา ถ้าการศึกษาตามตัวอักษรไม่ตรงตามความบุญมาธรรม
ของสนธิสัญญา ก็ต้องศึกษาความหมายของสนธิสัญญาเป็นหลักในการศึกษา
การศึกษาความต้องเป็นไปในทางที่จะมิให้สนธิสัญญาขัดกับหลักกฎหมายระหว่าง
ประเทศ Sir Arnold Macnair เห็นว่า เอกสารต่าง ๆ ที่จะนำมาพิจารณาใน
ต้องเป็นเอกสารที่คู่สนธิสัญญาทุกฝ่ายยินยอมหรือในบางกรณีที่ตัวอักษรใน
สนธิสัญญาคุณลักษณะ ถ้าจะใช้รึเปลี่ยนเที่ยงจากสนธิสัญญาอื่น ๆ ให้
ตัวอ่านเข้า ศาสตร์มนุษยาโดยถูกการให้ตัดสินเมื่อ 27 เมษายน 1891 เกี่ยวกับ
ความหมายของคำว่า “เหล่าอุทิม” ตามสนธิสัญญาการค้าระหว่างอิตาลี
กับสวีเดนและนอร์เวย์ เมื่อวันที่ 19 เมษายน 1892 “ได้ระบุให้เหล่าอุทิมต้องเสีย
ภาษีเพียงกว่าเหล่าเดียว แต่ไม่ได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับเหล่าอุทิมไว้ให้

ซัดเจน คาดอนุญาトイคุณการซึ่งพิจารณาความหมายของเหตุอุบัติใหม่โดยใช้การเปลี่ยนเปลี่ยนจากสนธิสัญญาซึ่งสวัสดิธรรมและนิติท่าไว้กับอุบัติเหตุซึ่งก่อตัวขึ้น นี้มีความระบุว่าเหตุอุบัติใหม่คือเหตุลักษณะเดียวกัน 2 ปี

การพิจารณาสนธิสัญญาอาจจะกระทำได้โดยวิธีการระหว่างประเทศ หรือวิธีทางภายใน

การพิจารณาโดยวิธีการระหว่างประเทศ หมายความว่าความไม่สงบของการพิจารณาของประเทศซึ่งอาจเป็นผลด้วยการรัฐประหารในประเทศ คาดอนุญาトイคุณการระหว่างประเทศ การพิจารณาโดยวิธีทางภายในเป็นการพิจารณาโดยรัฐบาลของภาคีสนธิสัญญาหรือศาลภายในของรัฐผู้สนธิสัญญาซึ่งอาจจะเป็นไปในรูปชุดแข้ง เช่นเกิดจากการพิจารณาความชอบด้วยกันของภาคีหรือโดยบริษัท เช่น มีการปฏิบัติตามสนธิสัญญาของภาคีคนใดคนหนึ่งก็ต้องดำเนินการตามที่ต้องการ

การพิจารณาโดยความดุลย์ด้วยการรัฐประหารหรืออนุญาトイคุณการระหว่างประเทศเกิดขึ้นเมื่อคู่กรณีตอกยั่วไม่ได้ในการพิจารณาความหมายของสนธิสัญญาที่อาจมีผลกระทบต่อภาคีที่ต้องการให้ความดุลย์ด้วยการรัฐประหารเป็นคู่ที่ความดุลย์ด้วยการรัฐประหาร ระหว่างประเทศและมาตรา 36 (2) กติกาสันนิบาตชาตินามาตรา 36 ของศาลประจำตุติธรรม ระหว่างประเทศและมาตรา 36 (2) แห่งธรรมนูญศาลดุลย์ด้วยการรัฐประหาร ประเทศกำหนดว่า รัฐที่ต้องการให้ความดุลย์ด้วยการรัฐประหารให้ชี้ขาดได้ หรือในการถือตัวคนที่สนธิสัญญา กำหนดให้คาดอนุญาトイคุณการหรือบุคคลภายนี้ลงให้เป็นคู่ที่ความดุลย์ด้วยการรัฐประหารให้เป็นไปตามนั้น

สำหรับการพิจารณาโดยรัฐบาลหรือศาลภายในของรัฐผู้สนธิสัญญา ดำเนินการพิจารณาโดยรัฐบาล ก็อาจจะออกคำแนะนำในรูปกฎหมาย กฎหมายด้านการห้ามกฎหมาย และในกรณีพิพาทภาคีในรัฐบางกรณีศาลของรัฐผู้สนธิสัญญาที่อาจจำเป็นต้องพิจารณาความดุลย์ด้วยการรัฐประหารเพื่อประกอบการพิจารณาตัดสิน การพิจารณาแต่ฝ่ายเดียวคงจะกล่าวถึงว่าเป็นเรื่องของรัฐผู้สนธิสัญญาที่ต้องการจะดำเนินการให้เป็นคู่ที่ความดุลย์ด้วยการรัฐประหารให้เป็นไป

1. ศักดิ์สิทธิ์

2. การปฏิบัติของญี่ปุ่น

3. งานเตรียมร่างสนธิสัญญาและเหตุการณ์แวดล้อมในขณะที่ทำสัญญา

ในการ簽訂สัญญา มีการแปลหมายภาษาซึ่งความหมายของแต่ละภาษาอาจไม่ตรงกัน คาดว่าระหว่างประเทศได้พิจารณาตัดสินใจกันอยู่แล้ว ที่กรุงโภชนา ก.ศ. 1923 ซึ่งได้แปลไว้เป็น 2 ภาษา แต่ดันฉบับต่อเดิมเป็นภาษาฝรั่งเศสคาดเห็นว่า จะต้องพิจารณาตามต้นฉบับ ก็อ ภาษาฝรั่งเศส การแปลความหมายสนธิสัญญาศาลยังเห็นว่าดำเนินหมายความจะติดเชิงความหมายอย่างแก่นซึ่งสอดคล้องกับเจตนาของญี่ปุ่น

สถาบันกฎหมายระหว่างประเทศได้ให้ความเห็นในการตีความเมื่อเดือนเมษายน 1968 ว่าการตีความสนธิสัญญาต้องตีความตามความหมายอย่างชรนดิชา ธรรมชาติ นอกจากจะเห็นเป็นอย่างอื่นและจะต้องพิจารณาข้อความรวมกันทั้งหมดโดยคำนึงถึงความสุจริตและสอดคล้องกับหลักการของกฎหมายระหว่างประเทศ นอกจากนี้คือต้องพิจารณาโดยใช้หลักฐานอื่น เนื่องจากการตีความงานเขียนด้วยภาษาอังกฤษและสนธิสัญญาใช้บังคับแล้วและพิจารณาต่อไปในส่วนที่ต้องการตีความตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายในขณะมีการตีความ

การตีความสนธิสัญญามิ่งจ้าเป็นจะต้องเป็นการตีความเฉพาะสนธิสัญญาระหว่างรัฐเท่านั้นบางที่อาจจะเป็นการตีความสนธิสัญญาที่ต้องการตีความระหว่างประเทศหรือสนธิสัญญาที่ขึ้นกับการดำเนินงานขององค์การใดได้

บทบัญญัติในการตีความสนธิสัญญา มาตรา 31, 32 ของอนุสัญญา กรุงเวียนนาไว้ด้วยกฎหมายสนธิสัญญา ก.ศ. 1969 ระบุว่า

1. การแปลความต้องแปลโดยอุทิศตามความหมายอย่างชรนดิชาของตัวบททั้งหมดโดยพิจารณาถึงวัตถุประสงค์และความมุ่งหมายของสนธิสัญญาด้วย

2. ตัวบททั้งหมดเมื่อแปลสนธิสัญญาจะต้องรวมทั้งอาเรนกบทและภาคผนวกของสนธิสัญญาด้วยตลอดจนทั้งความตกลงอื่น ๆ อันเกี่ยวข้องกับสนธิสัญญานี้รวมทั้งเอกสารต่าง ๆ ซึ่งภาคผนวกนี้หรือหมายเหตุที่ได้ทำขึ้นในโอกาสทำสนธิสัญญาและภาคผนวกอื่นของสนธิสัญญานี้เป็นเอกสารที่เกี่ยวข้องกับสนธิสัญญา

๓. นอกจากตัวบททั้งหมดที่องค์การผลิตความคิดเห็นฯ ผลอด
จนการปฏิบัติอันสืบสานมาได้ท่ามกลางภัยการและความหมายแล้วใน
การบังคับใช้สนับสนุนและหลักการของกฎหมายระหว่างประเทศที่ได้
บังคับในความสัมพันธ์ระหว่างสัญญา

๔. อาจจะนำวิธีอันมาประกอบในการตัดความเช่น งานเครื่องร่างสนับ
สนุนและสภาพเหตุการณ์ในขณะที่ดำเนินการใช้สัญญาประกอบการพิจารณาด้วย

ในการพิจารณาตัดความถูกต้องที่ได้หลักทางจะต้องเลือกในทางที่จะก่อ
ให้เกิดผลที่จะทำให้มีการใช้สนับสนุนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

โดยหลักที่ไว้เป็นอย่างรัฐธรรมนูญอันชาติไทย ในการตัดความสัมพันธ์สัญญา
กล่าวคือ รูปที่ใช้สนับสนุนเป็นผู้ตัดความเช่นชี้ให้เป็นหน้าที่ของ
กระทรวงต่างประเทศ ในฝ่ายเศรษฐมนตรีต่างประเทศไม่สามารถดำเนินการตัดความ
สัมพันธ์สัญญา ในกรณีศาลยุติธรรมในประเทศไทยไม่แน่ใจในความหมายของสนับสนุน
สัญญาที่อาจจะรองขอให้กระทรวงต่างประเทศพิจารณาตัดความสัมพันธ์สัญญาได้
ในบางครั้งรัฐบาลสัญญาที่อาจจะหาวิธีตัดความสัมพันธ์สัญญาโดยร่วมกันวางแผนหลัก
เกณฑ์ในการตัดความที่ทุกฝ่ายยอมรับแต่ในการณ์ที่สัญญาไม่สามารถหาแนว
ทางที่ทั้งสองฝ่ายได้เพาะเจรจาตัดความหมายของสนับสนุนแต่ก็ต่างกัน
สัญญาที่อาจจะต้องมีปัญหาการตัดความไม่ได้คือที่ ๓ พิจารณาตัดสนับสนุนที่ ๓
อาจจะเป็นศาลยุติธรรมระหว่างประเทศหรือองค์กรระหว่างประเทศซึ่งมี
องค์กรรับผิดชอบดำเนินการตัดความเช่น องค์กรกรรมการระหว่างประเทศ
ความสัมบูรณ์ของสนับสนุน

สนับสนุนเป็นนิติกรรมชนิดหนึ่งอาจเป็นในข้อไม่สมบูรณ์ได้
ความไม่สมบูรณ์อาจเนื่องมาจากตุลปะสงค์ของสนับสนุนเป็นไปไม่ได้
หรือขัดต่อหลักกฎหมายระหว่างประเทศ หรือขาดเงื่อนไขของสัญญา
ที่ได้แต่เงื่อนไขความสมบูรณ์ของสนับสนุนนั้นต้องพิจารณาในขณะที่มี
การทำสนับสนุนนั่นเอง (คำพากษางานของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ
ตัดสินเกี่ยวกับสิทธิการผ่านในเดือนกันยายนที่ ๑๒ เมษายน ๑๙๘๐)

สนับสนุนอาจจะเป็นในขณะได้ในกรณีดังนี้

๑. สนับสนุนที่ปฏิบัติไม่ได้ เช่น สนับสนุนยกศิริเด่นที่ตนไม่ได้
เป็นเจ้าของ หรือไม่มีอำนาจที่จะทำสนับสนุนได้ เช่นสวัสดิ์เชอร์แลนด์ ซึ่ง

ตนเป็นการขัดที่องค์กรกฎหมายระหว่างประเทศที่ห้ามให้เชือดศึกษาในเรื่องการสังคาม บริษัท KRAUPP ถึงตนว่าสัญญาจะห่วงເຂດมันกับฝรั่งเศส แต่ศาลอาชญากรรมสังคามเห็นว่าตนว่าสัญญาดังกล่าวขัดต่อองค์กรของกฎหมายระหว่างประเทศไม่มีผลตัวบังคับนอกจากนี้ในกรณี CHINE ผู้พิพากษาของศาลแพ่งว่า ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศไม่พิจารณาสันติสัญญา ซึ่งขัดต่อศักดิ์ธรรมอันดี ดังกรณีนี้ก็ ซึ่งมีนักนิติศาสตร์บางท่าน เช่น P. GUGGENHEIM มีความเห็นแตกต่างกับนักนิติศาสตร์ส่วนใหญ่เขาว่าเงื่อนไขความสมบูรณ์ของสันติสัญญา ย่อมไม่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ของสันติสัญญา แม้ว่าวัตถุประสงค์ของสันติสัญญาจะขัดกับหลักการของกฎหมายระหว่างประเทศ ที่ยังดีกว่าสันติสัญญานี้ ความสมบูรณ์อยู่

3. ข้อสูญเสียที่ระบุในสันติสัญญาของรัฐกับสัญญาขัดกับสันติสัญญาซึ่งรัฐกับสัญญานี้ได้ทำไว้กับรัฐอื่น หรือรัฐนี้ไม่มีอยู่ในสภาพกฎหมายของชาติที่จะทำสัญญาเช่นนี้ได้

4. สันติสัญญาที่ภาคเอก邦โดยมีการปั้นกันขึ้นก่อนหรือใช้ก่อน ถ้ากระทำการต่อรัฐกฎหมายระหว่างประเทศยังดีกว่าความสมบูรณ์ เนื่องจากการทำสัญญาสันติภาพแม้ว่าจะมีการปั้นกันหรือขึ้นก่อนก็จะดีกว่าสันติภาพ ด้วยสัญญาสันติภาพจะถูกต่อรองกันว่าดีกว่าสันติสัญญานี้ไม่สมบูรณ์ แต่ถ้าการปั้นกันหรือขึ้นก่อนจะกระทำการต่อสุคคล ย่อมดีกว่าสันติสัญญานี้ไม่สมบูรณ์ เนื่องฟรังก์ซัวร์ 1 ปฏิเสธไม่ขอรับปฏิบัติตามสันติสัญญาแม้ครั้ง เนื่องจากประเทศไทยได่องานในสันติสัญญาและเป็นนักไทยของ CHARLES-GUINOT ในปี ก.ศ. 1908 ที่บุนไดบังกันถูกทำให้การเจรจาของภาครัฐให้เชินสัญญาอยู่มีให้เกาหนี้เป็นรัฐภายใต้อารักขาของญี่ปุ่น โดยทำให้การทราบมาให้ก่อตัวการชนกันว่าจะอันยอมเข้าเดียวกัน ในปี ก.ศ. 1939 เมื่อรัฐได้ทราบมาประชานาขึ้นที่ HACHA ของเชกโกสโลวาเกีย ชนต้องลงนามในสันติสัญญารันที่ 14 มีนาคม 1939 ย่อมให้เชกโกสโลวาเกียเป็นดินแดนส่วนหนึ่งของเยอรมัน

อนุสัญญากรุงเวียนนา ว่าด้วยกฎหมายสันติสัญญา ก.ศ. 1969 มาตรา 62 ระบุว่า สันติสัญญาที่ทำขึ้นโดยมีการปั้นกันหรือการถูกความที่จะใช้ก่อน ให้ลดระดับหลักการของกฎหมายระหว่างประเทศซึ่งปัญญาตัวให้ในกฎหมายประเทศชาติ ดีกว่าไม่สมบูรณ์ การถูกความจะต้องเป็นการกระทำการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย มีฉะนั้น สัญญาสันติภาพที่ถูกแพ้ด้วยยอมกระทำการต่อคุณนั้นก็จะไม่สมบูรณ์ด้วยแต่หลักการที่นำไปรับดีกว่าสัญญาสันติภาพจะถูกต่อรองกันว่ามีความสมบูรณ์

มีปัญหาร้าวสันติสัญญาที่ได้กระทำโดยถูกข่มขู่หรือใช้กำลังซึ่งได้เกิดขึ้นก่อนอนุสัญญากรุงเวียนนาด้วยกฎหมายสันติสัญญา ก.ศ. 1969 จะต้องไม่สมบูรณ์ได้หรือไม่

นักนิติศาสตร์ บางท่านเห็นว่าสันติสัญญาไม่ว่าจะกระทำในสมัยใด ถ้าเป็นการถูกข่มขู่ หรือใช้กำลังก่อสาธารณรัฐยกเลิกได้ทั้งสิ้น

แต่นักนิติศาสตร์ ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าเหตุผลของการที่ไม่ยอมรับสันติสัญญาที่ได้กระทำขึ้นโดยถูกข่มขู่ หรือใช้กำลังซึ่งต้องไม่สมบูรณ์นั้นมีผลจากหลักการที่ยอมรับในกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งห้ามการใช้กำลังต้องว่าการท้าสั่งกรรมเป็นสิ่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายของประเทศ ซึ่งองค์การศักดิ์สิทธิ์จึงได้มีการก่อตั้งองค์การสันนิบาตชาติขึ้น ซึ่งองค์การศักดิ์สิทธิ์จึงได้ออกกฎหมายว่าด้วยการแก้ไขข้อพิพาท แต่ด้วยองค์การสันนิบาตชาติ วันที่ 11 มีนาคม 1932 แนะนำให้สามารถขององค์การไม่ยอมรับการกระทำ หรือสันติสัญญาที่กระทำโดยการใช้กำลังทุกรูปแบบอยู่ปัจจุบันที่กระทำต่อจันทร์สังฆาร์ญ์ได้เกิดสันติสัญญา BRIAND-KELLOGG ขึ้น ซึ่งสาระสำคัญของสันติสัญญาเป็นการให้ใหม่ของกฎหมายระหว่างประเทศที่ต้องการ กรณีใช้กำลังเป็นสิ่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย หนึ่งสิ่งกรรมไม่ชอบด้วยกฎหมายของประเทศที่ 2 เมื่อได้มีการก่อตั้งองค์การศักดิ์สิทธิ์จึงได้รับการยอมรับและต้องว่าการใช้กำลังเป็นสิ่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นที่ยอมรับเป็นหลักการของกฎหมายระหว่างประเทศที่แท้แน่นมา

ฉะนั้น สันติสัญญาที่กระทำโดยการถูกข่มขู่ หรือใช้กำลังจะต้องไม่สมบูรณ์ และอาจยกเลิกได้นั้น จะต้องกระทำการใดก็ตามที่ให้หลักการห้ามการใช้กำลัง เป็นที่ยอมรับในกฎหมายระหว่างประเทศเดียวกัน (นับตั้งแต่กฎหมายระหว่างประเทศที่มีผลบังคับใช้) มิฉะนั้นแล้วสันติสัญญาที่กระทำในสมัยอดีตไม่ก็ ซึ่งส่วนใหญ่ได้มาโดยการถูกบังคับก็จะต้องถูกยกเลิกหมด ซึ่งก็จะเกิดการเรียกร้องเลิกสัญญากันไม่มีสิ่งอื่นใด ในอีกที่ผ่านมาได้เคยมีการอนุรักษ์สัญญาที่ได้มาโดยการข่มขู่ทางการเมือง ข้อตกลงฟรีเม็กซ์-ไทย วันที่ 17 พฤษภาคม ก.ศ. 1946 ยกเลิกข้อตกลงกារานด์แคนด์ที่กระทำในปี ก.ศ. 1941 ระหว่างฟรีเม็กซ์-ไทย ซึ่งฟรีเม็กซ์ได้ท้าไปเพราจะถูกข่มขู่จากอยู่ปัจจุบัน ให้ยกต้นแคนด์บางส่วนของเขมรให้ไทย

สันติสัญญาระหว่างเยอรมนีและรัสเซียก็เช่นกัน เมื่อวันที่ 19 มิถุนายน 1973 ประธานยกเลิกข้อตกลงมนต์ก็ท้าเมื่อ 29 กันยายน 1938 โดยระบุว่าเพราจะได้กระทำโดยถูกข่มขู่จากเยอรมันในสมัยอิตาลี

การออกเดิกความท้าอุบัติเหตุด้านน้ำ เป็นการออกเดิกโดยการสมยอมระหว่างคู่กรณีเอง

๕. สนธิสัญญาที่ทำด้วยความสำคัญผิดในสาระสำคัญหรือถูกกล่าวอ้างต่อว่าขาด melan (มาตรา 49 อนุสัญญากรุงเวียนนา) แต่ถ้าโดยสภาพของเหตุการณ์รู้จักจะรู้ถึงความเข้าใจผิด หรือรู้ได้ว่าตนช่วยให้เกิดความพิเศษต่อการกระทำของตน จะยกเป็นข้ออ้างไม่ได้ เช่นกรณีพิพากษาระหว่างราชอาณาจักรฝรั่งเศสกับสนธิสัญญาเบรชต์ ก.ศ. 1713 ซึ่งกำหนดแม่น้ำ 2 สายขึ้นเป็นพรมแดนระหว่างราชอาณาจักรฝรั่งเศส แต่ปรากฏว่ามีแม่น้ำจริงเพียงสายเดียว ถือเป็นกรณีสำคัญผิดที่ทำให้สนธิสัญญาเป็นโมฆะ แต่ถ้าความพิเศษต่อไปยังคงอยู่ที่การร่วงข้อความในสนธิสัญญา ยังไม่กระทบกระเทือนต่อความสมบูรณ์ของสนธิสัญญา ความพิเศษต้องจะแก้ไขได้ (มาตรา 49 อนุสัญญากรุงเวียนนา)

๖. สนธิสัญญาไม่สมบูรณ์ ถ้าผู้แทนของรัฐที่ลงนามต่อตัวเอง เมื่อได้ปฏิบัติไปตามนั้นแล้ว สนธิสัญญาถือว่าสืบสุดลง เช่นการยกดินแดนให้แก่อิหร่าน สำหรับสนธิสัญญาที่รู้สัญญา ต้องปฏิบัติการอย่างได้อย่างหนึ่งเป็นประจำก่อนสืบสุดได้ด้วยสาเหตุ ๗ ประการ ก่อร้ายคือ

๑. รู้สัญญาขึ้นของตนโดยเด็ดขาด
๒. รู้สัญญาเป็นตัวตัวเองโดยเด็ดขาด
๓. การเด็กสัญญา เพราะไม่มีการปฏิบัติตามสัญญา
๔. การทำสัญญาใหม่
๕. มีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้น
๖. เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงอย่างอื้บภายในของรัฐที่ลงนาม
๗. เมื่อสนธิสัญญานั้นขัดต่อหลักกฎหมายระหว่างประเทศที่เกิดขึ้น

ใหม่

๑. รู้สัญญาขึ้นของตนโดยเด็ดขาด

สนธิสัญญาอาจสืบสุดลงได้แม้ว่าจะก่อให้ระบาดของสัญญานี้ไว้ก่อความเสียหายต่อรัฐใดรัฐหนึ่ง ให้ความพอกดลงร่วมกันของรัฐที่ลงนาม แต่ในไทย-จังกฤษ ได้กำหนดออกแปลงหนังสือยกเลิกความพอกดลงที่ทำกันไว้เมื่อวันที่ ๑ มกราคม ก.ศ. 1969

สำหรับตนที่สัญญาที่กำหนดระยะเวลาของตนที่สัญญาไว้ เช่น 99 ปี 50 ปี 10 ปี ตนที่สัญญาเช่าฐานที่ดินห่วงสหัสสันติ์วันที่ 27 มีนาคม 1941 ถ้ากำหนดระยะเวลา 50 ปี สัญญาที่กำหนดระยะเวลาไว้นั้น เมื่อถึงเวลาที่กำหนด屆ก็ให้ถือว่าสิ้นสุดโดยอัตโนมัติ ด้วยสัญญาไม่แสดงจะคิดว่าให้มีผลบังคับต่อไปอีก ด้วยสัญญาท่องการห้ามดักลงนามไว้ในมือคนอื่นและมีระยะเวลาบังคับให้ถือว่าได้รับความยินยอมจากภาคีตนที่สัญญาโดยเอกสารนั้นๆ แต่ในบางกรณี ตนที่สัญญาอาจจะกำหนดการสิ้นสุดโดยมีคำแนะนำเรื่องห้ามภาคีได้ เช่นมาตรา 34 ชื่อ พอกลงกรุงปารีส วันที่ 13 ตุลาคม 1919 เกี่ยวกับการสัญจราท่างอาทิตย์

2. คู่สัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ออกเดิกสัญญา

ตนที่สัญญาอาจสิ้นสุดลงได้โดยการบังคับของคู่สัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง แต่ภายใต้เงื่อนไขว่า ตนที่สัญญานั้นได้กำหนดให้ภาคีบังคับเดิกให้ และจะต้องปฏิบัติตามวิธีการที่ตนที่สัญญากำหนดไว้ โดยปกติตนที่สัญญา จะกำหนดคงที่ของจำนวนบังคับเดิกสัญญาซึ่งอาจจะเป็นร้อยสัญญาร้อยครรภ์นั่น หรือโดยปกติที่มักจะเป็นร้อยที่มีการลงนามตนที่สัญญา หรือเป็นเจ้าหน้าที่ขององค์กรระหว่างประเทศ เช่นเทศาธิการสันนิบาตชาติ บินนาที่รับแจ้งการบังคับเดิกตนที่สัญญาที่ร่วงภายใต้การอุปกรณ์ของสันนิบาตชาติ หรือบังคับเดิกที่สัญญาอาจจะกำหนดช่วงระยะเวลาที่ภาคีอาจบังคับได้ เช่นระบุว่า เมื่อพ้นกำหนดช่วงระยะเวลาหนึ่ง นับจากสัญญาใช้บังคับอาจจะเป็น 5 หรือ 10 ปี ก็อาจบังคับได้ หรือกำหนดว่ามูลของการบังคับเดิกจะต้องมีนานพันระยะเวลาหนึ่ง นับจากวันแจ้งการบังคับเดิก เช่น 6 เดือน หรือ 1 ปี มาตรา 96 อนุสัญญากรุงเซอกลับบี 1 ก.ศ. 1907 ระบุว่า การบังคับเดิกท่องท่าเป็นหนังสือสองไปที่กรุงเทพฯ และรัฐบาลขอตั้งแต่จะส่งสำเนาที่แจ้งบังคับเดิกที่รัฐบาลแล้วไปยังประเทศไทย ซึ่งการบังคับเดิกจะมีผลภายในห้อง 1 ปีนับจากวันที่บังคับเดิกที่กรุงเทพฯ ตนที่สัญญาแยกตนที่บังคับเดิก วันที่ 24 เมษายน 1949 มาตรา 13 กำหนดวิธีบังคับเดิกไว้เช่นกัน

การบังคับเดิกสัญญาอาจจะกระทำการเพียงแค่แลกเปลี่ยนหนังสือยกเดิก หรือตั่งหนังสือแจ้งการเดิกตามที่ตนที่สัญญากำหนดไว้ก็เพียงพอ ไม่จำเป็นต้องทำตามแบบการท่ามตนที่สัญญา ซึ่งต้องมีการลงนามและการให้สักขีบัน

สำหรับองค์กรที่มีหน้าที่บอกรสึกคิดแล้วแต่กฏหมายภายในของประเทศตนนั้น จะกำหนดโดยปกติให้ได้แก่ฝ่ายบริหาร แต่ในบางกรณีอาจจะห้องให้รัฐดูแล อนุวัติให้ก่อนก็ได้

การบอกรสึกคิดอย่างเป็นพิธีกรรมฝ่ายเดียว จะเป็นจะกระทำการให้ได้ สองเมืองนี้สัญญาภาระให้บอกรสึกคิด สำหรับให้สิทธิ บอกรสึกคิดนี้สัญญาที่ไม่มีสิทธิ์บอกรสึก คณะกรรมการกฤษฎียะระหว่างประเทศ มีความเห็นว่าสำนักสัญญาไม่ได้กำหนดให้บอกรสึกคิด สู่ภาคไม่มีสิทธิ์บอกรสึกแต่ฝ่ายเดียว นอกจากสำนักจะจะสัญญาและเหตุการณ์ในขณะที่ทำสัญญานี้คือประการของสัญญาปัจจุบันให้เห็นเจตนาของภาคส่วนนี้สัญญา ที่จะอนุญาตให้มีการบอกรสึกคิดได้ หรือในกรณีที่เกิดเหตุการณ์บางอย่าง ซึ่งกฤษฎียะระหว่างประเทศยอมให้สู่การเมืองบอกรสึกได้ เช่น เกิดสงครามระหว่างสัญญา⁽¹⁾

ผลของการบอกรสึกจะต้องพิจารณาว่าเป็นสันติสัญญาหรือฝ่ายหรือ หลายฝ่าย สำหรับสันติสัญญาสองฝ่าย การบอกรสึกทำให้สันติสัญญาตื้นตุ้น แต่ในการเมืองนี้สัญญาหาดายฝ่าย การบอกรสึกมีผลเพียงการถอนตัวของภาคที่บอกรสึกจากพันธะของสันติสัญญาเท่านั้น ไม่ทำให้สันติสัญญาดังกล่าว ตื้นตุ้นลงแต่อย่างใด ภาคส่วนนี้สัญญาที่เห็นด้วยคงอยู่พันธ์จะต้องปฏิบัติตาม ข้อกำหนดในสันติสัญญาเช่นเดิม

๓. การเมืองสัญญาเพื่อไม่มีการปฏิบัติตามสันติสัญญา

เมื่อสัญญาฝ่ายหนึ่งไม่ปฏิบัติตามสันติสัญญา ถ้าฝ่ายหนึ่งยังคงมีสิทธิ์บอกรสึกได้ คณะกรรมการกฤษฎียะระหว่างประเทศมีความเห็นว่า การไม่ปฏิบัติตามในข้อกำหนดอันเป็นพาระสำหรับสันติสัญญาสองฝ่าย เป็นเรื่องร้าย ให้สืบฝ่ายหนึ่งบอกรสึกคิดได้ ข้อกำหนดอันเป็นพาระสำหรับนายทั่ง ข้อกำหนดซึ่งต้องสัญญาไม่ปฏิบัติยอมทำให้ไม่บรรลุทั้งจุดหมายที่สันติสัญญา กำหนดไว้ ในคดีคุกคาระระหว่างประเทศและเปรู ประชานาธิบดีพันธุรัฐในรัฐบาลอนุญาตให้คุกคาระได้ศักดินเมื่อวันที่ 4 มีนาคม 1920 ก่อสร้าง การเป็นกรรมปฏิบัติ

(1) P. Vellus. Droit international public 1970 p. 155.

ของฝ่ายหนึ่ง ซึ่งจะไม่ปฏิบัติความสงบเรียบร้อยอาจเป็นข้ออ้างให้อีกฝ่ายหนึ่งหัน
การของตนให้สัญญาได้ สำหรับตนที่สัญญาหมายฝ่ายที่รู้สึกต่าง ๆ มาเริ่มเป็น
ภาคีเป็นจำนวนมาก เช่นกฎบัตรสหประชาชาติ การที่รัฐภาคีสนธิสัญญาระหว่าง
หนึ่งไม่ปฏิบัติตามข้อผูกพันในสนธิสัญญา รัฐภาคีอื่นจะบอกเลิกสัญญาไม่
ได้ กฎบัตรสหประชาชาติให้ระบุการลงโทษแก่รัฐซึ่งไม่ปฏิบัติตามข้อผูกพัน
ไว้ในกฎบัตร

มาตรา 60 อนุสัญญากรุงเวียนนา ค.ศ. 1969 กล่าวว่า

1. การที่ฝ่ายหนึ่งไม่ปฏิบัติหน้าที่อันเป็นปัจจัยในสนธิสัญญาสองฝ่าย
นั้น อีกฝ่ายหนึ่งยื่นอ้างเหตุนี้เพื่อเลิกสนธิสัญญา หรือเพื่องดการที่ตนจะ
ต้องปฏิบัติตามสนธิสัญญาทั้งหมดหรือบางส่วนได้

2. การที่ฝ่ายหนึ่งไม่ปฏิบัติหน้าที่อันเป็นปัจจัยในสนธิสัญญาหลาย
ฝ่ายนี้ ทำให้

ก. ภาคีสนธิสัญญาฝ่ายอื่น ๆ โดยความตกลงอย่างเอกฉันท์ของการ
ปฏิบัติตามสนธิสัญญาทั้งหมดหรือบางส่วน หรือเลิกสนธิสัญญานั้น ทั้งนี้

1. ระหว่างภาคีสนธิสัญญาอื่น ๆ นี้ กับภาคีสนธิสัญญาที่ไม่ปฏิบัติ
หนึ่งหรือ

2. ระหว่างภาคีสนธิสัญญาทั่วไป

ข. ภาคีสนธิสัญญาอื่นที่เพียงราย เนื่องจากไม่มีการปฏิบัติตามสนธิ
สัญญาอาจถูกอ้างเพื่องดการปฏิบัติตามสนธิสัญญาทั้งหมดหรือบางส่วน ระหว่าง
ตนกับภาคีที่ไม่ปฏิบัติตามสนธิสัญญา ก่อน

ค. ภาคีสนธิสัญญาอื่น อาจถูกอ้างเพื่องดการปฏิบัติตามสนธิสัญญา
ทั้งหมดหรือบางส่วน หากสนธิสัญญานี้ลักษณะที่ว่า การไม่ปฏิบัติตามสนธิ
สัญญา จะเป็นเรื่องทำที่ของภาคีทุกภาคีในการปฏิบัติหน้าที่ของตนที่สัญญานั้น ๆ

3. เพื่อประโยชน์ของมาตราดังนี้ การไม่ปฏิบัติหน้าที่อันเป็นปัจจัยใน
สนธิสัญญา ได้แก่

ก. การปฏิเสธไม่ยอมปฏิบัติตามสนธิสัญญา ซึ่งสนธิสัญญาไม่
ได้กำหนดอนุญาต หรือ

๗. การจะเมืองก้าวหน้าอันสำคัญเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ หรือความมุ่งหมายของสนธิสัญญา

๔. ข้อความดังกล่าวข้างต้นย่อมาไว้เป็นย่อแปลงบทบัญญัติในสนธิสัญญาที่ได้อกกรงไว้เกี่ยวกับการไม่ปฏิบัติตามสนธิสัญญานั้น ๆ

๕. ข้อความในวรรค ๑ จนถึงวรรค ๓ แห่งมาตราดี ๖๘ ไม่ใช้บังคับ เกี่ยวกับบทบัญญัติในสนธิสัญญา เพื่อปักปีกษารักษามุขย์ความตั้งใจมุขย์ธรรม โดยเฉพาะบทบัญญัติที่ห้ามการตอบได้แก่บุคคลที่ได้รับการปักปีกษารักษา จากสนธิสัญญา

๔. การท่าสนธิสัญญาใหม่

ภาคสนธิสัญญาอาจจะตกลงโดยปริยายให้ยกเลิกสนธิสัญญาโดย แก้ไขสนธิสัญญาเดิมหรือทำสัญญาใหม่ อันมีผลให้สนธิสัญญาตื้นตุ่นดัง มาตรา ๑๙ กดิการสันนิบาตชาติกำหนดว่า สมัยชาตินิบาตชาติอาจเรียกสมัยก่อน สันนิบาตชาติมาพิจารณาแก้ไขสนธิสัญญาซึ่งหมวดศภาพไม่สามารถใช้บังคับ ใช้ได้ หรือสถานการณ์ระหว่างประเทศทำให้การคงไว้ของสนธิสัญญาอาจ จะก่อให้เกิดภัยพิบัติแก่สันติภาพของโลก

๕. เมื่อมีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้น

สนธิสัญญาอาจจะตื้นตุ่นดังเมื่อมีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้นซึ่งทำให้การปฏิบัติตามข้อตกลงในสนธิสัญญาเป็นไปไม่ได้ โดยอาจแยกได้เป็น ๒ กรณี

ก. สองครั้ง

๙. การเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมใดๆ ไปจากสิ่งที่เป็นอยู่ขณะทำสัญญา

(ก) สองครั้ง นักนิติศาสตร์ในสมัยศตวรรษที่ ๑๘ เช่น vattel, Mably มีความเห็นว่า เมื่อเกิดสิ่งแวดล้อมใดๆ ที่กระทำขึ้นเพื่อบังคับให้ในเวลาสองครั้ง ซึ่งถูกยกเลิก เว้นแต่สนธิสัญญาที่กระทำขึ้นเพื่อบังคับให้ในเวลาสองครั้ง เช่น อนุสัญญากรุงเทพ ค.ศ. ๑๙๐๗ ว่าด้วยกฎหมายและจริศประเพณีในการทำสงคราม ที่หารือสนธิสัญญาทางการศึกของรัฐคู่สัมภารม ถ้ามีสิ่งแวดล้อมถูกยกเลิก

เพราจะมองสังคม ต่อมานิคควร์ราที่ 19 ได้เกิดมีความคิดเห็นแตกต่างไป โดยอิทธิพลของ Jean - Jacques Rousseau ที่เห็นว่า สังคมเป็นความทัณฑ์ระหว่างรัฐต่อรัฐ ย่อมไม่กระทำบุคคล เห็นด้วยบุคคล จะนั้นสัญญาทางการค้ายังคงมีผลต่อไปแม้ว่าจะเกิดสังคมระหว่างรัฐกู่สัญญาค่า

ในปัจจุบันนี้ ความคิดเห็นของ Rousseau เป็นเรื่องอิทธิพล ได้เกิดมีความคิดที่ยอมรับกันว่า สังคมไม่ได้มีผลกระทำบุคคลเทือนเดียว แต่ยังส่งผลถึงประชาราษฎร์ด้วย ซึ่งมีความเห็นในปัจจุบันว่าสังคมท่าให้สนธิสัญญาซึ่งทำกันระหว่างรัฐกู่สังคมก่อนเกิดสังคมสิ้นสุดลงระหว่างสังคมโลกครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 รัฐกู่สังคมที่ได้ทำการยกเลิกสนธิสัญญาที่ตนได้ทำไว้ก่อนเกิดสังคม สังคมในที่นี้ย่อมหมายถึงสังคมความหมายของกฎหมายระหว่างประเทศ การใช้กำลังบังคับในรูปของรัฐบาล โดยยังไม่มีข้อกำหนดทำสังคม เช่นการปิดอ่าวโดยสงวน การระดมยิงชายฝั่ง หรือใช้มาตรการแข็งข้นทางเศรษฐกิจ ยังไม่มีผลทำให้สนธิสัญญาสิ้นสุดลงได้

หลักการที่ว่าสังคมท่าให้สนธิสัญญาที่ทำไว้ก่อนเกิดสังคมสิ้นสุดลง จะต้องแยกพิจารณาว่าเป็นสนธิสัญญาสองฝ่ายหรือหลายฝ่าย

สำหรับสนธิสัญญาสองฝ่ายโดยหลักการแล้วถือว่าสนธิสัญญาที่ทำไว้ก่อนเกิดสังคมของรัฐกู่สังคมสิ้นสุดลง เว้นแต่

1. สนธิสัญญาที่ทำขึ้นเพื่อบังคับใช้โดยตรงในเวลาสังคม เช่น อนุสัญญากรุงเทพฯ ว่าด้วยกฎหมายและจารีตประเพณีในการทำสังคม ค.ศ. 1907 อนุสัญญาเจนัวว่าด้วยการปฏิบัติต่อเชษายศึก ค.ศ. 1949

2. สนธิสัญญางานชนิด เช่น การยกดินแดน

3. สนธิสัญญานั้นเองได้ระบุให้ขาดแจ้งว่าให้คงค่าเดินต่อไปเมื่อเมื่อเกิดสังคม เช่น สนธิสัญญาลงวันที่ 19 พฤษภาคม 1815 ระหว่างอังกฤษ สยามและรัสเซีย ซึ่งกำหนดว่า อังกฤษจะต้องจ่ายเงินให้รัสเซียแม้ว่าจะทำสังคมกับรัสเซียค่าไม่ได้ในสังคมโลกเมีย ระหว่างอังกฤษกับรัสเซีย อังกฤษก็ยังชำระหนี้ให้รัสเซียต่อไป

สำหรับสนธิสัญญาหมายฝ่าย ซึ่งมีทั้งรัฐคู่สัมพันธ์เป็นกลาง เป็นภาคีในสนธิสัญญา ผู้ใดของสนธิสัญญาระหว่างคู่สัมพันธ์เป็นแต่เพียงรัฐ ไม่ใช่คู่สัมพันธ์ ไม่ใช่คู่สัมพันธ์เป็นกลาง ให้มีการทำสนธิสัญญาด้วยตัวเอง สนธิสัญญา นี้นั้นยังไม่ใช้อ่าวสินสุดคล่อง แต่ผลกระทบระหว่างรัฐเป็นกลางกับรัฐคู่สัมพันธ์ หรือระหว่างรัฐเป็นกลางที่เป็นภาคีในสนธิสัญญาซึ่งใช้ปัจจุบันอยู่เช่นเดิม เช่น สองคราในปี ก.ศ. 1870 ไม่ได้ทำให้สนธิสัญญาปารีส วันที่ 16 เมษายน 1856 ตั้งสุดคล่อง และสนธิสัญญาวันที่ 19 เมษายน 1839 ที่ค้าประกันความเป็นกลางของเบลเยียมไม่ได้ตั้งสุดคล่อง เมื่อพ่อแม่บุกเบิกเมือง ในวันที่ 4 สิงหาคม ก.ศ. 1914 แพทย์คงใช้ข้อมูลนี้กระทำการทั่วไปให้มีการทำสนธิสัญญาแวร์ชาร์ต เช่นเดียวกันในสองครา โลกครั้งที่ 2 เมื่อ ก.ศ. 1939 ที่ไม่ได้ทำให่องค์การสันนิบาตชาติเด็กตั้งไม่ไป จนกระทั่งเกิดองค์การสหประชาชาติขึ้นมาแทน

(ข) การเปลี่ยนแปลงตั้งแต่เดิมคือไปจากขณะทำสัญญา ตามหลักกฎหมายโรمان ซึ่งว่าถ้ามีการเปลี่ยนแปลงอย่างสำคัญในตั้งแต่เดิมคือไปจากขณะทำสัญญาที่อาจทำให้สัญญานี้เสื่อมมัช หรือหมดสภาพปัจจุบัน Rebus sic stantibus (ตั้งทั้งหมดยังคงเป็นอยู่ในสภาพ) กฎหมายแห่งในสมัย古董ที่มีหลักการตั้งแต่เดิมและถูกต้องเป็นหลักการที่ยอมรับนับถือในกฎหมายระหว่างประเทศ นักนิติศาสตร์บางท่าน เช่น Jeellinek, Strenzoff มีความเห็นถึงกับหลักตั้งแต่เดิม โดยกล่าวว่าสภาวะความจำเป็นย่อมเป็นเหตุผลให้สนธิสัญญาเสื่อมคล่องได้ Cavagliari เห็นว่าหากเกิดความขัดแย้งกันระหว่างข้อความในสนธิสัญญา กับสิทธิในการตั้งของรัฐแล้ว สัญญาจะย่อมไม่มีผลปัจจุบันไว้ได้ Grotius มีความเห็นว่าเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงซึ่งจะมีผลให้สนธิสัญญาเสื่อมคล่องได้ ต้องเป็นเหตุการณ์สำคัญที่เปลี่ยนแปลงสาธารณสำคัญของสนธิสัญญา นักนิติศาสตร์บางท่าน เช่น Vattel เห็นว่าเหตุการณ์สำคัญที่เปลี่ยนแปลงต้องเป็นเหตุการณ์ที่จะเป็นมูลเหตุให้เกิดสนธิสัญญาเท่านั้น ซึ่งจะมีผลให้สนธิสัญญาเสื่อมคล่องไว้ คณะกรรมการกฎหมายระหว่างประเทศได้ให้หลักเกณฑ์ไว้ว่า การเปลี่ยนแปลงต้องเป็นการเปลี่ยนแปลงของการกระทำหรือเหตุการณ์ซึ่ง เป็นรากฐานสำคัญของเจตนาของคู่สัญญา หรือการเปลี่ยนแปลงนั้นมีสภาพ ที่จะแก้ไขอย่างสำคัญในอุปกรณ์ที่กำหนดในสนธิสัญญา

โดยหลักการนักนิติศาสตร์ส่วนใหญ่เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงที่ทำให้สนธิสัญญาดินดุล ต้องเป็นการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในสภาพการเมือง เศรษฐกิจหรือสังคมซึ่งเป็นอยู่ในขณะที่ทำสัญญา จนทำให้ไม่สามารถปฏิบัติความพันธะที่ระบุในสนธิสัญญาได้และการเปลี่ยนแปลงท่องชั้ดแจ้งที่ทุกฝ่ายยอมรับ⁽¹⁾

ตามปกติหลัก *Rebus sic stantibus* มักจะมาใช้ส่วนใหญ่แก่สนธิสัญญาที่มีกำหนดระยะเวลาแน่น หรือทำกันแบบไม่มีกำหนดระยะเวลา เช่น ระยะเวลาภาระหนี้น้ำเงินเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้น ทำให้ไม่สามารถปฏิบัติความพันธะที่ระบุได้ เช่นสนธิสัญญาสันติภาพ

มือญป้อมครั้งที่รัฐซึ่งไม่ต้องการปฏิบัติความพันธิสัญญาให้อ้างหลักสังกัดล่าว่าเพื่อใช้เป็นข้ออ้างโดยพฤติการเพื่อบอกเดิกสัญญา แต่โดยหลักการแล้ว เป็นที่ยอมรับกันว่า การอ้างหลักสังกัดล่าว่าคู่สัญญาจะนองเดิกสนธิสัญญาโดย พฤติการฝ่ายเดียวไม่ได้ จะต้องทำความตกลงกับคู่สนธิสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งให้ ยอมรับเสียก่อน ถ้าตกลงกันไม่ได้ก็ต้องนาเรื่องกันให้ค่าธรรมะห่วงประเทศ หรือค่าถอนนุญาตโดยคุณการทำการริบิดดี้ การใช้หลัก *Rebus sic stantibus* ปรากฏในคึกคักสันนิบาตชาติมาตรา 19 ชั่งระบุว่า สมัชชาสันนิบาตชาติอาจ เห็นญี่ปุ่นมาเรียกของสันนิบาตชาติมาพิจารณาสนธิสัญญาที่ไม่สามารถบังใช้ได้ใน เรื่องนี้ค่าธรรมะห่วงประเทศยังไม่เคยวางหลักการไว้อ้างชั้ดแจ้ง ค่าถอนนุญาต โดยคุณการกรุงเทพได้เคยกล่าวในคดีพิพาทระหว่างรัสเซียกับธูร์กีในปี ค.ศ. 1912 ว่าความผูกพันที่รัฐจะปฏิบัติความพันธิสัญญาหมดสิ้นไป ถ้าการปฏิบัติ ความพันธิสัญญา อาจจะทำให้ความคงอยู่ของรัฐตกอยู่ในอันตราย

ถ้าพิจารณาประวัติศาสตร์แล้ว จะเห็นว่ามีหลายครั้งที่รัฐคู่สัญญา อ้างหลัก *Rebus sic stantibus* เพื่อบอกเดิกสนธิสัญญา แม้ว่าบางครั้งจะเป็น การกระทำโดยพฤติการโดยไม่ได้รับความยินยอมจากคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง เช่น

ก. รัสเซียประกาศเมื่อวันที่ 31 ตุลาคม 1870 ว่าตนไม่มีผูกพัน ในสนธิสัญญาปารีส วันที่ 30 มีนาคม 1856 เกี่ยวกับความเป็นกลางของทะเล คำให้ค่าอ้างว่าได้มีการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมมิตรไปจากเดิม เพราะได้มีการ

¹ Anzilotti. La claus rebus sic stantibus in R.G. D.I.P. 1930 p. 287.

รวมรัฐท่องฯ ตามแนวโน้มค่ายบันทึกมหาอานนท์ ทำให้คุณภาพในญี่ปุ่นเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

ข. ข้อพิพาทเกี่ยวกับบริเวณประเทศญี่ปุ่น ระหว่างเศษกับสหภาพและแอนด์ฟรังเศส อ้างว่า สนธิสัญญาที่ได้ทำไว้มีปี ค.ศ. 1815 ขณะที่กรุงเจนัวเป็นเมืองที่โคลเดีย ไม่มีความเจริญทางอุตสาหกรรม และการคุณภาพยังไม่ดีด้วย ซึ่งปัจจุบันเหตุการณ์ดังกล่าวได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก ระหว่าง ค.ศ. 1815 - 1930 จึงขอออกเดิกสัญญา

ค. เผารัฐประการเดิกสัญญาดูคโน ค.ศ. 1925 เมื่อวันที่ 7 มีนาคม ค.ศ. 1936 และ

จ. รัฐเชยบออกเดิกสัญญาพันธมิตร วันที่ 26 พฤษภาคม 1942 ที่ทำไว้กับอังกฤษฟรังเศส เมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม 1955

ฉ. อิอิปศบออกเดิกสัญญาพันธมิตรที่ทำไว้กับอังกฤษ เมื่อ ค.ศ. 1936 และ ค.ศ. 1950 โดยถ้าเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก

มาตรา 62 อนุสัญญากรุงเรียนนา ค.ศ. 1969 ปัญญาติว่า

1. การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญของตั้งแต่วัดต้อนซึ่งมีอยู่ในขณะที่ตกลงทำสนธิสัญญาและภาคีมิได้คาดก็คิดมาก่อนนั้น จะถูกเป็นมูลเหตุเพื่อเดิกสนธิสัญญาหรือถอนตัวออกจากสนธิสัญญาไม่ได้ นอกจาก

ก. ความเป็นอยู่แห่งตั้งแต่วัดต้อนนี้เป็นปัจจัยในการที่ภาคีตกลงยอมให้มีความสูญพันความสนธิสัญญา

ข. ผลแห่งการเปลี่ยนแปลงทำให้ประสบภัยชั่วคราวหรือหนี้ซึ่งจะต้องปฏิบัติต่อ กัน

2. การเปลี่ยนที่สำคัญของตั้งแต่วัดต้อนนี้ย่อมไม่อ้างถูกเป็นมูลเหตุเพื่อเดิกสนธิสัญญา หรือถอนตัวออกจากสนธิสัญญา

ก. ถ้าเป็นกรณีที่สนธิสัญญาได้กำหนดโดยตน หรือ

ข. ถ้าการเปลี่ยนแปลงสำคัญนี้เป็นผลมาจากการที่ภาคีไม่ได้ปฏิบัติตามหนี้แห่งสนธิสัญญา หรือไม่ปฏิบัติตามหนี้ระหว่างประเทศอันจะต้องกระทำต่อภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

3. หากการให้สัมภาษณ์เป็นแบบที่สำคัญของตัวแทนต้องการให้ใน 2 วรรคด้าน ยังเป็นมูลเหตุเพื่อเดิกตนว่าถูกต้อง หรือถอนตัวออกจากงานนี้สัญญาได้ ภาคีนี้ยอมรับเพื่อให้การปฏิบัติตามตนว่าถูกต้องตามกฎหมาย

๔. เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงสถานะของปีกของรองรัฐกรีกสัญญา

สัญญาอาจจะตัดสุดยอดให้ ด้วยอำนาจของรัฐกรีกสัญญาเป็นไปอย่างไร เช่น ศินแคนที่เคยเป็นของรัฐหนึ่ง ให้ยกเว้นเป็นอิสระ รัฐที่เกิดขึ้นใหม่อีกไม่ยอมรับรัฐนี้สัญญาที่ชาตินั้นทำไว้กับรัฐอื่น เช่น ประเทศไทยเช่นเดียวกันเมื่อรัฐนี้สัญญาที่ชาตินั้นทำไว้กับประเทศไทย เป็นให้รับเอกสารจากฝ่ายเดียว ได้ประการใดไม่อนรับรัฐนี้สัญญาที่ฝ่ายเดียว ให้ทำไว้กับตัวประเทศไทย (ตอนให้รับเอกสารดังนี้เป็นช่วงหักหน้าก่อนที่จะร่วมเพศ) หรือในการเมืองรัฐหนึ่งได้ทำสนธิสัญญาไว้กับรัฐอื่น แต่ต่อมารัฐนั้นได้ถูกตีเสีย ด้วยอำนาจของตนไป รัฐที่ให้รับโดยอำนาจของปีกของตนไม่ยอมรับรัฐนี้สัญญาที่รัฐนั้นได้ทำไว้ก่อนถูกตีเสียด้วยอำนาจของตนไป ด้วยการเมืองที่มีอยู่ ผ่านการเข้ากับภูมิประเทศหรือออกเดินทางเมื่อถูกหมายเข้ากับเยอรมัน ตนนี้สัญญาที่เกาหนี้หรือออกเดินทางให้ทำไว้ก็ถือว่าตัดสุดยอด

๕. สนธิสัญญานี้ขัดต่อหลักเกณฑ์บังคับของกฎหมายระหว่างประเทศที่เกิดขึ้นใหม่

มาตรา ๖๔ อนุสัญญากรุงเวียนนา ก.ศ. 19๖๙ กำหนดว่า ถ้าได้เกิดมีหลักเกณฑ์บังคับของกฎหมายระหว่างประเทศขึ้นมาใหม่ สนธิสัญญาที่ทำขึ้นมาต่อมาโดยมีข้อความขัดกับหลักการของกฎหมายระหว่างประเทศที่เพิ่งเกิดขึ้นใหม่ย่อมไม่มีผลและสิ้นสุดลง หรือสนธิสัญญาที่ถ้าสมมติ ซึ่งถูกตีสัญญาได้ข้อมูลเดิมๆ กันโดยชอบด้วยความตกลง สนธิสัญญาที่ถ้าสมมติว่าเป็นจริง ประเพณีระหว่างประเทศที่บ่อนรับว่า สามารถถือว่าถูกพ้นในสนธิสัญญาได้

การตัดสุดยอดของสนธิสัญญา อนุสัญญากรุงเวียนนา ว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญา ก.ศ. 19๖๙ มาตรา ๖๔ ระบุถ้วนว่า ความตัดสุดยอดแห่งสนธิสัญญา ก็คือ การถอนตัวของภาคีที่สัญญาออกจากตนนี้สัญญา ก็คือ อาจทำได้ในเมื่อ

(ก) เป็นไปตามบทบัญญัติของตนนี้สัญญา

(ข) รัฐนี้สัญญาอื่น ๆ ทุกภาคีได้ปรึกษาแล้วได้ความยินยอม

¹R. Plato. La prescription en D.I. in cours Acad. D.I. La Haye, 1955, I, p. 399.

มาตรา ๖๘ สำหรับสนธิสัญญาที่มีได้มีข้อกำหนดความดีสุดหนือการเด็ก
ชนเข้าสัญญา หรือการต้อนรับจากเป็นภาคใน ป้อมเลิกหรือต้อนรับมีได้ในอุบัติ

๑. สามารถแสดงให้รู้ว่า ภาคที่งดหมายมีความประการต้นฯเข่นนั้นหรือว่า

๒. สำหรับเด็กสนธิสัญญา หรือเด็กต้อนรับได้ประกาศตามสภาพของสนธิ
สัญญานั้น และการเด็กหนึ่งต้องบอกถ้วนทั่วสั่งหน้า ๑๒ เดือน

การขัดกันระหว่างสนธิสัญญาที่ทำขึ้นก่อนกับทำขึ้นภายหลัง

รูป ๒ รูป ๓ อาจจะห่างไกลสนธิสัญญาฉบับปัจจุบันไม่ในเรื่องเดียวกับสนธิสัญญา
ฉบับก่อน โดยเหตุที่ว่าไปปัจจุบันฉบับใหม่จะมีรัศมีกว้างกว่าเดิมที่จะเปลี่ยน
แปลงเรื่องความของสนธิสัญญาฉบับก่อน หรือเข้าแทนที่สนธิสัญญาฉบับ
ก่อน มาตรา ๖๙ อนุสัญญากรุ่งเรืองนากล่าวว่า สนธิสัญญาจะถูกสันนิษฐาน
ว่าได้สืบสุคติเมื่อภาคทุกฝ่ายของสนธิสัญญานี้ได้ทำสนธิสัญญาฉบับปัจจุบัน
ไม่ในเรื่องเดียวกันในภายหลังและ

ก. หากสนธิสัญญาที่ทำขึ้นภายหลัง เห็นชัดว่าเจตนาของผู้สัญญา ต้อง
การให้ใช้สนธิสัญญาฉบับหลังในเรื่องคงกล่าว

ข. ถ้าข้อความในสนธิสัญญาฉบับหลังขัดกับสนธิสัญญาฉบับก่อน
จนถึงจุดที่ว่าไม่สามารถบังคับใช้สนธิสัญญาที่ ๒ ฉบับ ในเวลาเดียวกัน
มาตรา ๗๐ ยังระบุว่า สนธิสัญญาฉบับก่อนอาจจะถือว่าระงับใช้ชั่วคราวถ้า
โดยเนื้อหาของสนธิสัญญาฉบับหลัง หรือถ้าเห็นว่าเป็นเจตนาของผู้สัญญา
ในทุกกรณีถ้าสนธิสัญญาฉบับแรกยังไม่สืบสุคติถือว่าเป็น
เฉพาะเรื่องความที่ไม่ขัดกับสนธิสัญญาฉบับหลัง

มีปัญหาเกิดขึ้นในการณ์ที่รัฐหนึ่งทำสนธิสัญญาผูกพันกับอีกรัฐหนึ่ง
แต่ต่อมาภายหลังได้ไปทำสนธิสัญญากับรัฐที่สามซึ่งมีข้อความขัดกับสนธิสัญญา
ที่ตนผูกพันอยู่ ตัวอย่างเช่น รัสเซียซึ่งทำการร่วมรัฐฟรنسเศส และยังก่อตุลา
ท่อเยอรมัน ได้ทำสนธิสัญญาภรรษกฤทธิ์และฟรنسเศสจะไม่ทำสนธิสัญญา
สันติภาพแยกจากกัน แต่รัสเซียก็ยังไปทำสนธิสัญญาสันติภาพกับเยอรมัน
ในเดือนเมษายน ๑๙๑๘ อิตาลีทำสนธิสัญญาร่วมที่ ๒๒ พฤษภาคม ๑๙๒๙ กับ
เยอรมันว่าจะไม่ทำสนธิสัญญาสงบศึกแยกจากกัน แต่ก็แยกไปทำสนธิสัญญา
สงบศึกกับฝ่ายสัมพันธมิตรเมื่อร่วมที่ ๙ กันยายน ๑๙๔๓

ในปี ก.ศ. ๑๙๔๐ ฟรنسเศสได้แจ้งรัฐอุทิรา ตนต้องการทำสนธิสัญญา
สงบศึกกับเยอรมันโดยลำพัง ซึ่งยังก่อตุลาท่อให้บ่อน

ເຄຍນິກດີເປັນສູຄາລຸດືອຣ່ມຂອງຮຽນໃນອະນຸມາດກາຕາງ ຄອສຕາວິກາແລະ ເອລຊາຕາວາດອ່ ກ່າວໜາ ນິກາරາກ້າ ວ່າທ່ານທີ່ສັນຍຸດູກົບຫາຮຽນເວັກຕະເມີນ ສັນຍຸດູກົບທີ່ທີ່ໄວ້ກັບຕົນ ສາດນີ້ໄດ້ຕົດສັນໃຫ້ສັນຍຸດູກົບທີ່ທີ່ໄວ້ກັບຫາຮຽນເປັນໄນ້ນະ ແຕ່ໄດ້ກ່າວວ່ານິກາරາກ້ວະຕ້ອງແກ້ໄຂສັນຍຸດູກົບທີ່ທີ່ໄວ້ກັບຫາຮຽນໃຫ້ລະເມີນ ສັນຍຸດູຈາດນັບກ່ອນທີ່ທີ່ໄວ້ກັບ ຄອສຕາວິກາ ແລະ ເອລຊາຕາວາດອ່

ສາດປະຈຳຢຸດືອຣ່ມຮ່ວມປະເທດໄດ້ເຄີຍໃຫ້ການເຫັນການຟີ່ເບຍອມນັນ ແລະ ຂອສເທົ່ວນີ້ຈະວ່າມີກົນຕົ້ນທີ່ສັນພາພາຖາງເຄຽນຮຽນກີ່ຈະຮ່ວມປະເທດວ່າຈະບັດ ກົບສັນຍຸດູກົບທີ່ທີ່ 2 ປະເທດເກຍທີ່ໄວ້ກ່ອນທີ່ມີ ສາດໄດ້ໃຫ້ການເຫັນວ່າ ການທີ່ສັນພາພາຖາງເຄຽນຮຽນກີ່ຈົດກົບສັນຍຸດູແວ່ງຈຳເບຍອມນັນເປັນກາຕີ ແລະ ຂອສເທົ່ວນີ້ຈົດກົບສັນຍຸດູແຈ້ງຫາແມ່ງກີ່ ຈຶ່ງຂອສເທົ່ວນີ້ເປັນກາຕີທີ່ໄວ້ ການທີ່ສັນພາພາຖາງເຄຽນຮຽນກີ່ຈະຮ່ວມປະເທດໂທ່ງ 2 ດັ່ນເຫຼວ

ຮຽນທີ່ທ່ານທີ່ສັນຍຸດູກາຍຫສັງລົບລັ້ງສັນຍຸດູຈາດນັບກ່ອນອາຈະຕ້ອງ ຮັບຜົດຂອບດັນກີດຄວາມເສີ່ຫາຍື່ນໃນການຟີ່ຮຽນ 2 ຮຽນຈຶ່ງເປັນກາຕີສັນຍຸດູ ທາຍຝ່າຍກະທ່ານທີ່ສັນຍຸດູຮ່ວມກົນ ນາຕາ 103 ກູບປົກສະປະຫາວັດ ຮະບຸວ່າ “ໃນການຟີ່ເກີດການຝຶດແຫຼງກົນຮ່ວມບັນດາຂອງມູກພັນຂອງຮຽນສາມາຊີກທີ່ເກີດ ຈາກກູບປົກສະປະຫາວັດກົບບັນດາຂອງມູກພັນທີ່ເກີດຈາກບັນດາຕະຫຼາດຮ່ວມປະເທດ ອື່ນດີວ່າຂອງມູກພັນຕາມກູບປົກນີ້ມີຄວາມກົງກົງ” ນາຕາ 73 ວຽກ 2 ອຸນສັນຍຸດູ ກຽມເວີ້ນນາ ດ.ສ. 1963 ວ່າດ້າຍຄວາມສົນພັນຮັກງຸດຮະບຸວ່າ “ຂໍ້ຄວາມໃນ ອຸນສັນຍຸດູຈາດນັບນີ້ໄນ້ທ່ານຮຽນກາຕີທ່ານບັນດາຕະຫຼາດຮ່ວມປະເທດອື່ນໄດ້ໃນສັກນະນະ ທີ່ເພີ່ມເຕີມຂ່າຍຂໍ້ຄວາມ ພ້ອມການນັກປັບປຸງຂອງອຸນສັນຍຸດູຈາດນັບນີ້ ຈຶ່ງໝາຍ ກວານວ່າດ້າຍກະທ່ານບັນດາຕະຫຼາດຮ່ວມປະເທດນີ້ຂໍ້ຄວາມຝຶດກົບອຸນສັນຍຸດູກົກ ທີ່ໄມ້ໄດ້” ນາຕາ 30 (4) ອຸນສັນຍຸດູກຽມເວີ້ນນາ ວ່າດ້າຍກູ້ໝາຍສັນຍຸດູ ດ.ສ. 1969 ຮະບຸວ່າໃນການຟີ່ຮຽນທີ່ເປັນກາຕີໃນສັນຍຸດູຈາດນັບກ່ອນໄນ້ໃໝ່ຮຽນທີ່ ເປັນກາຕີຈົດນັບຫສົງ ໃນຄວາມສົນພັນຮັກງຸດຮ່ວມຮຽນທີ່ເປັນກາຕີທີ່ 2 ດັບນັນ ກົບຮຽນທີ່ເປັນກາຕີເພື່ອຈົດນັບເຕີວິນ 2 ດັບນັນ ສັນຍຸດູທີ່ຮຽນທີ່ 2 ເປັນກາຕີຈະເປັນ ຜູ້ກ່າວໜັດສັກໃລະໜ້າທີ່ຂອງເງຸ່າສັນຍຸດູຮ່ວມກົນ

การแก้ไขเปลี่ยนแปลงสนธิสัญญา

เมื่อได้ทำสนธิสัญญาแล้วในเวลาต่อมา สถานการณ์ระหว่างประเทศอาจจะเปลี่ยนแปลงไป หรืออาจมีแผนซ่อนกพร่องในการบังคับใช้สนธิสัญญา ซึ่งจำเป็นจะต้องมีการแก้ไขภาคีอาจจะตกลงเปลี่ยนแปลงแก้ไขสนธิสัญญาให้สอดคล้องกับสถานการณ์ของโลก หรือเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องของสนธิสัญญา การแก้ไขสนธิสัญญาคือการทำให้มีได้รับการขึ้นทะเบียนอยู่สัญญาโดยหลักการแล้วด้วยว่ากระบวนการไม่ได้เป็นทางการเพียงแต่ได้รับการยอมรับในการประชุมที่ลอนดอน ก.ศ. 1871 กรณีสนธิสัญญากรุงปารีส รัฐที่ 30 มีนาคม 1868 เกี่ยวกับการให้หุ้นเดือนเป็นเขตปลอดทหารต่อมาในปี ก.ศ. 1870 รัฐมนตรีต่างประเทศรัสเซียได้ส่งสารไปให้ถูกภาคีสนธิสัญญาแจ้งว่ารัสเซียต้องการยกเลิกเขตปลอดทหารของหุ้นเดือนแต่ฝ่ายเดียวซึ่งถูกภาคีสนธิสัญญาอันก่อต้านจึงได้มีการจัดประชุมกรุงลอนดอนในเดือนกรกฎาคม 1871 ที่ประชุมได้ขึ้นขันหลักการว่าถูกภาคีสนธิสัญญา "ไม่สามารถที่จะสังคายณ์อยู่พ้นตามสนธิสัญญานี้แก้ไขสนธิสัญญา" โดยไม่ได้รับความขึ้นทะเบียนจากภาคีถูกสัญญาแต่เรื่องมันได้เกบแก้ไขสนธิสัญญาสันติภาพ ก.ศ. 1919 ในปี ก.ศ. 1933 แม้ว่าประเทศมหาอำนาจจะก่อต้านการแก้ไขสนธิสัญญาแต่ฝ่ายเดียวของเรื่องมัน

วิธีแก้ไขสนธิสัญญามีอยู่ 2 วิธี

1. การแก้ไขโดยมติเอกชนที่ของภาคี ก่อตัวคือทุกรัฐที่เป็นภาคีให้ความเห็นชอบในการแก้ไขโดยเอกชนที่ วิธีการดังกล่าวนิยมใช้อ้างแพร่หลาຍในอดีต โดยเฉพาะสนธิสัญญาที่มีสักษะทางการเมืองหรือการทหาร เช่น สนธิสัญญาแอฟตันติก ก.ศ. 1949, สนธิสัญญาวอร์ซอว์ ก.ศ. 1955, สนธิสัญญากรุงโรม ก.ศ. 1957 กำหนดให้การแก้ไขบทบัญญัติสำคัญต่าง ๆ ของสนธิสัญญาต้องมีรัฐที่ต่อต้านมันที่ มาตรา 28 ของกองทุนการเงินระหว่างประเทศก่อตั้งมาโดยบัญญัติของสนธิสัญญาจะต้องได้มติเอกชนที่ในกรรมการแก้ไข

2. การแก้ไขโดยเสียงข้างมาก เนื่องจากจำนวนของรัฐในประชาคมระหว่างประเทศได้เพิ่มขึ้นมากขึ้นเป็นผลจากประเทศที่ถูกหงстерและประเทศอาณาจักรได้อสร้าฯ การจะได้รับเสียงเอกชนที่ในการแก้ไขสนธิสัญญา

เป็นการยากอีกทั้งวิธีการทำสันติสุขภายในการประชุมระหว่างประเทศหรือในองค์กรระหว่างประเทศนี่ใช้มีเสียงส่วนใหญ่ 2 ใน 3 หรือ 3 ใน 4 ของผู้ร่วมประชุมในปัจจุบันจึงมีความโน้มเอียงที่จะให้หัวสักเสียงข้างมากในการแก้ไขสนับสนุนอย่างเช่น กฎบัญญัติประชุมประชาชาติ มาตรา 108 ระบุว่า การแก้ไข กฎบัญญัติประชุมประชาชาติต้องได้รับคะแนนเสียง 2 ใน 3 จากสมาชิกสหประชาชาติ และรวมทั้งสามอาชีวกรรม 6 ชาติของคณะกรรมการความมั่นคง โดยหัวสักการแล้ว การแก้ไขสนับสนุนอย่างเช่นรัฐกิจที่มีเมืองรัฐภาคีขึ้นของโดยตรงหรือโดยบริษัท ในกรณีที่ทุกฝ่ายยอมรับการแก้ไขสนับสนุนอย่างเช่นมีไม่เกิดปัญหาใดๆ แต่การแก้ไขที่กระทำการโดยใช้เสียงข้างมาก แทนที่จะเป็นเสียงเอกฉันท์ก็ได้ในวิธีการที่ถือปฏิบัติอยู่ 2 ทาง หากแรกถือว่ารัฐกิจไม่ยอมรับการแก้ไขสนับสนุน จะไม่ถูกพัฒนาบทบัญญัติของสนับสนุนอย่างเดิม ตามหลักที่ไว้ไปที่ถือว่ารัฐจะถูกพัฒนาสนับสนุนอย่างเช่น กิจที่เมื่อตอนข้อมูลนี้ได้รับข้อเสนอแนะของรัฐเช่น จัดตั้งองค์กรด้าน พัฒนาคราภัยศุลกากร (G.A.T.T.) ทางที่สองถือว่าสนับสนุนอย่างเช่นที่ได้รับการแก้ไขโดยเสียงข้างมากสามารถได้รับกับรัฐที่คัดค้านได้ หลักการลงมติในอดีตไม่เป็นที่ยอมรับกันแต่คาดปัจจุบันจะมีการประชุมระหว่างประเทศได้เกย พิพากษาเห็นชอบด้วยในครั้ง Oscar Chin ระหว่างยังคงถูกกับเบตเติลในปี ก.ศ. 1934 ซึ่งได้รับการคัดค้านจากนักกฎหมายในขณะนั้นเป็นอย่างมาก แต่ปัจจุบันวิธีการที่เสียงส่วนน้อยต้องข้อมูลนี้ของเสียงส่วนใหญ่ในการแก้ไขสนับสนุนได้รับการยอมรับบทบัญญัติขึ้นที่องค์กรระหว่างประเทศ เป็นจำนวนมากที่ใช้วิธีนี้แต่รัฐที่เป็นเสียงข้างน้อยก็มีสิทธิจะถอนตัวออก จากการที่ได้ สหรัฐประชาชาติกฎบัญญัติประชุมประชาชาติไม่ยอมให้ภาคีที่ไม่เห็นด้วยมีสิทธิถอนตัวออกจากองค์กรสหประชาชาติเพื่อระงับการ ประชุมประชาชาติเป็นองค์กรหลักของโลก การให้สมาชิกที่ไม่เห็นด้วยถอนตัว ออกไปอาจทำให้องค์กรโลกอ่อนแอ เช่น องค์กรสันนิบาตชาติได้ประสบ ความเสียหาย

หากพิจารณาดึงประสบการณ์ที่ผ่านมามาในการแก้ไขสนับสนุนจะเห็น ว่าการแก้ไขที่จะต้องได้รับความข้อมูลจากทุกฝ่ายกระทำให้ยาก เพราะฝ่ายที่ได้รับประโยชน์จากสนับสนุนอย่างเช่นรัฐภาคีคงจะคัดค้านไม่เห็นด้วย

การแก้ไขสนธิสัญญาสันติภาพ ก.ศ. 1919 เป็นปีที่ญี่ปุ่นได้รับชัยชนะในขณะนั้น และต่อมาในปี ก.ศ. 1945 สนธิสัญญาหาดใหญ่โดยเฉพาะสนธิสัญญาที่ออกต่อตัวของตัวเองระหว่างประเทศกับประเทศไทยได้รับการแก้ไขไว้ในสนธิสัญญาด้วย ซึ่งบังคับต้องทำให้การแก้ไขเข้ามารับรองเสียงส่วนใหญ่ก่อนเพียงพอแล้ว มาตรา 19 กำหนดการสันนิบาตชาติระบุว่า สมมชาติสันนิบาตชาติต้องเชิญสมาชิกของสันนิบาตชาติมาพิจารณาแก้ไขสนธิสัญญาซึ่งหมวดสภาพไม่สามารถใช้บังคับได้หรือสถานการณ์ระหว่างประเทศทำให้การคงไว้ของสนธิสัญญาอาจดีกว่าให้เกิดภัยพิบัติแก่สันนิบาตฯ แต่ก็เป็นการแก้ไข สนธิสัญญาความต้องการได้รับความอ่อนข้อมากทุกฝ่ายซึ่งทำให้การแก้ไขตามมาตรา 19 "ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ความมั่นคงของสันนิบาตชาติสามารถแก้ไขสนธิสัญญานี้ได้เช่น ข้อบัญญัติเกี่ยวกับแม่น้ำดานูปปี ก.ศ. 1921 แก้ไขในปี ก.ศ. 1938 และ 1939, สนธิสัญญาโอลิซาบานแก้ไขในปี ก.ศ. 1937 การรับรู้แก้ไขธรรมบัญศาลประจำเขตธรรมะระหว่างประเทศไม่ประสบผลสำเร็จ เพราะไม่ได้รับการอ่อนข้อมากก่อให้ทุกฝ่าย ภายหลัง ก.ศ. 1945 ได้มีวิธีการปฏิบัติในการแก้ไขสนธิสัญญาแตกต่างกันดังนี้

1. การต่อตัวเองระหว่างประเทศที่การต่อตัวเองมีลักษณะการร่วมมือกันดำเนินการร่วมกันและกันต่อตัวเองที่ต้องได้รับความอ่อนข้อมากทุกฝ่ายโดยให้สนธิสัญญาใหม่มีผลยกเว้นเฉพาะรัฐที่รับการแก้ไข ขณะที่สนธิสัญญาเดิมยังมีผลใช้บังคับกับรัฐที่ไม่ยอมรับการแก้ไข เช่น อุบลราชธานี ก.ศ. 1907 ว่าด้วยกฎหมายเจ้าตัวประเพณีในการทำสังคมทางบก ซึ่งแก้ไขอุบลราชธานี ก.ศ. 1899 เกี่ยวกับสังคมทางบก

2. การแก้ไขสนธิสัญญาหาดใหญ่ที่มีสมมชาติเป็นจำนวนมาก การแก้ไขสัญญาอาจจะกระทำได้โดยไม่ต้องได้รับความอ่อนข้อมากทุกฝ่ายโดยให้สนธิสัญญาใหม่มีผลยกเว้นเฉพาะรัฐที่รับการแก้ไข ขณะที่สนธิสัญญาเดิมยังมีผลใช้บังคับกับรัฐที่ไม่ยอมรับการแก้ไข เช่น อุบลราชธานี ก.ศ. 1907 ว่าด้วยกฎหมายเจ้าตัวประเพณีในการทำสังคมทางบก ซึ่งแก้ไขอุบลราชธานี ก.ศ. 1899 เกี่ยวกับสังคมทางบก

อุบลราชธานี ก.ศ. 1907 ถือว่าแทนที่อุบลราชธานี ก.ศ. 1899 ระหว่างรัฐสัญญาที่ยอมรับอุบลราชธานี ก.ศ. 1907 และอุบลราชธานี ก.ศ. 1899 ก็ยังใช้บังคับสำหรับรัฐที่ไม่ยอมรับอุบลราชธานี ก.ศ. 1907

อุบลราชธานี ก.ศ. 1907 เวียนนา ว่าด้วยการแก้ไขเปลี่ยนแปลงสนธิสัญญา การแก้ไขสนธิสัญญาดูกันกับมาตรา 39-41 อุบลราชธานี เวียนนา

ระหว่างการร่างอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญาคณะกรรมาธิการกฎหมายระหว่างประเทศนิยามเห็นว่าการแก้ไขสนธิสัญญา (Amendment) หมายถึง การแก้ไขในขอบเขตจำกัด การแก้สนธิสัญญา (Revision) หมายถึงการแก้ไขสนธิสัญญาทั่วไปในวงกว้าง คณะกรรมการได้ตัดสินใจว่า “การแก้สนธิสัญญาออกโดยใช้คำว่าการแก้ไข (Amendment) แทนชื่อหมายถึง การแก้ไขปรับปรุงสนธิสัญญาที่มีผลกระทำต่อภาคีทั้งหมด และใช้คำว่า การแก้ไขปรับปรุง (Modification) หมายถึงการทำข้อตกลงแก้ไขสนธิสัญญา ระหว่างภาครัฐท่านนี้หรือระบบของสนธิสัญญาได้เปลี่ยนแปลงไปโดยการปฏิบัติของรัฐ โดยที่ไม่เป็นการแก้ไขในที่กำหนด การแก้ไขสนธิสัญญาไม่ได้ก่อให้เกิดการแก้ไขในส่วนใดส่วนหนึ่งของสนธิสัญญา

มาตรา ๓๙ อนุสัญญากรุงเวียนนา ระบุว่าสนธิสัญญาอาจจะแก้ไขโดยข้อตกลงระหว่างรัฐภาคี เว้นแต่สนธิสัญญาจะกำหนดให้เป็นอย่างอื่น

ข้อตกลงแก้ไขสนธิสัญญาอาจจะทำในรูปดัง ๆ ได้ คณะกรรมการได้กำหนดให้การแก้ไขสนธิสัญญาสามารถทำได้โดยการตกลงด้วยความเห็นชอบร่วมกันของทั้งสองภาคี ในการแก้ไขสนธิสัญญาสามารถแก้ไขสนธิสัญญาได้แต่จากความคิดเห็นตั้งก่อตัวไม่ปรากฏในอนุสัญญากรุงเวียนนาซึ่งประสงค์ให้มีการแก้ไขสนธิสัญญาโดยชัดแจ้ง การทำข้อตกลงแก้ไขสนธิสัญญาที่อยู่ในหลักเกณฑ์เดียวกันกับการทำสนธิสัญญา เพราะเป็นการทำสนธิสัญญา แก้ไขสนธิสัญญาเดิมนั้นเอง สนธิสัญญาที่ถูกแก้ไขยังมีผลใช้บังคับต่อไปเช่นเดียวกับสนธิสัญญาฉบับใหม่ แต่มาตรา ๓๙ ไม่ได้บังคับให้ภาคีเดิมทั้งหมดจะต้องมาทำข้อตกลงแก้ไขสนธิสัญญาเดิมด้วยกันทั้งหมด เพราะบัญญัติเพียงข้อตกลงระหว่างรัฐภาคีมิใช่ระบุว่า “ข้อตกลงระหว่างรัฐภาคีทั้งหมด” จะเน้น ข้อตกลงที่แก้ไขจึงไม่มีผลเป็นการแทนที่สนธิสัญญาฉบับที่แก้ไขทั้งหมด

การแก้และการแก้ไขสนธิสัญญาหลายฝ่าย

การแก้ไขสนธิสัญญาหลายฝ่ายเป็นปัญหาสำคัญ เพราะสนธิสัญญาหลายฝ่ายมุ่งที่จะวางแผนหลักเกณฑ์ที่ไว้ไปให้รัฐจำนวนมากต้องปฏิบัติเป็นอย่างเดียวกัน สนธิสัญญาตั้งก่อตัวใช้บังคับไม่มีกำหนดระยะเวลาลงตัวเป็นจะต้องได้รับการปรับปรุงเมื่อเหตุการณ์และความจำเป็นได้เปลี่ยนแปลงไป

ในปี ก.ศ. 1966 ได้มีการแก้ไขกฎหมายมาตรา 28 (1) โดยกำหนดให้ กำหนดคราวความมั่นคงประกอบด้วยสมาร์ก 16 ประเทศ แทนที่จะเป็น 11 ประเทศ ซึ่ง 10 ประเทศ เดือกโดยสมชายให้ถูกและแก้ไขมาตรา 27 (3) กำหนดเพิ่งเห็นชอบของคณะกรรมการมั่นคงจาก 7 ประเทศเป็น 9 ประเทศ ในปีชุดบันนี้ความโน้มเอียงที่จะให้การขอมรับหนี้อยู่ติดแก้ไขสนับสนุนโดยคณะกรรมการเสียงซึ่งมากและการให้สัตยบันน์โดยคณะกรรมการเสียงซึ่งมากของรัฐบาล แต่บังเกอร์รัฐบันน์จะต้องให้สัตยบันน์ด้วย เช่น กฎหมายประชาชาติ มาตรา 109 (2) ระบุให้สามารถต่อรองให้สัตยบันน์ในสนับสนุนที่เข้ากันซึ่งไม่ได้แก้ไขบังเกอร์จะต้องได้รับการให้สัตยบันน์ โดยรัฐบันน์ รัฐบันน์จะเป็นผลประโยชน์เป็นพัฒนาในเชิงนโยบาย

ในส่วนผลการแก้ไขสนับสนุนที่มีต่อรัฐที่ไม่ให้สัตยบันน์ บางครั้ง จะกำหนดให้การแก้ไขมีผลต่อรัฐที่ไม่ให้สัตยบันน์ด้วย มาตรา 18 ธรรมนูญ องค์การระหว่างประเทศที่เข้ากับหลักงานประมาณภูมิภาคและค่าว่าการแก้ไขธรรมนูญ ซึ่งที่ประชุมใหญ่ลงมติเห็นชอบ และได้รับการให้สัตยบันน์หรือการขอมรับ จาก 2 ใน 9 ของรัฐสมาชิกมีผลต่อภารกิจหน้าที่ บางครั้งสนับสนุนที่สัตยบันน์อาจจะ กำหนดค่าว่ารัฐที่ไม่ให้สัตยบันน์ในการแก้ไข ภายใต้กำหนดระยะเวลาตามอัตรากำลัง พื้นฐานความมุกพันในสนับสนุนที่สัตยบันน์

สนับสนุนที่สัตยบันน์อาจถูกที่กำหนดการแก้ไขไว้ วิธีการแก้ไขที่เป็นไปตาม ที่สนับสนุนที่สัตยบันน์กำหนด บทบัญญัติอนุสัญญากรุงเรียนนาจะใช้บังเกอร์ที่เมื่อ สนับสนุนที่สัตยบันน์ไม่ได้กำหนดค่าว่าการแก้ไขไว้

มาตรา 40 อนุสัญญากรุงเรียนนาถือการแก้ไขสนับสนุนที่สัตยบันน์กำหนด ว่า เรียนแต่สนับสนุนที่สัตยบันน์เป็นอย่างอื่นการแก้ไขสนับสนุนที่สัตยบันน์อาจถูก กำหนดเป็นปีบังคับตั้งแต่ปีไป

1. ต้องมีการแจ้งข้อเสนอแก้ไขสนับสนุนที่สัตยบันน์ถูกที่กำหนดให้รัฐบาลที่สนับสนุนที่สัตยบันน์กำหนดทราบเพื่อที่ภาคทุกช่องจะได้มีส่วนร่วม

ก. ในการตัดสินใจว่าจะดำเนินการท่อข้อเสนอที่เสนอให้ต่อไป

ข. ดำเนินการตรวจสอบและทำซ้ำทดสอบเพื่อแก้ไขสนับสนุนที่สัตยบันน์

2. รัฐทุกช่องมีภารกิจที่จะเป็นภารกิจที่สนับสนุนที่สัตยบันน์ได้ ข้อมูลคุณสมบัติ ที่จะเป็นภารกิจที่สนับสนุนที่สัตยบันน์ที่มีการแก้ไขได้

3. จํอตกลงแก้ไขสันธิสัญญาข้อที่ 2 ไม่ผูกพันรัฐที่เป็นภาคีสันธิสัญญา อยู่ก่อนแต่ไม่ได้เป็นภาคีของจํอตกลงดังกล่าว ในกรณีนี้ให้นำมาตรา 30 วรรค 4 (๑) มาใช้บังคับกับรัฐเหล่านี้ ซึ่งมาตรา 30 วรรค 4 ก่อตัวไว้ในการแก้ไขสันธิสัญญาฉบับที่ก่อนนี้ไม่ใช่ภาคีทั้งหมดของสันธิสัญญาฉบับหลัง วรรค 4 (๒) จะบว่าในความสัมพันธ์ระหว่างรัฐที่เป็นภาคีสันธิสัญญาทั้งหมดฉบับเดิม และฉบับหลัง แต่รัฐที่เป็นภาคีเฉพาะสันธิสัญญาฉบับใดฉบับหนึ่งแต่เพียงฉบับเดียว สันธิสัญญาที่จะนำมายึดบังคับเกี่ยวกับสิทธิและเจ้าหนี้ผูกพันของรัฐถูกภาคีที่ก่อตัวสันธิสัญญาทั้ง 2 รัฐเป็นภาคีด้วยกัน

4. รัฐที่เข้าร่วมเป็นภาคีภายหลังจากจํอตกลงแก้ไขได้มีการบังคับปฏิใช้แล้ว หากไม่ได้แสดงความยินยอมเป็นอย่างอื่นจะต้องถือว่าเป็น

ก. ภาคีสันธิสัญญาที่มีการแก้ไขและ

ข. เป็นภาคีสันธิสัญญาฉบับเดิมที่ไม่ได้แก้ไขในส่วนที่เกี่ยวกับภาคีสันธิสัญญาทั้งหมดที่ไม่ได้ผูกพันตามจํอตกลงที่แก้ไข

กรณีนี้อาจจะเกิดขึ้นได้เมื่อรัฐไม่ได้เป็นภาคีสันธิสัญญาเดิมแต่ขอเข้าร่วมในภาคีภายหลังจากที่มีการแก้ไขสันธิสัญญาแล้ว หากรัฐที่เข้าร่วมไม่ได้แสดงเจตนาเป็นอย่างอื่นจะต้องถือว่ารัฐที่เข้าร่วมเป็นภาคีของสันธิสัญญาทั้ง 2 ฉบับ ทั้งสันธิสัญญาฉบับเดิมและฉบับที่มีการแก้ไขแต่จะใช้ขั้นกันได้สำหรับสันธิสัญญาฉบับเดิมกับเฉพาะส่วนหนึ่งภาคี สันธิสัญญาเดิมที่ไม่ผูกพันสันธิสัญญาที่มีการแก้ไข

นอกจากการแก้ไขโดยภาคีส่วนใหญ่หรือทั้งหมดแล้ว รัฐ 2 รัฐ หรือกว่านั้นของสันธิสัญญาหลายฝ่ายอาจต้องทำจํอตกลงแก้ไขปรับปรุงสันธิสัญญาเพื่อใช้ในความสัมพันธ์ระหว่างกันตามมาตรา 41 ถ้าสันธิสัญญากำหนดให้แก้ไขเช่นนี้ได้ หรือถ้าการแก้ไขคงลักษณะสันธิสัญญาไม่ได้ห้ามไว้ภายใต้เงื่อนไขที่ว่าการแก้ไขนั้น

ก. ไม่กระทบกระท碍ให้อนุสัมพันธ์สิทธิที่รัฐอื่นจะหันมายังสันธิสัญญา หรือกระทบกระท碍ให้อนุสัมพันธ์กับสิทธิเดิมของรัฐอื่นตามสันธิสัญญาและ

ข. ต้องไม่กระทบต่อบทบัญญัติที่ไม่อาจยกเว้นได้ ซึ่งถ้ายกเว้นจะก่อให้เกิดความขัดแย้งต่อการบรรลุ 목적สำเร็จของความสุขหมายและดุประสงค์ของสันธิสัญญาทั้งหมด

นอกจากจะเป็นการณ์ที่สนับสนุนภารกิจให้แก่ไปได้หรือการณ์ที่สนับสนุนภารกิจให้เป็นอย่างอ่อน ภารกิจล่ามต้องมีเจตนาของตนในการทำเชือกคลังแก่ไปซึ่งตนกระทำต่อสนับสนุนภารกิจให้ภารกิจอันทราบบทบัญญัติ ลงกล่าวข้างต้นใช้เฉพาะการเข้าไปปรับปรุงสนับสนุนภารกิจในวงจำกัดเฉพาะภารกิจที่รัฐเรียกว่านี้ แต่ไม่ใช่ภารกิจทั่วไป

โดยหลักที่ไว้ไปเมื่อรัฐภารกิจที่รัฐหนังหัวขอหมายรัฐต้องการแก้ไขสนับสนุนภารกิจเป็นผู้เริ่มหรือองค์กรระหว่างประเทศอาจทำภารกิจให้องค์กรของตน มีหน้าที่เป็นผู้เริ่มดำเนินการแก้ไขสนับสนุนภารกิจ กระบวนการการแก้ไขตามกฎหมายประจำชาติ ได้แก่ สมชชาให้ผู้มีหน้าที่ในการตัดประชุมที่ไว้ไปเพื่อ แก้ไขกฎหมายสนับสนุนภารกิจทางฝ่ายบังคับ เช่นสนับสนุนภารกิจอาชญาคดีนี้ จึงทำภารกิจให้มีการประชุมเป็นครั้งคราวระหว่างภารกิจเพื่อพิจารณาแก้ไข สนับสนุนภารกิจให้มีการประชุมในปี ก.ศ. 1976 พิจารณาแก้ไขการทำความแพ้ ขยายกิจกรรมทางสังคมอย่างกว้างขวางของสนับสนุนภารกิจที่ 1 กรกฎาคม 1968 อนุสัญญาองค์กรประจำชาติว่าด้วยกฎหมายระหว่างประเทศ ในส่วนที่ เกี่ยวกับพื้นดินให้ท่าและ มาตรา 166 กำหนดให้มีการพิจารณาการปฏิบัติงาน ทุก 6 ปี การแก้ไขสนับสนุนภารกิจจะมีผลบังคับต่อเมื่อได้รับการให้สัตยาบันจาก 9 ใน 4 ของรัฐภารกิจ

ในกรณีสนับสนุนภารกิจที่ต้องแก้ไขกันเอง

การแก้ไขสนับสนุนภารกิจจะกระทำการในเวลาใดก็ได้ เมื่อภารกิจเห็นชอบ ก็อาจเริ่มดำเนินการแก้ไข แต่สนับสนุนภารกิจบังคับอาจกำหนดให้แก้ไขได้ หลังจากที่นับประเวชหนึ่งนับแต่สนับสนุนภารกิจบังคับใช้ทั้งนี้เพื่อจะให้เวลา แก่รัฐภารกิจที่ต้องการข้อมูลเพื่อการแก้ไขสนับสนุนภารกิจหรือเพื่อให้เวลาแก่สถาน การณ์หรือสิ่งแวดล้อมที่มิได้คาดเดาไว้ ให้มีความจำเป็นต้องแก้ไข สนับสนุนภารกิจ อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายระหว่างประเทศ มาตรา 312 กำหนดให้มีการแก้ไขได้เมื่อพื้นระยะเวลา 10 ปี นับจากวันที่อนุสัญญา นับถ้วนบังคับ

การสืบทอดของรัฐภารกิจ (Succession in respect of treaties)

การสืบทอดของรัฐภารกิจส่วนการณ์การเมืองในคืนแคนหนึ่งได้ เปลี่ยนแปลงไปซึ่งอาจมาจากภัยคุกคามหรือภัยคุกคามหนึ่งได้แก่ประเทศอื่นการ

รวมท้าย ๆ ประเทศเข้าเป็นประเทศเดียวกัน เช่น อิตาลี (Lombardie-Rome) หรือการแบ่งแยกประเทศหนึ่งออกเป็นหลายประเทศเช่น สาหាភาไฟเรียบ แยกเป็นรัฐเชิง ชุมชนและอื่น ๆ ของสเตริบ-ซังการ์ แยกเป็นของสเตริบ และซังการ์หรือคินแคนนิกโอลินที่ได้รับอิสรภาพเป็นรัฐ การรวมหรือการแบ่งแยกศักราชต่อมาของกระทำในรูปของสนธิสัญญาหรือการใช้คำสั่ง ถ้าเป็นการเปลี่ยนรัฐบาลในประเทศไม่มีผลติด ๆ ต่อสนธิสัญญาที่ประเทศนั้นได้ ทั่วไป การเปลี่ยนแปลงของรัฐบาลก่อให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับการสืบทอดของรัฐบาลสนธิสัญญาที่ได้ทำไว้ในเรื่องนี้ได้มีความต้องเห็นของนักกฎหมาย แต่ก็ต่างกันบางท่านเห็นว่ารัฐที่สืบทอดจะมุกพันก่อต่อเมื่อตนขึ้นอยู่บางท่านเช่น Meuterpacht เห็นว่าการสืบทอดมีสังคมและเหมือนกฏหมายแห่งที่รัฐสืบทอดจะต้องมุกพันในสนธิสัญญางานท่านเช่น Mac Neill เห็นว่าไม่มีหลักที่ไว้ในเรื่องนี้แต่ต้องพิจารณาเป็นกรณี ๆ ไป โดยยึดหลักความยุติธรรม

มาตรา 29 อนุสัญญากรุงเวียนนาระบุว่า เว้นแต่สนธิสัญญาจะมี例外สำหรับเป็นอย่างอื่นหรือได้ตกลงเป็นอย่างอื่น สนธิสัญญาอยู่กันรัฐภาคี แต่ละรัฐ บนคืนแคนน์ทั้งหมดของรัฐนั้น แต่ถ้าคืนแคนน์ถูกเปลี่ยนแปลงไปเกี่ยวกันทั่วไป กะทบกกระทำการที่อนุมัติของสนธิสัญญาด้วย มาตรา 26 อนุสัญญากรุงเวียนนา ระบุว่าสนธิสัญญาที่ใช้อัญกพันคู่สัญญา และต้องปฏิบัติตามด้วยความสุจริตใจ ในกรณีรัฐที่สืบทอดเป็นรัฐที่สามเช่น ฮอลล์แลนด์ เกษเป็นซึ่งหารดหนึ่งของฝรั่งเศสที่อนุญาติอิสราเอล ฮอลล์แลนด์จะต้องยอมรับสนธิสัญญาที่ฝรั่งเศสทำไว้ หรือไม่ มาตรา 34 ปัญญาด้วยว่าสนธิสัญญาไม่ก่อให้เกิดข้อมุกพันหรือสิทธิ์ใดๆ ที่รัฐอื่นโดยไม่ได้รับความยินยอมจากรัฐนั้น

อนุสัญญากรุงเวียนนา ก.ศ. 1969 ว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญาไม่ได้กล่าวถึง เรื่องการสืบทอดของรัฐตามสนธิสัญญาไว้ชัดเจน คณะกรรมการใช้การกฎหมายระหว่างประเทศได้วางบทปัญญาด้วยในเรื่องนี้เสร็จในปี ก.ศ. 1974 เสนอให้สมมติให้กับสหประชาชาติพิจารณาสมมติให้กับสหประชาชาติให้ใช้การประชุมทางการยุติ ปี ก.ศ. 1977 พิจารณาร่างของคณะกรรมการใช้การในที่สุดที่ประชุมได้ลงมติยอมรับอนุสัญญาไว้ด้วยการสืบทอดของรัฐตามสนธิสัญญา วันที่ 23 สิงหาคม 1978 ณ วันที่ 31 ธันวาคม 1982 มีรัฐในโลกที่สามและรัฐในจำนวนนับตั้งแต่วันที่ 22 ประเทศอังกฤษ ประเทศคือให้สหราชบันดีและของเจ้ารัฐ

อนุสัญญากรุงเวียนนา ก.ศ. 1878 พอกฎปฏิริยาห้ามกีดกันการสืบต่อของราชสกุลที่เกิดขึ้นกับสนธิสัญญาตามอนุสัญญานี้จะให้บังคับเดียวกับการสืบทอดของราชสกุลที่ถูกต้องตามกฎหมายระหว่างประเทศ การสืบทอดของราชสกุลโดยการให้กำลังซึ่งบัดต่อภูมิพลอ่อนหนักต่ออนุสัญญานี้จะไม่ให้บังคับ นอกจานั้นอนุสัญญานี้จะไม่มีผลกับสิ่งใดอีกเดียวการสืบทอดของราชสกุลที่เกิดขึ้นภายในประเทศชาติอนุสัญญานี้จะไม่ให้บังคับ นอกจานั้นภัยหนังอนุสัญญาใช้บังคับ ทั้งนี้เริ่มแต่ถูกตั้งไว้ในเดือนมกราคมปีนั้น (มาตรา 7 วรรค 1) มาตรา 7 วรรค 2 กำหนดเป็นข้อของการว่า เมื่อมีการให้สัทธิบันหรือเข้าร่วมราชอาณาจักรประจำคราวจะให้บังคับอนุสัญญาฉบับนี้กับการสืบทอดของตนที่เกิดขึ้นก่อนวันที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับได้ค่าประกาศลงกล่าวจะนี้ผลยังราชสกุลนามหรือราชสกุลสัญญาได้หากกรุศักดิ์ถูกต้องตามรับค่าประกาศนั้น

มาตรา 8 ของอนุสัญญาได้กำหนดว่าการที่ออกโดยการให้บังคับสืบทอดสนธิสัญญาที่ร่วมกับราชสกุลที่สามไม่ก่อให้เกิดความผูกพันทางกฎหมายระหว่างราชสกุลสืบทอดกับราชสกุลที่สามที่เป็นภาคีของสนธิสัญญาที่ใช้บังคับดินแดนของราชสกุลสืบทอดก่อนจะได้รับเอกสาร เช่นฝรั่งเศสที่ออกโดยตกลงกับยังกฤษ เกี่ยวกับการสืบทอดสนธิสัญญาอักษรจีเริชซึ่งเป็นจังหวัดหนึ่งของฝรั่งเศสปฏิเสธไม่ยอมผูกพันกับยังกฤษในสนธิสัญญาที่ฝรั่งเศสที่ไว้เกี่ยวกับดินแดนของตนก่อนที่ตนได้รับเอกสาร

อนุสัญญาฉบับนี้ได้กำหนดให้เป็นสืบทอดของราชสกุลที่เกี่ยวข้องกับการสืบทอดของราชสกุลที่เชิงปฎิบัติในรูปต่างๆ เช่น

1. จดตกลงการสืบทอดซึ่งยังกฤษต้องปฏิบัติในการณ์ที่ให้เมืองเจนตองฯ เป็นอิสระ ราชสกุลที่เป็นอิสระของยังกฤษที่จะปฏิบัติตามสนธิสัญญาที่เกี่ยวกับบังคับในดินแดนของตน จดตกลงลงกล่าวเป็นการอันยันเจตนาณ์ของราชสกุลที่เป็นอิสระที่จะให้สนธิสัญญามีผลต่อไป

ในการณ์สนธิสัญญาหลายฝ่าย การจดทะเบียนสนธิสัญญาสืบทอดต่อสำนักงานเลขานุการสถาบันประชาราษฎร์ไม่เพียงพอ ราชสกุลที่จะต้องอันยันเจตนาของตนที่จะผูกพันสนธิสัญญาอักษรคงหนึ่ง

2. ราชสกุลที่สืบทอดมักจะประกาศคำยินยอมเดียวกับและคงเจตนาที่จะผูกพันตามจดตกลงที่กำหนดในสนธิสัญญา ซึ่งนางเครงราชสกุลที่สืบทอดอาจจะกำหนดระยะเวลาที่ตนอันยอมให้สนธิสัญญาใช้บังคับในดินแดนของตนซึ่งอาจเป็น 1 ปี

หรือหลักนี้ เช่น Tanzania อันย้อนมีห้าสิบห้าสิบๆ ๒ คำให้คำนับกับในคืนแคน
ของตนอีก ๒ ปี มาตรา ๑๐ อนุสัญญากรุงเวียนนาเกี่ยวกับการสืบหอดสนธิ
สัญญาระหว่างสำนักเพียงแต่ค่าประภากล่าวเดียวของรัฐที่ยอมรับข้อผูกพัน
หรือสหติที่เกิดจากสนธิสัญญาที่ใช้กับคืนแคนของตนหากเป็นเหตุก่อให้เกิด
ข้อผูกพันหรือสหติของรัฐที่สืบหอดไม่ การสืบหอดของรัฐในกรณีสนธิสัญญา
จะต้องเป็นไปตามบทบัญญัติของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการสืบหอด

๓. กรณีสนธิสัญญาทำหนดการเข้าร่วมเป็นภาคีของรัฐที่สืบหอด
มาตรา ๑๐ อนุสัญญาบัญญัติว่าถ้าตามสนธิสัญญารัฐที่สืบหอดไม่สิทธิในการ
เลือกเข้าเป็นภาคีตามสนธิสัญญานั้นได้ รัฐที่สืบหอดก็สามารถแจ้งการสืบ
หอดตามที่สนธิสัญญาทำหนดไว้ได้ ในกรณีเช่นนี้รัฐผู้สืบหอดจะเข้าเป็น
ภาคีได้ก็ต่อเมื่อได้แสดงการยอมรับเป็นภาคีสนธิสัญญาเป็นสักษณ์ลงนาม
และโศกหักการรัฐนั้นจะถูกมองเป็นภาคีสนธิสัญญานับจากวันสืบหอด ซึ่ง
ที่ให้การนังศึกษาให้สนธิสัญญาจะมีความต่อเนื่องไม่ขาดตอน จึงพอสรุปได้ว่า
แม้ว่าสนธิสัญญาจะทำหนดให้สหติรัฐที่สืบหอดในการเป็นภาคีสนธิสัญญา
รัฐที่สืบหอดก็จะต้องแสดงเจตนาของตนรับตัวของสหติลงกับมาตรา ๓๔
อนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญาซึ่งระบุว่าสนธิสัญญาไม่
ก่อให้เกิดข้อผูกพันหรือสหติแก่รัฐที่สามโดยประสาจากการขึ้นชื่อของรัฐ
ที่สาม

สนธิสัญญาเกี่ยวกับคืนแคน

สนธิสัญญาเกี่ยวกับคืนแคนกือสนธิสัญญาที่ทำหนดเขตแดนหรือ
ระบบกฎหมายเกี่ยวกับคืนแคนซึ่งแม้ว่าจะมีการสืบหอดของรัฐแต่สนธิ
สัญญาที่ทำหนดเขตแดนหรือระบบกฎหมายเกี่ยวกับคืนแคน (เช่นให้
คืนแคนนั้นเป็นกลางหรือให้สหติการผ่านแดน) ที่ทำหนดโดยสนธิสัญญา
จะไม่ถูกเปลี่ยนแปลงจากการสืบหอดเพราะสนธิสัญญาประเทกนี้มีความ
จำเป็นต้องมีการต่อเนื่องแม้จะมีการสืบหอดก็ตามคณะกรรมการใช้การระหว่าง
ประเทกนี้ได้อันดันหลักการตั้งก่อตัว

ในส่วนที่เกี่ยวกับสนธิสัญญาทำหนดเขตแดน อนุสัญญาเกี่ยวกับ
การสืบหอดได้ทำหนดหลักเกณฑ์ในเรื่องนี้สหติลงกับทางปฏิบัติระหว่าง

ประเทศ มาตรา ๓ ของกฎหมายองค์การเอกภาพอธิบดีกำหนดว่าภาคี สามารถยกพันที่จะดำเนินการพัฒนาแผนที่เป็นอยู่ในขณะที่ตนได้รับอิสรภาพ หลังการตัดสินใจได้รับการอ่อนน้อมถ่อมตนต่อประชุมของประมุขของรัฐอธิบดี ที่ประชุม ณ กรุงไกโรอัปป์ ในปี ก.ศ. 1964

มาตรา 11 อนุสัญญาระบุว่า การสืบทอดของรัฐไม่กระทบกระเทือนถึง ก. ทราบแผนที่ได้ถูกกำหนดโดยสนับสนุน

ข. ข้อมูลพันและสิทธิที่กำหนดโดยสนับสนุน ซึ่งเกี่ยวพันกับระบบ เศษเด่น และยังรวมถึงสิทธิและข้อมูลพันที่มิได้ตัดสินแผนอย่างถาวรสั่งเป็น ประ喜悦น์ที่อิสระหนึ่ง เช่น สิทธิการผ่านแผน การเลี้ยงสัตว์ การซื้อขาย นอกราชอาณาจักร มาตรา 12 ของอนุสัญญาจึงกำหนดให้เก็บกับข้อมูล พันและสิทธิในการใช้ประ喜悦น์หรือการซื้อสิทธิในการใช้ประ喜悦น์จาก ต้นแผนอีกด้วย โดยมีรัตตุประสงค์ที่จะประกันความต่อเนื่องของภาระ ซ้ายอนบนต้นแผนนั้นยังเป็นประ喜悦น์ของรัฐอื่นซึ่งต้นแผนนั้นต้องยอมรับ เช่นการเดินเรือในเส้นทางเดินเรือระหว่างประเทศหรือการซื้อตั๋วเข้า ปีลอดท่าทางหรือเป็นกลางแต่ทั้งนี้ไม่รวมถึงข้อมูลพันเกี่ยวกับสนับสนุน ซึ่งฐานที่พำนัคต้นแผนนั้น ซึ่งหมายถึงรัฐที่สืบทอดอาชญากรรมเดิมการซื้อ ฐานที่พำนัคต้นแผนของตนได้ และมาตรา 13 ระบุว่าข้อความในอนุสัญญา นี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อหักการซื้อขายหน้าระหว่างประเทศที่ยอมรับ ยานพาหนะไทยของทุกรัฐที่มิได้ต่อทบทพหาก และทรัพยากรธรรมชาติต่างๆ ของรัฐตนซึ่งหมายความว่าหากมีข้อความในอนุสัญญานี้ไปเข้ากับสิทธิของ รัฐในการใช้ประ喜悦น์จากทรัพยากรธรรมชาติต่างๆ ข้อความนั้นก็จะไม่มี ผลบังคับ เช่นห้ามคนในต้นแผนนั้นซื้อบลากในเขตของตน

อนุสัญญากรุงเวียนนาจับนี้ได้กำหนดให้กำหนดหักการซื้อขายกับการ สืบทอดเป็นกรณีๆไปได้แก่

1. การสืบทอดของรัฐบนส่วนหนึ่งของต้นแผน

กรณีนี้อาจเกิดขึ้นได้ โดยผู้ใดก็ตามที่มีอำนาจตัดสินแผนส่วนหนึ่งเข้ากับรัฐที่ต่าง อยู่แล้ว โดยต้นแผนที่มีอำนาจตัดสินแผนส่วนหนึ่งของรัฐอื่นหรือ ต้นแผนที่เก็บอยู่ใต้ปีกครองของรัฐนั้นมาถ่องโดยอาจเป็นรัฐได้อารักขา อาณาจักร ในกรณีที่สันสนับสนุนให้รัฐนั้นได้ท้าวีกจะขยายให้บังคับกับต้นแผน

ที่เข้ามาร่วมในหมู่เดียว ในกรณีกับกันถ้ารัฐนี้เสียดินแดนส่วนหนึ่งไป สันเชี่ยญญาที่รัฐนั้นทำไว้ซ่อนไม่เป็นผลให้บังคับกับดินแดนที่เสียไปเริ่นแต่เมื่อ ข้อตกลงเป็นอย่างอื่นของรัฐที่เกี่ยวข้องหรือการบังคับใช้สนธิสัญญาบน ดินแดนนั้นจะขัดต่อจุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ของสนธิสัญญาแต่ ยังไม่ผลให้บังคับกับดินแดนที่เหลืออยู่

2. กรณีที่มีการรวม 2 รัฐเข้าด้วยกันโดยเป็นรัฐเดียว เช่น ชีเรียและ ออปีต์เกบรวมกันใน ก.ศ. 1968 Tanganyika และ Zanzibar รวมกันในปี ก.ศ. 1964 การรวมเข้มแข็งของกับดินแดนต่อเมื่อ 3 ตุลาคม ก.ศ. 1990 มาตรา 31 อนุสัญญาระบุว่าสนธิสัญญาที่มีผลให้บังคับกับรัฐที่มาร่วมกัน ให้มีผลให้บังคับกับรัฐใหม่ แต่จะมีผลเฉพาะส่วนของดินแดนซึ่งสนธิสัญญาได้บังคับอยู่ในวันสืบทอดเท่านั้น (จะไม่บังคับไปถึงรัฐอิสระที่เข้ามา รวมหรือรัฐใหม่ท่องประเทศ) ทั้งนี้เริ่นแต่จะมีข้อตกลงเป็นอย่างอื่น หรือการ บังคับใช้สนธิสัญญาจะขัดต่อจุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของสนธิสัญญา หรือก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมากต่อเงื่อนไขการบังคับใช้สนธิสัญญา

สำหรับสนธิสัญญาหลายฝ่าย รัฐที่เป็นหัวหน้าของแต่ละฝ่ายให้ภาคีอื่นทราบว่า ตนจะใช้สนธิสัญญาบังคับแก่ดินแดนของตนทั้งหมด เว้นแต่การบังคับใช้ สนธิสัญญาจะขัดต่อจุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของสนธิสัญญาหรือก่อ ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมากต่อเงื่อนไขการบังคับตามสนธิสัญญา

ในการผู้เสนอสนธิสัญญาจึงไม่ใช้บังคับในวันสืบทอด รัฐใหม่จะเป็นผู้พิจารณา ว่าจะยอมรับสนธิสัญญานี้หรือไม่สำหรับสนธิสัญญาที่มีแต่เพียงการลง นามโดยยังไม่มีการให้สักขีบันการของรัฐหรือการให้ความเห็นชอบก่อตั้งใน อำนาจของรัฐใหม่ว่าจะให้ความอ่อนน้อมหรือไม่

3. กรณีที่รัฐแยกออกจากกัน เช่น ออปีต์-ชีเรีย รวมกันแต่ต่อมาแยก ออกจากกัน มาตรา 14 อนุสัญญากำหนดให้สนธิสัญญาจึงมีผลให้บังคับกับ รัฐที่แยกตัวได้ต่อไป เว้นแต่สนธิสัญญาจะบังคับให้เฉพาะส่วนหนึ่งของดินแดน เท่านั้น หรือมีข้อตกลงระหว่างรัฐที่แยกตัวเป็นอย่างอื่น หรือการบังคับใช้ สนธิสัญญาจะขัดต่อวัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายของสนธิสัญญา

4. รัฐที่เพิ่งได้รับเอกราช อนุสัญญาได้ดำเนินด้วยสิทธิอิสปไตยของรัฐ ที่เกิดขึ้นใหม่ และหน้ากากในการทำสนธิสัญญาที่จะต้องได้รับความยินยอม

จากคู่สัญญา จึงได้กำหนดค่าวาระที่เกิดขึ้นในหมวดการค้าได้รับเอกสารไม่ถูกเป็นต้องยกพันสนธิสัญญาที่ใช้บังคับอยู่หรือเข้าเป็นภาคีของสนธิสัญญานี้ด้วยเหตุผลเพียงว่า สนธิสัญญานี้ได้มีผลใช้บังคับเหนือคืนแคนของรัฐที่เกิดใหม่อุปถัมภ์ในรัฐสืบทอด แต่ถ้ารัฐใหม่ต้องการท้าเป็นภาคีหรือคู่สัญญาของสนธิสัญญาคงกล่าวก็ย่อมกระทำได้ สรุปว่ารัฐที่เพิ่งได้รับเอกสารไม่ถูกที่จะปฏิเสธหรือเข้าเป็นภาคีสนธิสัญญาเดินได้

ในการถือสนธิสัญญา 2 ฝ่าย มาตรา 24 อนุสัญญาระบุว่าสนธิสัญญาที่ไม่ผลบังคับไว้ในคืนแคนที่มีการสืบทอดของรัฐในรัฐที่มีการสืบทอดย้อมมีผลใช้บังคับระหว่างรัฐเอกสารใหม่ และรัฐภาคีอื่น ในกรณี

ก. ถ้าหากคณะกรรมการชุดเดิมให้เป็นเช่นนี้

ข. ถ้าโดยเหตุผลจากการปฏิบัติที่ให้พิจารณาได้ว่าไม่สามารถเช่นนี้ในกรณีนี้สนธิสัญญาดีอ่อนน้อมถ่วงบังคับไว้แล้วแต่รัฐที่มีการสืบทอด ยังแต่จะมีเขตนาเป็นอ่องอื่น สนธิสัญญา 2 ฝ่ายจะมีผลใช้บังคับท่อเมื่อเกิดจากข้อตกลงและข้อตกลงของรัฐเอกสารใหม่กับรัฐภาคีอื่นหรือเกิดจากข้อตกลงโดยปรึกษาโดยพิจารณาจากกระบวนการปฏิบัติตามภาคี

จริยศประเพณีระหว่างประเทศ (International custom)

ธรรมนูญทางด้านกฎหมายระหว่างประเทศ ให้ระบุว่า จริยศประเพณีระหว่างประเทศเป็นที่มาของกฎหมายระหว่างประเทศที่เช่นเดียวกับกฎหมายแห่งที่ทั้งส่วนใหญ่มีที่มาจากการใช้ประเพณี จริยศประเพณีระหว่างประเทศ เป็นกฎหมายระหว่างประเทศที่ไม่ได้บัญญัติไว้เป็นลายลักษณ์อักษร มีลักษณะไม่แน่นอนเป็นรูปแบบคงที่หรือเด็กต่อโดยการปฏิบัติหรือไม่รับปฏิบัติของรัฐต่างๆ การที่ให้เกิดเป็นจริยศประเพณีที่ยอมรับในกฎหมายระหว่างประเทศ จะต้องประกอบด้วยปัจจัยสองประการ คือ

1. การปฏิบัติ

2. การยอมรับ

1. การปฏิบัติ หมายถึงรัฐที่นำไปสอนรับปฏิบัติอย่างเดียวกันไม่เป็นที่แน่แน่นอนเป็นระยะเวลานานพอสมควรสำหรับระยะเวลาหนาแน่นมากไม่ถูกหักหัก แต่ก็จะต้องเป็นระยะเวลางานนานพอควร และไม่มีประเทศใด

2. ชาติประเพณีท้องถิ่น หมายถึง มีการปฏิบัติในส่วนหนึ่งส่วน
ใหญ่ของโลก ซึ่งเป็นศักดิ์และรักษาอยู่ในอาณาเขตที่นั้นเท่านั้น เช่น ศักดิ์โภคาร
ซึ่งเป็นอยู่ในกรีกโรมัน หรือศักดิ์และรักษาอยู่ในอาณาเขตที่ตั้ง
ขึ้นโดยการปฏิริบุรุษหรือรัฐบาล ศาสนบุพารามะห่วงประเทศได้เคยตั้งขึ้น
ขึ้นกับรัฐชาติประเพณีท้องถิ่นในศักดิ์และรักษาอยู่ในประเทศนั้น เช่น โคลอมเบีย¹
ซึ่งว่าเป็นชาติประเพณีระหว่างประเทศในกรีกโรมัน เมื่อผู้ที่เกิดทางการ
เมืองได้หนีเข้าไปอยู่ในสถานทูตของประเทศอื่นที่ตั้งอยู่ในที่เดียวกันนั้น รัฐ
นั้นเหตุได้เกิดขึ้น ชาติของยอมให้สถานทูตใช้ศักดิ์และรักษาอยู่ที่นั่นไปได้ต่อไปตลอด
ไป ศาสดาที่โคลอมเบียฟื้นฟูเป็นชาติประเพณีท้องถิ่น แต่โคลอมเบียไม่
ฟื้นฟู ศาสนบุพารามะห่วงไม่ยอมรับ

ในศักดิ์และรักษาการขับปดของนอร์เวย์ ศาสดาโอลิฟที่ศึกษาเมื่อวันที่
18 ธันวาคม 1951 กล่าวว่า การจัดตั้งเขตความกว้างของฝ่ายน้ำอาณาเขตเป็น
10 ไมล์ทะเล ในอาณาเขตสถาบันคือเรียบง่ายไม่ใช่เรื่องที่เป็นชาติประเพณีท้องถิ่น
 เพราะรัฐอื่น ๆ ในเขตนั้นยังไม่รับปฏิบัติคำน

ป้องกันของชาติประเพณี

ชาติประเพณีระหว่างประเทศอาจเกิดจาก

1. เกิดจากชาติประเพณีหรือกฎหมายภายในหรือศักดิ์และรักษาของ
ศาสนบุพารามะห่วงนั้น แต่ประเทศอื่นเห็นว่าดี ก็นาฬิกาการตั้งกล่าวมาปฏิบัติ
ขึ้นตามที่ศักดิ์และรักษาเป็นชาติประเพณีระหว่างประเทศ เช่น พราบรานาราชในการ
ของพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 ค.ศ. 1681 เกี่ยวกับทะเลได้ถูกประเทศต่าง ๆ นำมาร
บัญญัติไว้ในสนธิสัญญาเกี่ยวกับสิ่งคราวทางทะเล ศักดิ์และรักษาของศาสนบุพาร์
แห่งของประเทศต่าง ๆ ก็เป็นหลักการที่รัฐต่าง ๆ นำมารบัญญัติเกี่ยวกับสิ่งคราว
ทางทะเลเช่นกัน

2. เกิดจากสนธิสัญญาประเทศกฎหมาย ศักดิ์และรักษาของอนุญาติ
คุ้มครองและศักดิ์และรักษาของศาสนบุพารามะห่วงประเทศ

สนธิสัญญาประเทศกฎหมายโดยปกติจะเป็นสนธิสัญญาที่ทำกัน
ระหว่างรัฐหลายรัฐ และบุกเบิกระหว่างศักดิ์และรักษาของกฎหมายให้มีผลเมื่อปฏิบัติ
ซึ่งดำเนินงานรัฐที่ทำสัญญามาก รัฐอื่นก่อจลาจลที่ลัว และรับไปปฏิบัติ

กฎหมายเป็นมาตรฐานระหว่างประเทศไม่ใช่มาตรฐานที่ตัด เผน�ชนธิสัญญาไว้ด้วย
ติก็และหน้าที่ของรัฐเป็นกฎหมายที่มีเป็นมาตรฐานระหว่างประเทศที่
ทุกประเทศต้องเลือกมีอยู่เป็นปัจจุบัน แผนธิสัญญาฉบับที่ ๑๓ ก.ศ. ๑๘๗๑ ในคติอาสาบามา
ให้ความเห็นชอบโดยทั่วไปของรัฐเป็นกฎหมายและต้องมาได้แก่ปัญญาที่ใช้
ในอนุสัญญาทุกฉบับบันทึกที่ ๑๓ ก.ศ. ๑๙๐๗ เกี่ยวกับหน้าที่ของรัฐเป็นกฎหมายใน
ทางการทางทะเล

สำหรับสินของอนุญาโตตุลาการและสำ屁พากษานของศาลระหว่าง
ประเทศที่เป็นบทบาทที่จะเกิดให้เกิดเจ้าอธิบดีระหว่างประเทศได้ สำหรับ
สัตต์คดินดังกล่าวรัฐต่างๆ ให้ยอมรับและยึดมีอยู่เป็นปัจจุบันในเวลาต่อมา สำหรับสิน
หมายเรื่องของศาลระหว่างประเทศให้มีการยอมรับเป็นเจ้าอธิบดีระหว่าง
ประเทศเช่นในเรื่องความรับผิดชอบระหว่างประเทศของรัฐ การรับรองรัฐ
หรือรัฐบาล การที่ความสนธิสัญญา เป็นไปในการอ้างกรรมติก็ในเดินแคน
ดำเนินมีเช่นกัน เป็นที่น่าสังเกตว่าประเทศที่มีหลักกฎหมายจากเจ้าอธิบดีเช่น
ซึ่งกฤษฎีความโน้มเอียงที่จะให้อ่าน การให้คำแนะนำนำทางของที่กงการระหว่างประเทศ
ที่ลงมติโดยเอกอัครราชทูตแม้ว่าจะมีผู้ใดก็ได้ในออกเสียงมีสักษะและเป็นเจ้าอธิบดีระหว่าง
ประเทศระหว่างประเทศ เช่น นัดที่ ๑๗๒๑ วันที่ ๒๐ ธันวาคม ๑๙๖๑ เกี่ยวกับการ
ใช้อำนาจของเจ้าอธิบดีระหว่างประเทศ ชาติประเพณียจะจะสูญเสียไป
ได้ถ้าเกิดมีเจ้าอธิบดีระหว่างประเทศใหม่เข้ามาแทนที่

หลักกฎหมายทั่วไป (General Principles of Law)

ตามมาตรา ๓๘ ธรรมนูญการตุภิรัตนากระหว่างประเทศอาจพิจารณา
ให้ว่า หลักกฎหมายทั่วไปหมายถึงหลักกฎหมายที่ให้รับการ
ยอมรับจากประเทศคู่กรณีทั้งหลายซึ่งหมายถึง

๑. หลักกฎหมายที่ทางกฎหมายทั่วไปที่ยอมรับและใช้บังคับอยู่ในกฎหมาย
ภายในของรัฐทั้งหลายโดยบัญญัติเป็นลายลักษณ์อักษรในกฎหมายภายในของ
รัฐต่างๆ^(๑) หรือกฎหมายภายในของประเทศที่มีความเจริญในทางกฎหมาย

^(๑) Ch. Roumeng. Droit International Public Recueil Sirey 1953 p. 70.

ซึ่งอาจเรียกว่าเป็นหลักกฎหมายที่ว่าไป อันอาจนำมาเป็นหลักในการพิจารณา ให้จดจำได้ เช่นหลักกฎหมายที่ว่าสัญญาจะต้องให้รับการปฏิบัติจากผู้ที่ทำสัญญา ก็ต้องใช้ค่าเสียหายที่ตนเป็นฝ่ายก่อให้เกิดขึ้น หลักความสุจริตใจ หลักกฎหมาย ปีกดี ฉะนี้การณ์ที่สมควรพึงห้ามแบบของกฎหมายที่นิยมการณ์นี้ให้ทำ ขึ้น ผู้รับโอนจะมีสิทธิซึ่งกว่าสัญญาโอนไม่ได้

2. หลักการที่ว่าไปของกฎหมายระหว่างประเทศที่รัฐต่าง ๆ มีคือ เป็นหลักปฏิบัติโดยทั่วไป โดยมิได้บัญญัติเป็นลายลักษณ์อักษร เช่น หลักการไม่แทรกแซงในกิจกรรมภายในของรัฐอื่น ความเสมอภาคเท่าเทียมกันของ รัฐในห้วงเวลาเดียวกัน หลักการที่ว่า ก่อนที่จะเรื่องขึ้นสู่ศาลระหว่างประเทศ ต้องมีคดีขึ้นพ้องร่องแม่กากภายในตนเสียก่อน

หลักการที่ว่าไปของกฎหมายระหว่างประเทศที่เกิดจากภารกิจรัฐต่าง ๆ ยอนรับค่าเช่าที่ดินประจำเพื่อ แต่ยังไม่มีคดีที่เป็นเจ้าที่ดินประจำระหว่างประเทศ คือไม่ได้เกิดขึ้นพราะรัฐยอนรับปฏิบัติศักดิ์ศรีก่อนมาเหมือนเจ้าที่ดินประจำ เป็น แต่เพียงหลักการที่รัฐต่าง ๆ ยอมรับ เพราะถือว่าขอบด้วยเหตุผล เมื่อมีคดีเกิด ขึ้นและไม่มีคนเชื้อสายหรือเจ้าที่ดินประจำที่จะดำเนินใช้พิจารณาคดีได้ ศาล ก็อาจจะนำหลักกฎหมายที่ว่าไปมาเป็นเครื่องอ้างอิงด้วยคดี เนื่องมีคดีทางกฎหมาย ปีกดี คดีนี้เป็นคดีพิพาทระหว่างเดนมาร์กและนอร์เวย์ ใน ค.ศ. 1933 เท่า กับสถานะการทางกฎหมายของเกาะกรีนแลนด์ตะวันออก ในปี ค.ศ. 1918 เกิดมีปัญหาเกี่ยวกับก้อนธินปีที่อยู่เหนือ Spitzbergen ซึ่งกำลังจะนำไปปัจจุบันนี้เป็น ที่ป่าชุมที่ปาร์ค รัฐบาลเดนมาร์กได้สั่งห้ามของคนให้คำรับรองต่อรัฐบาล นอร์เวย์ ว่ารัฐบาลเดนมาร์กจะไม่ตัดก้านคำขอร้องของนอร์เวย์เกี่ยวกับธินปีที่อยู่ เหนือ Spitzbergen และขอทราบความที่นั่นของรัฐบาลนอร์เวย์เกี่ยวกับธินปีที่อยู่ เหนือคดีนี้เดนมาร์กและนอร์เวย์ตะวันออก นาย Ibsen รัฐมนตรีต่างประเทศนอร์เวย์ ตอบว่า รัฐบาลนอร์เวย์จะไม่ก่อความผูกพันในการทดลองปัจจุบันนี้ ต่อมานอเรเวล ปฏิเสธ

ศาสตราจารย์ว่า ศาสตราจารย์นาย Ibsen ผู้แทนรัฐบาลนอร์เวย์ ให้ ถือว่าหากตอบในลักษณะนี้เป็นการกระทำโดยรัฐมนตรีต่างประเทศในนามของ

รัฐบาลเพื่อตอบศักยภาพของไทยต่อการทุบตันการค้าต่างประเทศกับ ปัญหาในหน้าที่ของคนบ้านเมืองที่ต้องหันประเทศไทยของรัฐมนตรีผู้ดูแลนั้น

ในครั้งเข้าพระวิหารระหว่างไทยกับกัมพูชา คาดอุตติธรรมระหว่าง
ประเทศได้ตัดสินชี้ขาด เมื่อวันที่ 15 มิถุนายน 2505 ให้เข้าพระวิหารออกเป็น
ข้อตกลงกับกัมพูชา โดยยกหัวข้อกฎหมายที่ไว้ไปเทียบกับกฎหมายปีค่ำปีก ซึ่งเจรจาเริ่ง
ให้ความว่าตัวเขากันนุมธรรมรักษาระบบที่เป็นแบบแผนระหว่างกัมพูชาและไทย ในขณะนั้น
ฝรั่งเศสซึ่งเป็นรัฐอาณานิคมของกัมพูชาได้ทำสนธิสัญญาด้วยกับประเทศไทยอย่าง
ฉบับ สัญญาฉบับหนึ่งลงวันที่ 13 กรกฎาคม 1904 ระบุว่า “พร้อมแผนที่เป็น
ปัญหาให้ถือเอาเป็นน้ำเป็นเขตแดนและให้ทั้งสองประเทศร่วมกันดำเนินการปักปันเขตแดนที่ฯ
การสำรวจที่นั่นที่แน่น” ในปี ค.ศ. 1907 ประเทศไทยได้ขอให้ฝรั่งเศสท่า
แผนที่ห้ามแผนที่ฯ ฝรั่งเศสได้จัดและส่งไปให้ไทย ในปี ค.ศ. 1908 โดยฝรั่งเศส
ถูกเดินเข้ามาพร้อมกับการมาอยู่ในเขตแดนของกัมพูชา และขณะนั้นฝ่ายไทยก็
ไม่ได้ทำการตัดด้านแต่อย่างใด เมื่อเกิดคดีขึ้นกับกัมพูชาได้อ้างแผนที่ห้ามที่ฯ
ประเทศไทยได้เมื่อว่าแผนที่ห้ามที่ฯ ไม่เคยตอบรับรองเป็นทางการเพรา
แผนที่ฉบับนั้นไม่ได้ถือเป็นน้ำเป็นเขตแดนตามที่ได้อกลองกัน คาดได้คิดจะมา
โดยอ้างหัวข้อกฎหมายปีค่ำปีก แม้ฝ่ายไทยจะไม่ได้ตอบรับแผนที่เป็นทางการ
แต่ก็ได้รับแผนที่นี้ไว้โดยไม่ได้ตัดด้านในเวลาอันสัมควร และในปี ค.ศ. 1937
กรมแผนที่ของได้ทำแผนที่โดยให้เข้าพระวิหารอยู่ในเขตกัมพูชา อนึ่งในการ
เจรจาที่มีขึ้นที่กรุงวientiane ไทยก็ไม่ได้ตัดด้านที่องค์นี้แต่อย่างใด คาดเชิงที่อ่าว
ฝ่ายไทยได้มีการแสดงรับโดยบริษัท และยอมรับว่าฝรั่งเศสมีอำนาจอยู่ในไทยเหนือ
เข้าพระวิหารเป็นเวลานานถึง 50 ปีมาแล้ว ตามที่ก้าวตัวขึ้นหัวข้อกฎหมายที่ฯ
ไว้เทียบกับกฎหมายปีค่ำปีก

คำพิพาทข้างของคาด

คาดพิพาทข้างของคาดมิใช่พิพาทในการสร้างหัวข้อกฎหมายภายใน
อย่างมาก กฎหมายปกครองของฝรั่งเศสมีที่มาส่วนใหญ่จากคำพิพาทข้างของคาด
เพื่อสำหรับกฎหมายระหว่างประเทศ คำพิพาทข้างของคาดซึ่งไม่ใช่หัวข้อกฎหมาย
ระหว่างประเทศ คาดระหว่างประเทศไทยเพียงแค่ไม่หัวข้อกฎหมายระหว่างประเทศไทย

นาบังคับใช้ในการตัดสินคดี แต่ไม่สามารถสร้างหลักการของกฎหมายระหว่างประเทศได้ มาตรา 38 ธรรมนูญศาลยุติธรรมระบุว่า คำพิพากษานองค่าอเป็นเครื่องช่วยให้ศาลวินิจฉัยหลักกฎหมาย ผู้พิพากษามีหน้าที่เผยแพร่องค์ความเห็นของตนก็ตามน้ำใจดีจะดีใจเมื่อไม่สามารถสร้างหลักกฎหมายใหม่ให้ได้ ซึ่งทั้งสองไม่ใช่เป็นจุดเด่นของศักดินคดีตามคำพิพากษาครั้งก่อน ถึงกระนั้นก็ตามคำพิพากษานองค่าอมีบทบาทในการปัญญาที่กฎหมายระหว่างประเทศโดยทางอ้อม ในการถัดงี้

1. ในกรณีใช้หลักกฎหมายบังคับคดี ผู้พิพากษาอาจจะต้องพิจารณาด้วยความดีดูบุคคลนี้สามารถที่จะเป็นหลักกฎหมายในการบังคับคดีในครั้งท่อไปได้

2. ในบางกรณีศาลอนุญาトイคุณการหรือคาดว่าต้องมีความดีดูบุคคลนี้เป็นหลักกฎหมายในการบังคับคดีในครั้งท่อไปได้รับมอบหมายจาก คุณคดีให้สร้างหลักกฎหมายขึ้นมาใหม่ เช่นในคดีระหว่างอังกฤษกับเยอรมันรัสเซียกับการล่าแมวน้ำในทะเล Behring เมื่อวันที่ 15 สิงหาคม ค.ศ. 1893 ศาลอุทิศให้คุณการได้รับมอบหมายจากคุณคิดพากหิน วางแผนที่จะสร้างหลักกฎหมายในการล่าแมวน้ำเพื่อป้องกันแมวน้ำสูญพันธุ์ ซึ่งต่อมาได้รับอนุญาต แต่ไม่ได้รับประวัติความในปัจจุบันศาลปกครองขององค์กรระหว่างประเทศ ดังนั้น บางทีก็ได้รับมอบหมายให้สร้างหลักกฎหมายขึ้นมาใช้ในการบังคับคดี เช่น ศาลปกครองขององค์กรระหว่างประเทศ

3. แต่เดิมมาตราระหว่างประเทศมักจะมีคดีของค่าพิพากษาและบังคับก่อน ๆ เป็นมาตรฐานในการพิจารณาคดี และความต้องการที่จะทราบค่าพิพากษานองค่าอในปัจจุบันก็มีแนวโน้มจะมีมากขึ้น ในการพิจารณาคดี German interest in Silesia คุณคดีมีความต้องการที่จะมีแนวโน้มน่าคดีขึ้นสู่ศาลโลกมาแต่久 แต่ต่อมาได้เกิดคดีที่ดำเนินการกันนี้ขึ้นมาอีก ศาลโลกเห็นว่าควรใช้ค่าตัดสินเท่า สำหรับค่าพิพากษาเท่า ๆ มาใช้พิจารณาคดีในคดีที่ใหม่ขึ้นกัน ค่าพิพากษานองค่าออาจจะถูกต้อง เป็นป้องกันของกฎหมายระหว่างประเทศไปในที่สุด แม้แต่บางครั้งมีคดีที่เกิดขึ้น และคดีโลกไม่มีหลักในการพิจารณา ก็อาจจะใช้ค่าพิพากษานองค่าอในประเทศโดยประเทศนั้นมาเป็นเครื่องดึงดูดให้เช่น ศาลโลกอาจจะใช้ค่าพิพากษานองค่าอของค่าอังกฤษ ที่ได้คิดพากษาย่อถ่ายในคดีที่ดำเนินการเพื่อกันมาตลอด เนื่องจากกฎหมายทั้งสองเป็นหลักในการพิจารณาคดีที่ขึ้นสู่ศาลโลกได้ เพราะถือว่าอังกฤษเป็นชาติในทางกฎหมายทั้งสอง

ความเห็นของนักนิติศาสตร์

มาตรา 38 ธรรมบัญญัติธรรมนราห่วงประเทศให้ระบุว่า “ด้วยความเห็นของผู้เผยแพร่ที่มีความดุลยศรัทธาพิจารณาแล้วว่า ไม่เป็นเครื่องช่วยให้การวินิจฉัยที่ดีก็คงหน่าย” ซึ่งหมายความว่า ความเห็นของนักนิติศาสตร์ไม่ได้บัญญัติให้สังเกตกฎหมายระหว่างประเทศอย่างใด เป็นแต่เพียงเครื่องช่วยให้การวินิจฉัยที่ดีก็คงหน่าย ถึงกระนั้นก็ต้องความเห็นของนักนิติศาสตร์ก็ยังมีอิทธิพลในการบัญญัติกฎหมายระหว่างประเทศ และในการตัดสินคดีของศาลระหว่างประเทศอีกด้วย นักนิติศาสตร์ที่มีชื่อเสียงมักจะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ร่างกฎหมายระหว่างประเทศหรือเป็นที่ปรึกษาของรัฐบาลในการวางแผนของนักนิติศาสตร์ที่มีชื่อเสียงมักจะได้รับการให้ความสนใจจากรัฐบาลต่างๆ และเห็นได้ว่าความคิดเห็นของนักนิติศาสตร์ เช่น Gilbert Oldel มีอิทธิพลอย่างมากในการร่างกฎหมายระหว่างประเทศทั้งหมดทั้งค่าและกรรมสิทธิ์ จนถึงการประชุมกฎหมายระหว่างประเทศที่เจริญฯ ในปี ค.ศ. 1958⁽¹⁾ นอกจากนี้ยังมีสถาบันทางวิชาการกฎหมายระหว่างประเทศจำนวนมากที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ให้ความร่วงผู้ทรงคุณวุฒิในด้านกฎหมายระหว่างประเทศ เช่น สถาบันกฎหมายระหว่างประเทศที่ดำเนินในปี ค.ศ. 1873 สถาบันเมริคันทีโอร์กันเดียกับกฎหมายระหว่างประเทศ ค.ศ. 1912

อาจจะสรุปได้ว่า แม้ความเห็นของนักนิติศาสตร์จะไม่ใช่ปัจจัยของกฎหมายระหว่างประเทศอย่างแท้จริง แต่การเห็นชอบโดยการตัดสินใจของนักนิติศาสตร์ที่มีชื่อเสียงก็อาจมีส่วนช่วยให้ผู้คิดกฎหมายตัดสินใจ หรือประชุมทบทวนในการบัญญัติกฎหมายระหว่างประเทศด้วย ท่าให้เกิดการเปลี่ยนแปลงกฎหมายที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอาจมีผลให้ก้าวหน้ากับกฎหมายระหว่างประเทศในทางด้านนี้

¹J.P. Frangolé, L'influence de la doctrine des publicistes sur le développement du droit international in Melanges Oldel Paris sirey 1961.

ความเห็นของนักนิติศาสตร์จะมีนาห์นักมากน้อยเพียงไก่ย่อนชิน
อยู่กับเหตุผลและซื่อสัตย์ของนักนิติศาสตร์จะทำท่านนั้น

ความเห็นของนักนิติศาสตร์ที่มีข้อเดียงค์ประเทศส่าง ๆ ยอมรับ
ได้แก่

1. Grotius เมียนหนังสือชื่อ The Law of War and Peace และ Marc Librum ที่ยวัดกับเรื่องกฎหมายระหว่างประเทศ
2. Puffendorf ค.ศ. 1632 เมียนหนังสือชื่อ Jus naturae et gentium
3. Bynkershock ค.ศ. 1673-1734 เมียนหนังสือชื่อ Questiones Juris Publici
4. Vattel ค.ศ. 1714-1767 เมียนหนังสือว่าถึงกฎหมายระหว่างประเทศ ค.ศ. 1758

หลักความยุติธรรม

มาตรา 38 ธรรมบัญญัติความระหว่างประเทศระบุว่า ศาสตราจาริญเดียวกัน
คือโดยอาศัยหลักความยุติธรรมและความดีก็คือชอบด้วย ทางด้วยความพอกง
ให้ปฏิบัติเช่นนั้น หลักความยุติธรรมเป็นที่มาของกฎหมายระหว่างประเทศ
ที่นารองลงมาจากตนที่ดูญา และจริงใจเป็น เนื่องด้วยคิดพากษาและคิดพากษา
โดยมีตนที่ดูความยุติธรรมก็ต้องเมื่อไม่มีกฎหมายระหว่างประเทศที่จะเป็น
หลักในการพิจารณาคดีได้ และคู่กรณีที่ต้องมีความไม่สงบด้วยความยุติธรรม
มาใช้แทนได้ แต่ถ้าในกรณีที่ตนที่ดูความยุติธรรมก็ต้องเมื่อว่า เป็นที่มาของกฎหมาย
ระหว่างประเทศ เพื่อบางการ มีที่ดูกฎหมายโดยเด็ดขาดไม่ได้แต่เช่น หรือ
เพื่อระดับความเข้าเป็นที่จะต้องปรับหลักกฎหมายให้สอดคล้องกับความเข้าเป็น
ทางวัฒนาการของตนจะกระทำการ ผู้คิดพากษาของความระหว่างประเทศ
ก็อาจจะพิจารณาคดีได้โดยมีตนที่ดูความยุติธรรม แต่ต้องได้รับการอนุมัติจาก
กฎการนี้ ถ้าทั้งสองไม่ได้ต้องตนที่ดูกฎหมายที่ใช้ในปัจจุบัน เช่น ในกรณีการ
กำหนดชนิดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ที่ได้รับความเสียหาย หรือการกำหนดค่าเสียหาย
ที่เกิดจากการลักทรัพย์คู่กับประเทศในการนี้ก็คงความชอบเมื่อ ซึ่งศาสตรา
จะใช้ตนที่ดูความยุติธรรมไม่มาพิจารณาคดีได้